

DUNG QUẬN

CÔNG TỬ
HỒN TH

CÔNG TỬ HỒN TH
HỒN TH

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12: Cuộc Chia Tay Ngắn

Chương 13: Năm Xưa

Chương 14: Bãi Triều

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

CHƯƠNG 0: MỞ ĐẦU

Đêm trừ tịch năm nay, tuyết phủ ngập trời, Ninh Đức Đế cùng hoàng hậu đến Quảng Cực Điện thiết đãi yến tiệc chiêu đãi chúng thần cũng các quan quyền mệnh phụ.

Đang lúc rượu say tai nóng, những trản minh đăng bát giác trắng tinh ở hành lang dưới mái hiên lay động ánh sáng lấp lánh như tuyết, phía chân trời chợt vỡ ra từng chùm pháo hoa đủ màu, nào là đỏ, da cam và cả xanh lá chiếu sáng cả khoảng trời. Đèn đuốc sáng rực như ban ngày, đèn hoa rực rỡ lấp lánh. Tô điểm thêm là những y hương tấn ảnh, kim quan ngân sức làm thỏa lòng người. Trâm phượng trên châu nghiêng nghiêng, đai ngọc phi thúy đẹp đẽ, ngay cả màu sơn đỏ thắm tô trên đầu ngón tay cũng lóng lánh ánh sáng pháo hoa.

[3: Y hương tấn ảnh: chỉ quan viên trong điện.]

Ấu muội của Ninh Đức Đế – Vĩnh An công chúa cùng Phương phò mã vừa mới thành thân, trước mặt người khác cũng không kìm lòng mà thân mật quấn quýt. Bộ dạng tiểu nhi nữ kiêu diễm nhu mì ấy lọt vào mắt mọi người dẫn tới cả sảnh đường chọc ghẹo trêu đùa, tất cả đều chạy tới trước mặt phò mã kính rượu.

Người này nói: “Phò mã gia thật là may mắn, cùng với công chúa là trời sinh một đôi, tác thành một cặp. Tiểu nhân trước uống một ly, cung chúc nhị vị sớm sinh quý tử, con cháu đầy đàn.”

Người kia nói: “Lúc xưa huynh và ta là đồng môn cùng nhau đọc sách lại cùng tuổi, hiền huynh nay không giống khi xưa, ngu đê sau này chỉ sợ không dám cùng huynh kề vai song hành. Huynh nếu còn nhớ chút tình nghĩa năm xưa thì xin cùng tiểu đệ đây uống cạn ba chén rượu nhạt cũng không uống huynh đê ta tương giao bao năm.”

Còn một người khác lại nói: “Hãy nể chút tình đồng liêu, cùng tại hạ uống một ly đi.”

Ngay cả lão sư của phò mã, Hoàng Ân Thái Hoàng các lão cũng đến chung vui, nâng chén tươi cười nhìn trò đùa của các môn sinh: “Rượu đồng môn, rượu đồng liêu, rượu đồng niên, con đều uống hết, nếu không uống chén rượu này của ta thì có thể nói gì chuyện cũ chứ?”

[4: Đồng niên: cùng tuổi.]

Câu nói làm cho phò mã uống đến khuôn mặt đỏ bừng sợ tới mức quỳ rạp trước lão sư, nói không dứt: “Không dám, không dám! Ân sư đừng nói như vậy, đệ tử xấu hổ.”

Quần thần bật cười vội đỡ hấn dậy: “Đứng lên đi, làm vậy công chúa sẽ đau lòng lắm, chúng ta không gánh nổi đâu!”

Trước điện còn dựng sân khấu, tiểu sinh y phục đỏ hài trắng cầm tay hoa đán hát xướng, bốn mắt nhìn nhau, trong vui sướng có e lệ. Rõ là đang diễn một đêm động phòng hoa chúc.

[5: Tiểu sinh: diễn viên nam trong kịch.][6: Hoa đán: diễn viên nữ trong kịch.]

Tiếng cười, tiếng hát, tiếng nói chuyện, tiếng chiêng trống, từng loại âm thanh theo gió xuyên qua bức tường nơi cung cấm quỵện vào phố lớn ngõ nhỏ của kinh thành.

Nhị hoàng tử Ninh Hi Diệp cùng thái tử Ninh Hi Trọng ngồi chung bàn, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn cái hiểu cái không ngồi xem tuồng, thỉnh thoảng quay đầu mở to hai mắt nghĩ nghĩ gì đó, cuối cùng lại nghĩ không ra, kéo tay áo Hi Trọng hỏi: “Hoàng huynh, động phòng là phòng gì? Cưới vợ là cái gì?”

Ninh Hi Trọng liền cười nói cho y: “Ngu ngốc! Chuyện này cũng không biết. Động phòng chính là cùng tân nương tử ngủ chung một cái gối. Cưới vợ có nghĩa là đệ thích nàng, nàng thích đệ, cả đời đệ sẽ đối tốt với nàng, cả đời nàng cũng sẽ đối tốt với đệ, hai người suốt đời sẽ cùng ở bên nhau.”

Ninh Hi Diệp như hiểu ra gật gật đầu, chạy đến chỗ ngồi của thừa tướng gia Lục Minh Trì đang kinh ngạc nhìn y.

“Nhị hoàng tử có gì phân phó?” – Thừa tướng có danh xưng Hiên tướng mỉm cười hỏi y.

Hi Diệp lại mân mê môi phớt lờ ông, đôi mắt trắng đen rõ ràng chăm chú nhìn đại công tử nhà Lục thừa tướng.

“Ta thích người, ta muốn cưới người làm vợ! Chúng ta cùng ngủ chung một cái gối!”

Mạnh mẽ kéo tay Lục gia công tử, Ninh Hi Diệp lớn tiếng nói. Gương mặt trắng nõn còn đỏ hơn cả Vĩnh An phò mã.

Tất cả đều im lặng, mọi người thấy vẻ mặt nghiêm túc của nhị hoàng tử, không biết nên lộ ra biểu cảm gì, chỉ dừng động tác lẳng lặng nhìn.

“Ha ha ha ha...” – Ninh Đức Đế trên long ý vỗ tay cười to: “Diệp nhi à...Ha ha ha ha...”

“Ha ha...” – Quần thần lúc này mới sực tỉnh, một trận cười vang: “Đứa bé này thật là...Ha ha...”

Tất cả đều buông tha phò mã, hứng thú nhìn sang phía bên này.

Chỉ có đại công tử Lục gia Lục Hằng Tu tuyệt không lên tiếng, cúi đầu xuống lộ ra khuôn mặt trắng nõn căng ra như muốn xuất huyết. Hơn nửa ngày hăn mới ngẩng đầu lên, mở to hai mắt lo lắng nhìn về phía phụ thân, chỉ thấy khuôn mặt ông tươi cười không rõ dụng ý, lúc này ngay cả hốc mắt cũng đỏ lên.

“Nè! Nói chuyện đi chứ!” – Nhị hoàng tử chờ đến mất kiên nhẫn, dùng sức kéo kéo tay hăn: “Này, ta thích ngươi. Cho nên, ngươi cũng phải thích ta, cả đời ta sẽ đối tốt với ngươi, cả đời ngươi cũng phải đối tốt với ta. Được không? Nói mau!”

“...” – Lục Hằng Tu hai mắt hồng hồng, ngỡ ngàng nhìn vị hoàng tử đầu đội kim quan vàng rực hết vênh váo hung hăng rồi lại mặt mày đỏ bừng, chỗ hai bàn tay giao nhau cũng ướt đẫm, liều mạng nắm chặt tay hăn, bàn tay ấy còn khẽ run, biểu cảm kia khẩu khí kia giống như một bá vương ngông cuồng tự đại.

Chỉ nghe y nói liên tục, thanh âm to rõ, hăn còn chưa hiểu hết đột nhiên lại nghe thấy một tiếng: “Nói mau!” – trong vô thức liền đáp ứng: “Được...”

“Ừm! Quyết định vậy đi!” – Vẫn khuôn mặt tươi cười, Ninh Hi Diệp xoay người lại reo lên với Ninh Hi Trọng: “Hoàng huynh, hoàng huynh, đệ có vợ rồi! Về sau không được nói đệ ngốc nữa!”

Âm thanh của trẻ con mềm mại lại dùng ngữ điệu nghiêm trang.

Tiếng cười của quần thần vang tới tận trời mây, Ninh Đức Đế cười đi xuống bậc thềm nói với Lục hiền tướng: “Ái khanh, khanh và ta kết thân

rồi.”

Một đêm này, tiếng cười trong Quảng Cực Điện mãi đến khi mặt trời mọc lên ở phía đông vẫn chưa ngừng nghỉ.

Lúc đó, thái tử Ninh Hi Trọng của Đại Ninh vương triều bảy tuổi, nhị hoàng tử Ninh Hi Diệp cùng Lục gia đại công tử Lục Hằng Tu đều bốn tuổi.

Ninh Đức Đế Xương Khánh năm thứ ba mươi hai, hiền tướng Lục Minh Trì lao lực thành bệnh, cho đến đầu xuân thì qua đời. Lục thị được Thái Tổ hoàng đế Đại Ninh vương triều khen ngợi “Trung thuận hiền lương, vạn đời đều làm thừa tướng” trở thành vị thần tận trung, phụ chính chi hiền, được vạn dân ca tụng. Ninh Đức Đế đột nhiên mất đi cánh tay phải đắc lực, nhìn linh cửu thờ dài, sửa niên hiệu thành Hoài Minh.

Ninh Đức Đế Hoài Minh năm thứ ba, thái tử Ninh Hi Trọng mất tích, trở thành một bí ẩn. Nhất thời mọi thứ rối ren. Lập nhị hoàng tử Ninh Hi Diệp làm thái tử.

Ninh Đức Đế Hoài Minh năm thứ năm, Ninh Đức Đế được hậu thế ca ngợi là Minh chủ băng hà. Thái tử Ninh Hi Diệp kế vị, niên hiệu Phụng Tiên. Danh hiệu Ninh Tuyên Đế. Theo di huấn của Thái Tổ hoàng đế “Lục thị muôn đời làm thừa tướng”, lập con của Lục Minh Trì, trưởng công tử Lục gia Lục Hằng Tu làm thừa tướng.

Đại Ninh vương triều trải qua hai trăm năm trăm bỗng lên xuống, từng có thánh quân minh chủ cũng từng trải qua hôn quân bạo đế sau này rồi sẽ đi về phương nào?

Nguyên lão ba đời hầu hạ hai đời đế vương – Hoàng Ân Thái Hoàng các lão trở về nhà nói với phu nhân: “Không nhận ra điểm gì tốt cũng không tìm được điểm gì không tốt. Xem ra, thừa tướng Lục gia kia ở trong triều đình sẽ rất mệt mỏi đây. Tác nghiệt rồi...”

Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân trên mặt đã đầy nếp nhăn nằm trong ổ chăn hung hăng đá lão một cước: “Đã hơn nửa đêm rồi mà ông còn than thở cái gì đây? Ông không để cho người khác ngủ à?”

[7: Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân: một chức được ban cho phu nhân các quan có công.] Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2

CHƯƠNG 1

Trên bất cứ con đường nào ở kinh thành có thể tùy tiện chặn một người lại hỏi: “Buổi tối nên đến đâu chơi?”

Bất luận là lão hán lớn tuổi đầy râu hay là hậu sinh lưng hùm vai gấu, trong mười người thì có tới tám chín người sẽ nói: “Xuân Phong Đắc Ý lâu.”

Xuân Phong Đắc Ý lâu là kỹ viện sinh ý tốt nhất trong kinh thành.

Vừa chạng vạng, bọn tiểu tư đã nhanh nhẹn nhóm lên mấy trăm cung đăng bằng lụa đỏ trên cầu thang. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy nhiều đốm sáng đỏ nhảy múa, tựa như lòng người bị điều gì đó mê hoặc, chân cứ thế mà bước đi trong vô thức.

Tới ngõ hẻm, một nhóm nữ tử lả lướt đang ngồi trên lầu kéo khách:

“Vị công tử này, tối nay thiếp rất cô đơn...”

“Đại gia, vào đây, vào đây, để thiếp tiếp ngài uống hai chung...”

Tiếng nói mềm mại uyển chuyển đến có thể vắt chảy ra nước. Chân còn chưa bước vào cửa, xương cốt đã mềm hết một nửa, ma xui quỷ khiến liền tiến vào lầu.

Vào trong, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là một tấm rèm lớn màu hồng đào lả lướt tung bay, tiếng nhạc, son phấn, hương rượu tất cả đều mơ

màng lung linh, nhẹ nhàng quấy nhiễu, một chút khí lực phản kháng cũng chẳng còn, dù là sắt thép chỉ cần đảo mắt liền trở nên nhu hòa. “Vị công tử này mới lần đầu đến đây sao? Chao ôi, nhìn xem nhìn xem, còn chưa nói gì mặt đã đỏ lên rồi. Ôi! Càng đỏ hơn kìa, ha ha ha ha... Xấu hổ hả? Cần gì xấu hổ gì chứ? Đã tới nơi này rồi mà còn xấu hổ?”

Xuân Phong ma ma của Xuân Phong Đặc Ý lâu eo buộc nhu quần màu xanh lá mạ, bên ngoài khoác một kiện áo đơn rộng tay bằng lụa mỏng đỏ thắm, phe phẩy quạt mỹ nhân uốn éo đi đến tiếp đón: “Ngài thích dạng nào? Muốn tìm cô nương thì đến Xuân Phong Đặc Ý lâu của ta là đúng chỗ rồi! Xuân Phong ma ma bảo đảm sẽ tìm cho ngài người vừa ý!”

[8: Quạt mỹ nhân: cây quạt trên mặt có vẽ hình mỹ nhân, có thể là quạt giấy hay quạt tròn.]

Khuôn mặt ước chừng đã trét qua ba lớp phấn trắng tiến lại gần, đôi môi đỏ tươi lúc khép lúc mở, cứ đưa tay kéo khách vào bên trong: “Nhìn này, đây là Thúy Thúy, khuôn mặt này, dáng người này... Đây là Hương Hương, bộ ngực này, đôi chân này, cái eo này... Lại đây nhìn Hồng Hồng nhà chúng ta đi, xướng khúc, đánh đàn đều giỏi, sở trường nhất chính là thổi tiêu... Ôi này, nhìn ta nhìn ta, ha ha ha ha, công tử ngài còn không rõ sao? Vào phòng thì sẽ hiểu được thôi. Hồng Hồng, nhanh lên! Còn không mau hảo hảo hầu hạ... Công tử ngài muốn gì cứ việc phân phó nha! Ha ha ha ha...”

Cười đến dùng quạt che đi nét mặt, tựa vào lan can chạm khắc màu son đi xuống, một cảnh rượu chè say sưa, ca hát thanh bình. Lục Hằng Tu đứng trước Xuân Phong Đặc Ý lâu, *** thanh tiểu ngữ bên trong lọt vào tai, không khỏi nhúu mày, gương mặt vốn nghiêm túc dường như lại khoác thêm một tầng sương giá.

Hắn vẫn không nhúc nhích đứng một lúc lâu mới hạ quyết tâm, hít một hơi sâu, nhắc chân bước vào bên trong.

Vạt áo màu đá xanh hất tấm rèm lụa màu hồng phất lên, bọn người hai bên đang tán tỉnh nhau đồng loạt cau mày giả bộ không thấy nhưng thật ra có vài vị quan viên đến tìm vui vừa thấy thừa tướng đương triều đã vội vã đẩy nữ tử trên đui ra dùng tay áo che mặt trốn đi khắp nơi. Lục Hằng Tu cũng không để ý tới, quen bước đi lên lầu.

“Ai da, Lục thừa tướng trẻ tuổi! Ngài tính làm gì vậy, muốn hù chết các cô nương sao.” – Xuân Phong ma ma tươi cười chặn phía trước.

Lục Hằng Tu dừng bước, sắc mặt cũng không dụ đi, trầm giọng hỏi: “Người đâu?”

“Vẫn như cũ, ở phòng chữ Thiên thứ nhất.” – Bày ra gương mặt nồng hậu lại bị tạt một gáo nước lạnh, Xuân Phong ma ma nhếch miệng, tức giận nói.

“Ừ.” – Lục Hằng Tu gật đầu, cất bước rời đi.

“A...” – Nữ tử ăn vận lòe loẹt nhìn theo bóng dáng ấy cười đến hàm súc sâu xa.

Ở ngoài phòng đã nghe thấy tiếng nhạc, nữ tử xướng khúc có giọng hát mượt mà dễ nghe, cùng với tiếng đàn tỳ bà da diết cất lên: “Ngày xuân dạo chơi, hạnh hoa vương đầy tóc. Trên đường là ai tuổi trẻ đầy phong lưu. Thiếp muốn trao thân, suốt đời vui vầy. Tuyệt tình vứt bỏ, không chút hổ thẹn!”

Lục Hằng Tu đứng trước cửa phòng, vươn tay gõ cửa.

“Ai?” – Người bên trong hỏi, là giọng nam, thấp thoáng ý cười trầm thấp, giọng nói êm tai không gì miêu tả nổi.

“Thần, Lục Hằng Tu.” – Người đứng trước phòng đáp, lại vẻ mặt nghiêm trang ngửa điếu tôn kính, còn ẩn giấu sự tức giận.

Tiếng ca bên trong lập tức ngưng lại, cửa phòng lạch cạch mở ra.

Phía sau cửa một nam tử toàn thân vận cẩm y vàng nhạt đang đứng, tóc đen như mực, một đôi mắt phượng, đuôi mắt nhọn nhọn thoảng qua sự thách thức, giảm đi sự đoan chính, thêm vài phần tà vọng. Đôi môi đỏ tươi hơi hơi cong lên, không lên tiếng vẫn chỉ cười cợt. Đội tử kim quan, phối với thúy ngọc đeo bên thắt lưng, nam tử trước mắt cả người cao quý chính là vua của Đại Ninh vương triều đang cơ ba năm vẫn là kẻ vô tích sự, bị quần thần âm thầm mỉa mai cái tên “Dung quân” Ninh Hi Diệp.

Vừa thấy Lục Hằng Tu, Ninh Hi Diệp khẽ cười: “Trẫm biết người nhất định sẽ tìm đến mà.”

Lông mày Lục Hằng Tu đang nhíu chặt cũng buông lỏng, nhìn khuôn mặt tươi cười của y hỏi: “Bệ hạ biết thần sẽ đến?”

“Ừ.” – Ninh Hi Diệp gật đầu, gương mặt tươi cười lại càng thêm đắc ý: “Mỗi lần trẫm đến nơi này, ái khanh không phải sẽ lập tức đuổi tới sao?”

“Như vậy...” – Lục Hằng Tu như trước lẳng lẳng nhìn y, khóe miệng từng chút từng chút chậm rãi cong lên, cũng không phải xinh đẹp gì lắm nhưng khi cười lên lại sinh động hơn hẳn, vẫn là dung mạo kia, cởi bỏ sự đoan chính lộ ra một ít ý vị thanh nhã, lọt vào mắt Ninh Tuyên Đế: “Như vậy bệ hạ cũng nên biết, kế tiếp nên làm gì đúng không?”

Dứt lời, hẳn không đợi Ninh Tuyên Đế hoàn hồn đã xoay thân đi xuống lầu dưới: “Thái Tổ hoàng đế thánh minh, viết ra Đế sách để răn dạy hậu thế tử tôn. Thịnh bệ hạ ngự bút ghi chép vài chữ, ngày mai khi lâm triều ban thưởng quần thần mỗi người một quyển, cho mọi người cùng lĩnh ngộ sự dạy bảo của Thái Tổ hoàng đế. Vài vị các lão, cùng quan viên ở Lục bộ, học sĩ lớn nhỏ trong Hàn lâm viện, Thái y viện, các Viện phán cùng các Xử bộ trong kinh thành, viện, tự, thai, phủ quan viên, cũng rất thành tâm thành khẩn, mong bệ hạ chớ quên.”

Nụ cười trên mặt liền cứng lại, hoàng đế mới vừa rồi còn cười đến thoải mái vội đuổi theo bi thương khẩn cầu: “Tiểu Tu, Tiểu Tu... Trẫm... trẫm đùa người chút thôi... Tiểu Tu... Trẫm từ nhỏ đã thích người rồi, trẫm đã nói cả đời sẽ thích người mà, trẫm làm sao ở sau lưng người này này nọ nọ chứ... Đúng không? A? Tiểu Tu...”

Đành vậy, thừa tướng đại nhân quyết tâm, vừa nghe hoàng đế cứ ồn ào không biết xấu hổ không biết thẹn thùng, nắm tay càng nhanh siết lại, sắc mặt xanh đến độ rất nhanh đã tiếp với màu của xiêm y trên người. Bước chân cũng càng lúc càng nhanh, giẫm bình bịch lên mấy bậc thang.

Khi xuống lầu, Xuân Phong ma ma quay ngoắt lại: “Trong nhị vị, ai sẽ tính tiền đây?”

Lôi bàn tính nho nhỏ bằng vàng ròng ra gáy gáy mấy cái, tiếng lách cách vang lên: “Rượu, người xướng khúc, điểm tâm, ba cô nương, một phòng chữ Thiên, đúng rồi, Tú Tú chúng ta phải phục vụ đêm...”

Không đợi bà ta báo hết sổ sách, Lục thừa tướng trẻ tuổi đã tức giận bỏ đi không quay đầu lại: “Ba ngày sau, thỉnh bộ hạ ngự bút chép Đế sách, từ quan viên mười chín châu cho đến thái thú, sư gia mỗi huyện nha, mỗi người một cuốn, ngàn lần mong thánh thượng chớ quên!”

“Tiểu Tu...” – Công tử mặc áo vàng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi muốn đuổi theo nhưng lại bị Xuân Phong ma ma nhanh chóng chặn đường.

“Khách quan, đến kỹ viện phải trả tiền đó. Ở đây ta chính là công đạo, bất luận sang hèn, đều chỉ một giá.” – Tiến lại gần bên tai Hi Diệp thấp giọng cười nói: “Có như vậy cả hai bên mới cùng nhau vui vẻ được phải không? A? Ha ha ha ha...”

“Bà...” – Nghiến răng nghiến lợi nhìn nữ tử đã bán lão từ nương lại mặc đồ đỏ xen xanh lá, Ninh Tuyên Đế tức giận lấy ngân lượng nhét vào tay bà rồi vội vàng chạy ra cửa. Sao còn thấy bóng dáng của Lục Hằng Tu?

[9: Bán lão từ nương: người phụ nữ đã đến tuổi trung niên.]

“Thật là...Thật đúng là tự làm mất tiền của mình. Ở chỗ này không phải là gặp nhiều người làm quan sao? Cứ tùy tiện túm một kẻ để tính tiền không phải là xong rồi sao?” – Ninh Hi Diệp cầm bạc, mở miệng ra trách móc, ánh bạc chiếu sáng đôi môi đỏ: “Quả thật là đến tìm kĩ nữ cũng không xong. Chả trách bị gọi là dung quân.”

Khi trở lại phủ, đèn trong phòng còn sáng. Lục Hằng Tu vội sai bước đi vào: “Mẫu thân còn chưa ngủ sao?”

“Ừm.” – Nữ tử đầu đầy tóc bạc ngồi ở ghế trên dụi dằm nhìn Lục Hằng Tu: “Đêm rồi mà vẫn còn bận rộn vậy à?”

“Vâng.” – Lục Hằng Tu lui sang một bên, khoanh tay đáp.

“Được. Mẹ chỉ là một người đàn bà, không hiểu quốc gia đại sự.” – Lục lão phu nhân ngưng mắt nhìn vào mắt Lục Hằng Tu, chậm rãi nói: “Nhưng mà có một việc mẹ biết rất rõ. Đó là vô luận như thế nào, thanh danh của lịch đại tổ tiên Lục gia ta vất vả tích góp tuyệt đối không được có chút tổn hại nào. Lục gia từ khi Thái Tổ hoàng đế phát cờ khởi nghĩa đã tùy thị bên vua, dốc hết tâm huyết, cúc cung tận tụy, mệch nhọc trong triều ai chẳng có, vì thẳng thắn khuyên can mà phải chống gậy đứng ngoài ngo môn cũng đã trải qua, như phụ thân con lao lực thành bệnh, mới tráng niên đã sớm từ trần. Lục gia có uy danh như ngày hôm nay, ân sủng của quân vương là điều thứ nhất, giữ mình chính trực là điều thứ hai. Con cháu cho dù vô năng, không thể phò vua giúp nước, nhưng cũng không được siểm nịnh tham quyền, gây họa triều cương. Nếu như có chuyện đó, cho dù thiên hạ đại xá, Lục thị cũng quyết không tha thứ. Chuyện này con đã rõ chưa?” – “Nhi tử nhớ rõ.” – Hằng Tu đáp.

“Được, hiểu là tốt rồi. Cũng không còn sớm, con cũng mau nghỉ ngơi đi.” – Được từ nữ diu, Lục lão phu nhân chậm rãi đứng dậy: “Thánh thượng

làm gì đó là chuyện của thánh thượng. Chuyện triều chính nếu con không cần mẫn sẽ không thông suốt. Đừng chuyện gì cũng tự quyết định, hãy cùng các vị các lão thượng nghị thảo luận, Phương Tái Đạo đại nhân của Đại Lý Tự, Cố Đình Quân đại nhân bên Lại bộ đều là tiền bối của con, làm việc đều phải nghe theo người ta.”

“Vâng” – Lục Hằng Tu khom người đáp.

Khi đứng dậy nhìn lên tấm ngự biển “Trung thuận hiền lương” trên sảnh đường, đó là do Thái Tổ hoàng đế tự tay viết, là vinh quang không gì sánh nổi của Lục thị. Nền đen chữ vàng, khí phách phong phạm.

Ngẩng đầu nhìn, ánh nến nặng trĩu, tấm biển nặng trĩu, nặng nề đến mức làm lòng chùng xuống, gian nan đến ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Theo thói quen hắt lại vuốt ve cái bình an kết màu lục bích đeo bên thắt lưng, ma sát với lòng bàn tay, cảm giác được sờ vào những sợi tơ trơn nhẵn, cứ như vậy mà vỗ về, xem như là an ủi bản thân.

Một chút buồn ngủ cũng không có, dứt khoát rời khỏi nhà.

Xuyên qua Bạch Thạch Nhai đi về phía trái, Đông Hạng vốn là một con đường nhỏ yên tĩnh, ban ngày người cũng không nhiều, vừa đến tối thì ngay cả một bóng người cũng chẳng có.

Lúc này, chìm vào trong sự lờ mờ của đầu ngõ là một quán điểm tâm nho nhỏ, dùng vải dầu rách nát che đi một góc, treo lên một ngọn đèn dầu ánh sáng ảm đạm. Vào ban đêm, chỉ một chút ánh sáng mỏng manh như vậy thôi đã hết sức ấm lòng.

Đôi vợ chồng già đang canh bếp lò quay đầu lại tiếp đón: “Ôi trời, Lục đại nhân ngài lại đến chiếu cố việc làm ăn của lão à. Ngài muốn ăn gì? Vẫn một chén mì hoành thánh sao?”

“Vâng.” – Lục Hăng Tu tìm một cái ghế đầu ngồi xuống bên chiếc bàn gỗ thấp lùn, trong tay còn nắm chặt cái bình an kết.

Bàn ghế cũng đã có tuổi, rung lên kèn kẹt kèn kẹt, hòa vào tiếng nước sôi của nồi mì cùng tiếng tí tách của củi lửa.

Lão bá vừa múc mì trong nồi ra vừa nói chuyện với Lục Hăng Tu: “Lục đại nhân bận đến tận giờ này sao? Thật là, lúc này là canh mấy rồi? Quan tốt a...Quý phủ đều là quan tốt mà...”

“Không có gì.” – Lục Hăng Tu nhìn những chiếc bóng cao thấp không đồng đều của mấy căn nhà trong ngõ nhỏ, thản nhiên nói: “Là việc nên làm thôi.”

“Mấy ngày này bận lắm ư? Tiểu nhân cũng nghe nói, phía nam lại lụt, bọn Man tộc phương bắc lại đến tìm hoàng thượng đòi thành trì, hừ, nói cho cùng, bọn chúng chẳng phải chỉ đến phá rối thôi sao? Aii...Đầu năm nay sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?”

“Đúng vậy...” – Thở dài, từng chuyện từng chuyện lo lắng như cùng bóng đen quanh thân ép sát lại.

Tin cấp báo ba ngày trước, phía nam lại có hồng thủy, đầu xuân hằng năm đều như thế, trước đây cũng không sao nhưng trận lũ lụt lần này là lớn nhất trong mười mấy năm qua, biết bao người chết đuối, bao người trôi giạt khắp nơi lại có không ít nhà cửa bị tàn phá, kho lúa ở địa phương cũng đã muốn thấy đáy. Tấu chương một phong lại một phong như tuyết rơi bay đến. Man tộc phương bắc lại nhân cơ hội này tập kết ở biên giới, sợ là khó tránh khỏi phải đánh một trận. Nghe trình sát báo lại, Nguyệt thị tộc phía tây cũng không an phận, đã ngấm ngấm muốn tạo phản, nghị hòa hay chiến tranh đều cần chuẩn bị sớm. Còn có quan viên được đề bạt cách chức một năm nay, việc buôn bán muối khó khăn, thái thú mới điều nhiệm ở các châu. Một chút chuyện nhỏ như hạt vừng được đưa lên triều đình thì cũng

có thể dính dáng liên can đến rất nhiều mặt lợi hại, bên nào cũng không thể đắc tội, phải xử lý mọi việc công bằng. Nếu là một người liêm chính vì dân hoặc ít nhiều có tâm tiến thủ thì cũng được thôi. Nhưng đương kim hoàng thượng hiện tại cứ khăng khăng...Thật sự là không nhắc tới cũng được. Đăng cơ ba năm, thật đúng như Hoàng các lão nói, không nhận ra điểm nào tốt cũng không tìm được điểm nào không tốt, không phạm sai lầm to lớn cũng không thể lập được đại sự lớn lao để có thể ghi danh sử sách. Giống như mấy tên côn đồ lưu manh ở dân gian, một người ăn no cả nhà không đói bụng, được ngày nào qua ngày đó, qua loa cho xong.

“Mì hoành thánh của ngài được rồi đây, thong thả dùng.”

Mì hoành thánh đựng trong cái chén lớn khắc hoa lan được đặt lên bàn, tỏa ra hơi nóng hằm hập, tất cả buồn phiền trong lòng giống như được cuốn theo luồng nhiệt khí ấy tiêu tán trong bầu trời đêm, chỉ để lại cảm xúc rõ ràng của bình an kết trong tay.

Cách lớp sương mù dày đặc nhìn ra, dường như có thể thấy được những chuyện từ rất lâu.

Đó là lúc nào nhỉ? Là năm mình bảy tuổi ư? Làm thị đồng cho thái tử, vào cung hầu thái tử và nhị hoàng tử đọc sách.

Thái tử thân thể luôn yếu nhược ngay cả màu môi cũng nhợt nhạt, lại thêm một đôi mắt hắc thạch tinh mịch. Thái tử đã gần mười tuổi kéo tay hãn thân thiết nói: “Đây là Hi Diệp, hai người làm quen đi.”

Nhị hoàng tử cùng tuổi với hãn túm chặt lấy tay hãn phân bua, ánh sáng rực rỡ trong mắt phượng hơi hơi lóe ra: “Tiểu Tu, Tiểu Tu, còn nhớ ta không? Người đã đồng ý làm nương tử của ta rồi đó! Không cho phép nói quên.”

Chỗ hai bàn tay tiếp xúc ướt đẫm, không biết là mồ hôi từ tay ai ứa ra. Nhưng mà bàn tay kia cũng không còn run nữa, y tiến đến bên tai hãn nhỏ

giọng nói: “Nhớ chưa? Ta thích người đấy.”

Có thể nghe được cả tiếng thở của y, tim muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Ninh Tuyên Đế mặc dù không xuất sắc nhưng ngày ngày đều tảo triều.

Bề dưới nói khoản cứu tế phía nam còn chưa đưa đến, bên thái thú các châu lại tới cấp báo thúc giục. Ngoài ra, số bạc ban đầu sợ vẫn chưa đủ, có thể thêm một chút hay không?

Ninh Tuyên Đế trên long ỷ liền gật đầu: “Chuẩn ý nguyện của Lý đại nhân.”

Bên kia lại có người đứng ra nói, không thể nhân nhượng bọn Man tộc phương Bắc nữa, xin lập tức xuất chinh bình loạn.

Ninh Tuyên Đế lại gật đầu: “Vậy vất vả cho Tần nguyên soái rồi.”

Lại bàn đến chuyện Nguyệt thị tộc phía tây, là chiến hay là hòa? Có người nói, hay là hòa đi, hai bên chúng ta chiến đấu đã quá mức mệt mỏi. Có người lại nói, nhất định phải chiến, bằng không làm sao thể hiện uy phong tứ hải thần phục của Đại Ninh vương triều chúng ta?

Cuộc tranh cãi phân thành hai luồng, người một lời ta một tiếng, ai cũng không chịu nhường ai. Cuối cùng đều nhất loạt quỳ xuống hô: “Cung thỉnh thánh thượng thánh tài.”

Ninh Hi Diệp nháy mắt mấy cái: “Vậy các khanh gia cứ từ từ thương nghị, có kết quả rồi lại đến bàn bạc tiếp.”

Tiếp đến lại là chuyện điều nhiệm quan viên các châu, phản ứng còn dữ dội hơn so với chuyện trước. Người được đề cử là môn sinh của mình, là nhi tử ruột của bản thân, còn có tiểu cữu tử của mình, cho dù đó là kẻ vô

lại cũng phải ưỡn ngực nghiêm mặt nói “Niệm người tuổi nhỏ, không bằng theo ta học hỏi hai năm.” Tóm lại là nửa điểm cũng không cho tổn hại đến mặt mũi mỗi người.

[10: Tiểu cữu tử: em vợ.]

Còn có vài tên cứ chăm chăm mấy chức quan béo bở. Dương Châu còn thiếu một thái thú. Đó vốn là nơi không tai không họa có thể đến nghỉ dưỡng, lại thêm thuyền bè lớn nhỏ lui tới trên kênh đào, thuế trắng thuế đen thu được bằng việc buôn muối, chi phí hằng năm triều đình cấp để sửa chữa dinh thự cùng các hạng khoản vân vân khác, chỉ cần là một tên tâm can không phải là đá tảng làm thái thú thì quanh năm suốt tháng bạc ào ào chảy vào túi như nước sông đào, so với làm quan trên kinh thành còn tự tại hơn. Hoàng các lão nói: “Trương đại nhân thái thú Quỳnh Châu trước đây làm quan thanh liêm, có uy danh vì dân, có thể điều nhiệm đến Dương Châu.”

Chòm râu Sử các lão run run, hừ lạnh một tiếng: “Môn sinh tâm đắc của Hoàng các lão tất nhiên là không tồi rồi. Thần thiết nghĩ Mẫn đại nhân của Thanh Châu phủ tuổi trẻ tài cao, có thể đảm đương trọng trách này.”

“Con rể hiền của Sử các lão tất nhiên tài giỏi hơn người khác gấp bội.”
– Hoàng các lão cũng không tỏ ra yếu kém, liếc mắt xoay người lại, mắt nhìn thẳng lên trên nhà.

“Chúng thần làm việc công, lấy xã tắc ta làm trọng, Hoàng các lão đừng nên công tư bất phân.”

“Lão thần công tư bất phân, vậy Sử các lão gọi là gì? Lấy việc công làm việc tư sao?”

“...”

Môn sinh, bạn cũ, đồng liêu, trong triều có ai không có dây mơ rễ má với nhau? Lấy hai vị các lão làm đầu phân thành hai phe, nhốn nháo ồn ào, người nói ta lấy việc công làm chuyện riêng, ta nói người thị phi bất phân, nợ cũ bao nhiêu năm trước cũng có thể lôi ra tính toán, còn càng tính càng dây dưa bất phân, trước mắt đã có thể náo động.

Lục Hăng Tu cau mày đứng một bên quan sát, lại thêm mấy đêm phê công văn chòng chăt đến ngay cả thời gian chớp mắt cũng không có, sáng sớm vào triều đầu đã đau lâm râm, lúc này lại nghe bọn họ tranh cãi âm ỉ, đã cãi nhiều năm như vậy rồi, vẫn là nguyên nhân đó, vẫn là lí do thoái thác đó, cơn đau yên ổn trong chốc lát lại bắt đầu tác quái tác quái.

Liếc mắt nhìn Ninh Tuyên Đế trên thềm ngọc, vẫn là vẻ buồn bã ủ rũ mới rồi, lưỡi nhát nghiêng thân tựa vào long ý, nhếch miệng xem đến hăng say. Thật muốn đem bạch ngọc hốt bản trong tay đập lên mặt y, Đế sách y đã chép đến như sâu trong bụng rồi.

“E hèm ——” – Lục thừa tướng nhin không nổi, ho khan một tiếng.

Quần thần còn chưa phản ứng, Ninh Hi Diệp đã nghe thấy, nhanh thu lại ý cười, ngồi thẳng lưng trầm giọng nói: “Ừm...Các khanh gia, còn có gì muốn tấu không?”

Nói xong quay đầu lại, nhe răng cười với Lục Hăng Tu. Lục Hăng Tu hạ tầm mắt, giả bộ chưa từng thấy.

Vừa mới bãi triều, Linh công công bên người Ninh Tuyên Đế liền bày ra khuôn mặt tươi cười bất cứ lúc nào cũng có thể chảy mỡ đi tới mời: “Lục thừa tướng dừng bước, hoàng thượng đang chờ ngài trong thư phòng.”

Hăng Tu xoa xoa hai bên thái dương đi theo ông ta đến thư phòng, dọc theo đường đi còn phải nghe ông nhắc mãi: “Tuy nói không cần miễn bằng tiên đế lúc trước nhưng hoàng thượng của chúng ta kỳ thật cũng đã cố gắng

rất nhiều. Ngài biết không tối hôm qua người đọc sách đến canh ba mới ngủ đấy.”

Y lại xem mấy bức xuân cung đồ trong tiểu họa phòng bên đường sao? Lục Hăng Tu trong lòng thầm hỏi.

Lúc trước có một lần, y cực kì hứng thú triệu hân đến nói là có thứ tốt muốn hân xem. Mở cuốn sách hơi mỏng nhìn vào, có hai người *** ôm lấy nhau, lại xem tiếp, bốn năm người cùng nhau cũng có, trên giường, trên ghế, bên sông nhỏ... Muốn bao nhiêu người cùng nhau xấu hổ có bấy nhiêu, vậy mà Ninh Hi Diệp còn vui tươi hơn hờ nhìn chòng chọc vào mặt hân: “Chúng ta thử xem, được không?”

Thật muốn ngay tại chỗ này lấy nến đốt sách chạy lấy người: “Để sách, trên dưới cả nước mỗi người một quyển.”

Vừa nghĩ vừa đi đến cửa thư phòng, tiểu thái giám trông coi cạnh cửa vội bắt tay thông báo: “Đại Lý Tự Phương Tái Đạo đại nhân đang nói chuyện bên trong, bệ hạ nói nếu Lục đại nhân tới thì mời đến Thiên Điện ngồi một lát uống tách trà.”

Lục Hăng Tu nói không cần rồi đứng chờ cạnh cửa.

“Ôi Lục thừa tướng cũng ở đây à.” – Thần vương gia từ xa xa đi tới, bên nách còn kẹp một cây dù giấy.

“Thần bá kiến vương gia.” – Lục Hăng Tu chấp tay hành lễ.

Thần vương gia cùng tiên đế là anh em họ, anh em của tiên đế không nhiều lắm, trừ bỏ vị Thần vương gia này thì mấy vị vương gia khác hoặc là quanh năm ốm đau nằm trên giường hoặc là lầm lỗi bị lưu đày. Vị vương gia trước mặt này cũng không quan tâm đến chính sự nên rất tiêu dao, nhưng mà tiêu dao hơi quá, là người đã qua ba mươi, vương phi cũng

không lấy, cả ngày chơi bời lêu lổng chạy đông chạy tây, luận đến bản lĩnh không lo sự nghiệp, so với chất tử hoàng đế của ông thì cao hơn một bậc.

“Lục thừa tướng nghe nói gì chưa? Trung Tĩnh Bá hầu phủ lại thêm một tiểu tôn tử. Đây là đứa thứ tư nhà bọn họ rồi.” – Thần Vương gia là một nam nhân có thể sử dụng từ xinh đẹp để hình dung, hơn nữa lại được chăm sóc rất tốt, khớp môi hơi cong, mày nhọn khể động, so với thanh niên hơn hai mươi tuổi còn có thể dễ dàng làm một thiếu nữ phát sinh tình ý hơn: “Ngài chắc không biết nhưng thái hậu tẩu tử của ta thì hâm mộ đến phát thèm. Nghe đâu đang chuẩn bị lập hậu cho hoàng thượng đấy.”

Lục Hằng Tu chỉ cảm thấy trong đầu ong ong hết cả lên, tay lại vô thức sờ lên bình an kết bên hông, mặt cũng không lộ biểu cảm thản nhiên hỏi han: “Thật không?”

“Cũng không phải. Đám đồng lứa với hoàng thượng so với đồng lứa của ta còn kém trưởng thành hơn, Hi Trọng lại không nói một tiếng đã trốn đi. Hi Diệp có muốn chống lại cũng không nổi nữa.” – Thần vương gia xúc động thở dài. Ông còn muốn nói gì đó, ánh mắt chợt dừng lại, vội vàng chấp tay với Lục Hằng Tu: “Lục đại nhân, xin lỗi không tiếp được.”

Lục Hằng Tu nhìn theo bóng dáng ông, Đại Lý Tự khanh trong mắt mang chính khí nghiêm nghị từ thư phòng bước ra, Thần vương gia liền cầm dù vội vàng chạy đến nghênh đón, thấp thoáng nghe thấy ông nói: “Trời âm u, có vẻ như sắp mưa, sợ khi người xuất môn hạ nhân không mang theo dù, dầm mưa cảm lạnh không tốt...”

[11: Khanh: một chức quan thời xưa.]

Trong lúc đang ngờ ngác, chợt nghe Linh công công ngân giọng hô: “Lục đại nhân, hoàng thượng cho mời.”

“Phương đại nhân nói về chuyện khoản cứu tế kia, nói cái gì còn chưa đến, ngầm phái người đi tra, hai trăm vạn lượng trầm cấp tới bên kia chỉ

còn lại không đến hai mươi vạn. Khó trách nói không đủ, sợ trăm không biết cách tiêu tiền sao? Muốn cho bọn họ đến giúp trăm tiêu?”

Mới bước chân vào, ngay cả lễ còn chưa làm, Ninh Tuyên Đế ở sau bàn viết đã nổi giận đùng đùng mở miệng.

“Ngân lượng cứu tế đưa xuống bị hết kẻ này đến kẻ khác bóc lột, điều này đã thành lệ thường. Thánh thượng các triều cũng muốn xử lí nhưng bên trong lại quá mức rắc rối phức tạp, nếu điều tra rõ chỉ sợ mấy vị trọng thần trong triều cũng không thoát khỏi dính líu, gây tổn thất rất lớn. Vì vậy, từ trước đến nay có thể bắt bao nhiêu thì bắt, bắt được thì tịch biên tru di để răn đe, bắt không được thì chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt.” – Lục Hằng Tu chậm rãi nói: “Khi tiên đế còn sống, chuyện này thường dụng hình điều tra, cho nên tình hình cũng tương đối ổn định. Lúc này biến thành như vậy...”

Hằng Tu ngậm miệng không nói, chỉ sâu xa nhìn Ninh Hi Diệp.

Ninh Tuyên Đế bị hăn nhìn liền hạ một nửa khí thế, dựa lưng vào ghế nói: “Trăm đã lệnh Phương đại nhân chấp chương việc này, nói là đã bắt được vài người, đang tiếp tục tra rõ, qua vài ngày là có thể tra ra người chủ mưu. Trăm thật muốn xem là ai vội muốn quản việc tiêu bạc của trăm.”

“Ừm” – Lục Hằng Tu gật đầu, lúc này hăn đã nói hết, y sẽ không miễn cưỡng hỏi hăn nữa. Phương Tái Đạo là người trong mắt không có lấy một hạt cát, ông ta đã điều tra thì nhất định không bắt được tên cầm đầu sẽ không cam lòng. Đến lúc này, việc thay đổi quan viên là không tránh được, hôm nay vì một thái thú địa phương mà có thể nhốn nháo đến như vậy, lần tới vì mấy chức quan ở kinh thành còn khuyết không phải sẽ ầm ĩ cả ngày.

Đợi đến khi lấy lại tinh thần, đã thấy Ninh Tuyên Đế từ sau bàn viết tới trước mặt, đôi mắt đăm chiêu dõi theo gương mặt hăn: “Bệ hạ...”

Muốn nói gì đó, Ninh Hi Diệp lại cúi người ôm lấy hân, thân hình kề sát, nhất thời líu lười cứng họng.

“Hằng Tu ơ” – Bên tai truyền đến tiếng Ninh Tuyên Đế than nhẹ: “Thái hậu giục trẫm lập hậu.”

Gác cằm lên vai hân, ngay cả hơi thở khi y nói chuyện cũng cảm nhận được rõ mồn một: “Trẫm thích người mà. Trẫm vốn nghĩ người không thích trẫm cũng không sao, trẫm sẽ chờ. Một năm, hai năm, ba năm... Có thể chờ đến một ngày người mở miệng. Ha ha nhoáng cái đã hơn hai mươi năm, người nói trẫm làm sao có thể chờ không biết chán chứ? Hả? Nhưng hiện tại nên làm gì bây giờ? Nếu trẫm lập hậu, đến chết người cũng không chịu nói? Trẫm hai mươi năm nay không phải thanh sạch mà đợi sao? Hả? Trẫm làm sao không nghĩ đến việc lập hậu chứ? Người xem Thần hoàng thúc không phải không lấy vợ sao? Hằng Tu ơ để người mở miệng làm sao lại khó như vậy chứ? Hả? Người xem trẫm từ sáng đến tối đều nói, không phải dễ dàng lắm ư? Sao tới phiên người thì sống chết không mở miệng? Hả?”

“Bệ hạ...” – Thân thể ấm áp dựa vào nhau, ngay cả thần trí cũng mơ màng, Lục Hằng Tu đấu tranh tâm lí mở miệng lại bị Hi Diệp ngăn lại.

“Suyt. Cho trẫm ôm một lát, chỉ một lát thôi...”

Hai mươi năm, người thực nghĩ lòng dạ ta là sắt đá sao? Nhưng mà...

Trước mắt giống như lại thấy tấm biển “Trung thuận hiền lương” treo trong nhà, nặng nề đè ép, thở cũng không được.

“Con cháu cho dù vô năng, không thể phò vua giúp nước, nhưng cũng không được siểm nịnh tham quyền, gây họa triều cương. Nếu như có chuyện đó, cho dù thiên hạ đại xá, Lục thị cũng quyết không tha thứ.” Cơn đau đầu càng thêm dữ dội.

Ngây ngốc ra khỏi ngự thư phòng, sắc trời âm u, quả thật là trời có vẻ sẽ mưa.

“Lục đại nhân, Lục đại nhân” Tay áo bị túm lại, Lục Hằng Tu quay đầu, nhìn thấy gương mặt tươi cười hồn nhiên, hai bên má có lúm đồng tiền, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ.

“Tề đại nhân.”

Tề Gia là con một phú thương trong kinh thành, phụ thân đút rất nhiều tiền cho cậu làm một tán quan ở lễ bộ. Nói là quan, kỳ thật là không quyền không thế, giúp thiên tử lo liệu mấy nghi thức tế tổ lạy thiên vân vân, quan hàm cũng là thấp nhất trong chúng quan ở kinh thành. Chính cậu cũng là người không có chí hướng, bách quan đều nói cậu ta không tiến thân nổi, cậu cũng không để ý, cả ngày cứ tươi cười với bất kì ai. Ninh Tuyên Đế nhân nhĩ không có việc gì làm thì đùa giỡn với cậu kêu: “Tiểu Tề, Tiểu Tề”. Nếu bị Lục Hằng Tu phát hiện làm sai chuyện gì liền nài nỉ Tề Gia. Tề Gia cũng không thấy bị ức hiếp ngây ngô nói: “Không có gì, không có gì. Thật sự là tiểu thần làm.” – khiến Lục Hằng Tu lâm vào thế khó xử.

“Chuyện gì vậy? Nghe nói hoàng thượng phải lập hậu?” – Cậu cũng không nhìn sắc mặt của Lục Hằng Tu, nhỏ giọng hỏi.

“...” – Lục Hằng Tu không đáp lời.

Tề Gia lại tưởng hăn không chịu nói càng nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân...tiểu nhân cũng không biết thế nào. Chỉ nghĩ muốn hỏi cho chính xác, nếu là thật, chúng tiểu nhân phải sớm chuẩn bị, phượng bào cũng phải làm liền, có quy củ gì thì chúng tiểu nhân phải là người đầu tiên nắm rõ, miễn cho đến lúc đó lúng ta lúng túng. Ngài cũng biết, tiểu nhân ngốc, đến lúc đó lại làm cho người khác chê cười, vậy sẽ làm mất mặt thánh thượng.”

Nói đến khúc sau, cậu chẳng tươi cười nữa, lộ ra bộ dạng đã làm sai chuyện gì.

Hằng Tu chỉ thở dài một hơi nhẹ nhàng nói với cậu: “Vẫn chưa có tin chính xác, Tề đại nhân đừng hoang mang như thế.”

Tề Gia lúc này mới tươi cười, vội gật đầu không ngừng: “Ừ!”

Thế nhưng sắc mặt Lục Hằng Tu lại hoảng hốt, liền nắm chặt lấy bình an kết bên hông.

Khi ra cửa cung, ngay cả lão sư của mình – Cố Đình Quân đại nhân – cũng không chào hỏi đã vội lên kiệu.

“Đó là thư đồng của Cố đại nhân sao? Sao ta chưa từng thấy qua? Hắc, còn phải nói, thật đúng là khó quên.”

Ngoài kiệu có người tán gẫu, hăn kéo màn xoay đầu lại nhìn thoáng qua bên ngoài.

Quả thật là người đó khiến cho người ta thấy rồi sẽ không dễ quên, nhất là đôi mắt như quả hạnh, trầm ngâm nhìn Cố Đình Quân. Tình cảnh hai người đứng đối diện nói chuyện với nhau, lọt vào mắt người khác cũng không biết nói là loại cảm giác gì.

Buông màn nhắm mắt dưỡng thần, cỗ kiệu rung từng nhịp từng nhịp, lập tức thấy buồn ngủ.

“Nè, kiệu của Lục đại nhân kìa. Vừa bãi triều sao? Trời, thật là khổ, mới sáng sớm muốn rảnh rỗi một chút cũng không được. Nhìn đi, người ta là Lục tướng gia ngay cả triều cũng thượng xong rồi, bọn tiểu quý các người còn không mau đứng lên lau dọn sạch sẽ cho lão nương! Ăn, ăn, ăn, ngoại trừ nhàn hạ chỉ biết ăn, lão nương thật sự là nuôi không dám phế vật các người! Người đâu, người đâu, mù hết cả rồi sao, bản như vậy cũng không biết lấy khăn đến lau! Ta đây rốt cuộc làm ra chuyện ác gì chứ...” – Giọng nữ chói tai rì rả rì rầm truyền vào trong kiệu, không cần nhìn cũng biết đó là ai.

Không đợi hẳn nhắc tay, vạt kiệu đã bị vén lên. Quả nhiên, là Xuân Phong ma ma của Xuân Phong Đắc Ý lâu một tay vén màn kiệu một tay cầm khăn, trương ra khuôn mặt trát đầy phấn vấn an: “Lục tướng gia chào buổi sáng. Buổi tối nhớ đến chiếu cố nha. Đúng rồi, thay ta vấn an vị công tử mặc đồ vàng kia nhé, đúng là khách sộp, ra tay thật hào phóng. Ha ha ha ha. Về sau nhớ lui tới đó. Ha ha ha ha.”

Chú thích: Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

CHƯƠNG 2

Tin tức Ninh Tuyên Đế đại hôn dường như trong một đêm đã truyền đi khắp nơi.

Nhị công tử Lục gia – Hộ bộ thị lang Lục Hằng Kiệt – cau mày nói: “Lại phải chi tiền rồi đây.”

Nhị thiếu phu nhân Lục gia khua khua quạt tròn đập lên bàn tính trong tay Lục Hằng Kiệt: “Cũng không phải tốn bạc của nhà ta, chàng đau lòng làm gì?”

Lại đến cọ cọ vào lòng Lục lão phu nhân làm nũng: “Mẫu thân ơi, việc hoàng thượng đại hôn là đại hỷ sự. Cho con may thêm một bộ quần áo mới đi. Có một khúc vải con thấy vừa mắt lắm, là loại vải mới trong Cẩm Tú Các, màu sắc cũng rất hợp với mấy dịp vui.”

Tề Gia dính một đôi mắt gấu mèo lên mặt cuống cuống đến không biết làm thế nào cho phải: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Rất nhanh sẽ đến đại hôn, ngay cả phép tắc hạ quan còn chưa sành sỏi, vậy phải làm sao bây giờ?”

Ngay cả lão bá bán hoành thánh cũng thử dò hỏi: “Nghe nói phải lập hoàng hậu đúng không?”

Lục Hằng Tu chỉ biết lúng túng cười cười với ông.

Trong quán hoành thánh còn có mấy người ngồi tùm năm tùm ba lại, trong bóng đêm mờ ảo cùng luồng hơi nóng tỏa ra, câu đợc câu không kể về những chuyện cũ xưa kia. Nào là từ dạo trước, khi đó vẫn chưa có Xuân Phong Đắc Ý lâu, ở ngõ Yên Hoa có một hoa nương tên là Ngọc Như Yên, tính tình rất mạnh mẽ, ngay cả công tử người ta gia đình giàu có đến chuộc thân cho cô ta cũng không chịu. Những người đó đã già, dung mạo nữ tử ấy cũng không còn nhớ kĩ. Trái lại vẫn thường nhìn thấy vị thiếu gia kia, làm quan lớn, thế nhưng không thể nói ra cái tên ấy.

Mọi người cười ha ha lại nói sang chuyện khác.

Lục Hằng Tu cúi đầu ăn mì hoành thánh, thức ăn vào miệng, một chút mùi vị cũng không có.

Đợi hơn một tháng, các quần thần cũng thương nghị ổn thỏa chuyện Nguyệt thị tộc, Hoàng các lão đã đến phía tây nghị hòa, thánh chỉ Ninh Tuyên Đế lập hậu vẫn chậm chạp chưa ban bố.

“Hoàng Thượng đang đối phó với thái hậu, mấy ngày nay ngay cả thỉnh an cũng không đi.” – Thần vương gia dường như vô ý đến nói với Hằng Tu: “Thái hậu tức giận đến mức không thở nổi. Hôm trước người triệu vài vị lão vương phi vào cung, khóc lóc âm ỉ. Nghe đâu hôm qua còn mời Sử các lão vào, khóc ướt cả một chiếc khăn tay. Chậc chậc chậc, hoàng thượng chúng ta có thể nghiêm túc xử lý quốc sự như vậy liệt tổ liệt tông cũng nên nhắm mắt rồi.”

Lục Hằng Tu cảm thấy tim như bị thứ gì đó xoắn lấy, thấy đau nhưng rồi lại như có một dòng nước ấm tuôn ào ạt, kinh ngạc, tất cả lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng.

Ninh Hi Diệp điềm nhiên như trước không có việc gì, lúc không có ai liền nắm lấy tay Hằng Tu kêu: “Tiểu Tu, Tiểu Tu”

“Về sau đừng bắt trộm chép Đế sách nữa, trộm muốn gãy lưng luôn rồi nè.” – Ý cười tràn đầy, mắt vẫn chỉ chăm chú vào người trước mặt.

Bên thái hậu kết quả như thế nào Lục Hằng Tu không biết.

Nhưng mà, đêm khuya một ngày nọ, Ninh Tuyên Đế hạ một chiếu chỉ vội vàng triệu thừa tướng đương triều vào cung.

Vãn triệu kiến ở ngự thư phòng, sải bước vào cửa mới thấy bên trong ngoại trừ Tuyên Đế, còn có Phương Tái Đạo. Gương mặt chính trực lộ ra sự nghiêm túc đến mức làm cho người khác cũng nín thở trầm ngâm theo.

“Miễn lễ.” – Về mặt Ninh Hi Diệp ngồi sau bàn giấy cũng trùng trùng tâm sự, đôi mắt đen rục rỡ khi nhìn Hằng Tu càng có vẻ u buồn.

Hằng Tu căng thẳng, biết lại xảy ra đại sự. Nhớ tới lần trước nghe Tuyên Đế nói muốn Phương Tái Đạo điều tra chuyện ngân lượng cứu tế, có lẽ đã có manh mối. Ánh mắt hẩn chuyển qua Phương Tái Đạo.

Phương Tái Đạo đang muốn mở miệng lại bị Ninh Tuyên Đế cản lại: “Vẫn là cho Tiểu...Lục đại nhân xem trước đi.”

Tiếp nhận cuộn giấy trong tay Tuyên Đế tỉ mỉ đọc, càng đọc càng kinh hãi, xem xong một phong tấu chương ngắn gọn, bàn tay run rẩy ngay đến cuộn giấy cũng cầm không được.

“Chuyện này...” – Gần như nghi ngờ tất cả mọi người nhưng lại không ngờ tới, rốt cuộc lại chính là người này.

Cố Đình Quân, thái phó Cố Đình Quân.

Kinh thành đều biết Tam lang Cố gia trời sinh rất tài hoa, tuổi còn nhỏ đã khiến cho đại nho học vấn tinh thông kính trọng mấy phần. Năm ấy mở lớp chiêu sinh, ông ấy nhỏ tuổi nhất trong tất cả thí sinh, trong việc học lại

không nhường ngôi vị đầu bảng cho ai. Đến năm hai mươi tuổi đã được tiên đế ủy thác trọng trách dạy hai vị hoàng tử học tập. Thái phó thiếu niên đặc ý, bên ngoài là một đại danh sĩ phong lưu tiêu sái, trong triều là hoàng ân sủng ái, có thể coi là một nửa thừa tướng.

Lục Hăng Tu khi ấy là thư đồng của thái tử, cũng bái làm môn hạ của Cố Đình Quân. Lục hiền tướng dạy con nghiêm khắc, khó gần. Cố Đình Quân ngược lại rất ôn nhu nhỏ nhẹ, ôn tồn lễ độ lại thêm học vấn uyên thâm, lấy thân giáo dục cũng rất xem trọng Lục Hăng Tu, nhận là môn sinh tâm đắc. Thái độ làm người như thế nào, làm quan như thế nào, quân tử là thế nào đều theo lời nói và việc làm của Cố Đình Quân làm mẫu, những khi trong lòng phiền não hay vui sướng đều nói với vị lão sư này. Hai người tuy nói là thầy trò nhưng tình nghĩa sâu nặng giống như phụ tử.

“Làm một bề tôi, chỉ cầu đủ xứng đáng để nhìn trời đất, đối với dân chúng, đối với bản thân chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.” – Lời nói còn văng vẳng bên tai, trong chớp mắt đã khoác lên một diện mạo xa lạ.

Ánh mắt rơi xuống bản cung khai cùng thư tín trên tay, nhân chứng vật chứng đều chỉ rõ Cố Đình Quân là người đứng đằng sau chống đỡ cho tất cả kẻ gây án. Lục Hăng Tu không khỏi choáng váng hoa mắt.

“Hai ngày trước trẫm cũng mới nhận được thư, khi đó nghĩ rằng sẽ không nói cho người biết.” – Tuyên Đế thấy sắc mặt Lục Hăng Tu trắng bệch, trong mắt đầy lo lắng: “Nhưng hiện tại, thư tín đã đưa tới, khẩu cung cũng đã có. Trẫm...”

Khó xử nhìn chính khí cuồn cuộn trong mắt Phương Tái Đạo, Ninh Tuyên Đế nói tiếp: “Ý của Phương đại nhân là muốn trẫm nhanh chóng định đoạt, trẫm ngẫm lại vẫn là nên báo trước cho người một tiếng. Người xem việc này...”

Vật chứng như núi, quan địa phương gây án hơn phân nửa là hiền tài do Cố Đình Quân tiến cử, lúc trước khi Lại bộ khảo hạch từng bị nghi ngờ, cũng do Cố Đình Quân ở giữa hòa giải. Đọc bức thư đó, chuyện ngân lượng cứu tế ngấm ngầm bị nuốt mất ông ấy hẳn đã sớm biết, cùng góp một tay lừa trên dối dưới. Dù thế nào đi nữa, ông cũng không thoát khỏi có liên can.

Lục Hằng Tu im lặng, thật lâu sau chậm rãi hất vạt áo quỳ xuống nói: “Thần cho rằng tất cả cứ y luật xử trí.”

Một câu nói ra, giống như tước hết tất cả khí lực rồi vô lực đứng lên. Khi Phương Tái Đạo cáo lui, hẳn vẫn không nhúc nhích quỳ ở chỗ cũ.

Hi Diệp từ sau bàn học đi tới nâng hân dật kéo vào lòng: “Lúc nhỏ trăm không thích nghe ông ấy dạy học, lúc ông đến giảng bài trăm tìm đủ trăm phương nghìn kế để bỏ trốn, nghĩ đi nghĩ lại rốt cuộc vẫn chưa lúc nào ngoan ngoãn nghe ông dạy bảo. Bây giờ ngấm lại, kỳ thật ông giảng rất hay cũng rất có đạo lý. Người này ngay cả tiên đế cũng khen ông ấy tài hoa, có lẽ cũng là một người tốt. Hai năm nay trăm kể vị, phạm không ít sai sót, cũng là ông ở phía sau chỉnh đốn lại. Cúc cung tận tụy không thể nói hết, tận tâm tận lực cũng có. Nhìn thế nào cũng không...”

Câu sau không thể nói tiếp, chỉ im lặng ôm thân hình cứng đờ của Hằng Tu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên sợi tóc đen như mực của hắn.

Suy nghĩ vẫn trôi vào mộng lung, ngay cả thân thể cũng kiệt sức chỉ có thể tựa vào đầu vai y. Ngoài cửa sổ gió nổi lên, vang lên tiếng sần sạt, bóng chiếc lá rơi xuống bên song cửa giấy.

Mới khi nào còn bị Hi Diệp lôi kéo cùng nhau trốn học, trốn khỏi cung chen vào chợ vui đùa, nửa đường cơn mưa to như trút nước đổ xuống. Vội vội vàng vàng trốn dưới mái hiên nhà người ta trú mưa, quần áo đơn bạc

cản không được cái lạnh của mưa gió. Cũng là như vậy, được một khuôn ngực ấm áp ôm lấy, ngẩng đầu nhìn thấy chân mây y nhếch cao.

Ninh Hi Diệp luôn như vậy, nhìn như không quan tâm, lại luôn dõi theo hẳn, vì hẳn cản đi gió mưa.

Tất cả những gì sau đó đều là nghe nói, còn chưa kịp đến gặp vị lão sư từ phụ ấy để hỏi cho rõ ràng, người đã bị tước chức quan giam vào thiên lao. Muốn đi thăm, ông cũng không chịu gặp.

Vấn tội, tịch biên, hạ ngục, như sấm vang chớp giạt, người ngoài cuộc cũng kinh sợ có thể nửa đêm dọa chảy một thân mồ hôi lạnh, đúng là tác phong trước giờ của Phương Tái Đạo.

Sử các lão ý vào bối phận trọng thần ba đời dè dặt mở miệng: “Cố đại nhân ông ta...”

Sắc mặt Ninh Tuyên Đế đột nhiên sa sầm làm cho chúng thần không dám nói ra nửa chữ, chỉ ở sau lưng nhỏ giọng nghị luận vài câu. Lục Hằng Tu đứng dưới bậc thềm, trong lòng hiểu rõ, hoàng đế nào có lưu tâm đến Cố Đình Quân, bất quá là sợ hẳn nghe thấy sẽ không dễ chịu thôi.

Thế nhưng vẫn có những tên chẳng biết mùi đời như Tề Gia, mở to đôi mắt đen bóng không sợ chết hỏi: “Cố đại nhân đang toan tính cái gì vậy?”

Mọi người đang vui vẻ cùng hoàng đế dạo chơi hoa viên đều thay cậu đỡ mồ hôi lạnh. Lục Hằng Kiệt vội kéo tay áo cậu: “Không hiểu cũng đừng hỏi nhiều.”

“Không hiểu mới hỏi chứ.” – Còn hỏi hăng say hơn: “Giả dụ Hằng Kiệt đại nhân yêu tiền mà trong nhà lại có phu nhân tiêu tiền như rác thì còn có thể hiểu được. Cố đại nhân lại không giống như là người yêu vàng bạc, cứ sao lại thế? Lục thừa tướng ngài nói tại sao chứ?”

Mọi người nhất loạt lui về phía sau, cách xa cậu ba trượng, cậu còn ngây ngốc cười chờ Lục Hằng Tu trả lời.

“Tiểu Tề, ngoan, lại đây.” – Ninh Hi Diệp cũng không nổi giận, vẫy tay kêu cậu.

“Cậu ấy cũng không sai.” – Lục Hằng Tu nói khẽ với Ninh Hi Diệp.

“Trẫm biết.” – Hi Diệp cười nhìn bóng người nho nhỏ lạch bà lạch bạch chạy tới.

“Hoàng thượng.” – Cậu nhếch môi, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ.

“Ừm.” – Ninh Tuyên Đế thu nét cười, trịnh trọng hỏi han: “Người đã thuộc Đế sách chưa?”

“Cái này...” – Nụ cười lập tức biến mất, Tề Gia bối rối: “Thần... Thần...”

“Không thuộc cũng không sao. Về nhà rồi chép hai lần là đủ. Nhớ cho rõ buổi lâm triều ngày mai gửi cho mỗi vị đại nhân một cuốn. Chép cẩn thận, đừng để sót nha. Ngoan, lui xuống đi.”

“Thần... Thần không phải là hoàng đế...” – Tề Gia vẻ mặt cầu xin nhỏ giọng lầu bầu.

“Để người đừng nhiều lời. Ngày nào đó bị chém đầu cũng không oan uổng.” – Lục Hằng Kiệt lau bàn tính quở trách cậu.

Ngẩng đầu lên, thoáng nhìn về nơi cách đó không xa, vua cùng hai người nữa đang tản bộ. Hoàng đế tựa hồ muốn nắm tay ai đó, đại ca hẳn, cũng chính là ai kia, thân hình vụt qua, hình như nhỏ giọng nói hai ba câu, không nắm được tay người kia mặt liền sụp xuống. Lại nói, bộ dáng hệt Tiểu Tề.

Đang muốn bật cười, vội nhìn xung quanh, ngẩng đầu nhìn trời lại nhìn mây, rũ mắt ngắm cây lại ngắm cỏ. Cũng nhanh nín cười, tiếp tục cúi đầu lau bàn tính. Sau đó nghe tiểu nha hoàn nói, bà thím do thần tiêu tiền chuyển thế trong nhà kia lại rất vừa ý một khúc vải. Thật là, vải trong nhà chúng ta mua từ trước còn chất đống, nếu bày trước cửa, dăm nhà mình cũng có thể biến thành cửa hàng tơ lụa được lắm ấy.

Qua vài ngày nữa sẽ hạ phán quyết cuối cùng, Cố Đình Quân ở trong lao như trước không gặp ai.

Lục Hăng Tu chẳng biết làm sao, chỉ có thể quanh quẩn ngoài thiên lao. Thật bị Tề Gia nói trúng rồi, hẳn cũng muốn hỏi cho rõ Cố Đình Quân rốt cuộc là vì điều gì. Cố gia hay là kinh thành vọng tộc, Cố Đình Quân lại có chức cao vọng trọng, theo lý mà nói, đối với tiền tài thì luôn coi nhẹ. Huống chi, bản thân Cố Đình quân cũng thường nói: “Quân tử bản tiện không lay chuyển, phú quý không *** loạn, uy vũ không khuất phục”. Hà có gì lại nên nông nổi này? Suy nghĩ hồi lâu cũng không tìm ra đáp án, đang xoay người muốn rời đi, đã thấy một thiếu niên lưng đeo đàn đi đến phía này. Thiếu niên vẫn mặc một thân bạch y như lần trước gặp mặt, cảm thon mắt hạnh.

Hắn bước thẳng qua Hăng Tu, dừng lại cạnh thiên lao, ngồi xếp bằng, đỡ cây đàn xuống, tấu lên một khúc. Chỉ là một khúc nhạc không tên, mang đầy ý vị phong trần. Khi nghe lại cảm thấy một chút ai oán, mang theo làn điệu thánh thót lại uyển chuyển du dương, làm cho người khác sinh ra thương cảm.

Một khúc nhạc tấu xong, Lục Hăng Tu còn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thiếu niên kia lại chậm rãi đem đàn đặt trên lưng, xem ra là muốn quay về.

Khi đi ngang qua người Lục Hằng Tu lại dừng bước: “Ông ấy là một người tự tôn cao ngạo, làm sao có thể để cho ngài nhìn thấy bộ dáng sa sút của mình?”

Đôi mắt hạnh lướt qua, đầy vẻ khinh miệt.

Tính Phương Tái Đạo coi tội ác như cừu hận, xử lý công vụ cũng sấm vang chớp giạt, qua một trận tra hỏi rõ ràng, liền dâng tấu chương khẩn cầu y luật trừng phạt toàn bộ nghi phạm.

Lịch đại quân vương của Đại Ninh triều tột cùng chán ghét tham thân, vì vậy hình phạt cũng là nặng nhất, một khi đã kiểm chứng nhất định sẽ tịch biên diệt tộc, tội không thể xá.

“Tội này phải tru di cửu tộc...” – Có người nói thầm.

Người bên cạnh nghe xong thấy lạnh cả sống lưng, dè dặt đưa mắt đánh giá Tuyên Đế trên long ỷ.

Ninh Tuyên Đế nhìn Lục Hằng Tu đứng phía dưới không chớp mắt, trên mặt người kia không có gì khác thường, nhìn hốt bản trong tay hẳn bị siết đến độ phát run thì đã biết trong lòng hẳn đang nghĩ gì.

“Người đời nói, một ngày làm thầy cả đời làm cha.” – Trầm ngâm trong chốc lát, Ninh Hi Diệp thong thả mở lời: “Từ khi trăm còn bé, Cố tiên sinh đã bắt đầu dạy trăm, những năm qua cũng có thể nói là lao tâm khổ tứ. Làm một môn sinh, trăm còn chưa tận hiếu đạo với ông. Tội nghiệp là do một mình ông gây ra, cửu tộc được miễn, cũng cho là trăm tận tâm ý làm đệ tử.”

Dưới điện mọi người hô to: “Ngô hoàng thánh minh”, trong mắt y lại chỉ có gương mặt lộ ra kinh ngạc kia.

Loại tính cách này cũng không biết là do ai dạy ra, đồ không có mắt, xem mấy thứ luật pháp, di huấn gì gì đó như tổ tông của mình, dù rằng bản thân buồn bực cũng không dám không tuân phục. Người không muốn gánh cái danh “Làm việc riêng” này, vậy thì để trẫm thay người gánh vác, tránh cho người mỗi ngày đều phiền lòng.

Dưới kim đường loan điện, Lục Hăng Tu giương mắt nhìn lên long ý, người nọ thân vận long bào hoàng sắc ngũ trảo, đầu đội vương miện thập nhị thùy lưu, giữa châu ngọc lay động, khoe môi nhếch lên, dung mạo như tranh, đôi mắt sâu thăm tựa hồ nước, tình ý thăm thẳm. Người kia...Y luôn hiểu rõ trong lòng hẳn nghĩ gì.

Khi hạ triều Tuyên Đế còn giữ hẳn lại không cho đi, kéo vào thư phòng tán gẫu.

Đầu tiên nói là cho hẳn xem bản sao của Đế sách, chất một chồng thật cao trên bàn, tỉ mỉ từng cuốn, quả thật là trùng với số lượng quần thần trong triều, tùy ý lật xem vài tờ, chữ viết cũng ngay ngắn nót, nghĩ thôi đã biết tốn không ít công sức rồi. Từ xưa đến nay làm gì có cái đạo lý thần tử bắt hoàng đế chép phạt? Lục Hăng Tu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, khi tức giận mà thốt ra, cũng là Ninh Hi Diệp thật lòng nuông chiều hẳn mới bằng lòng tự hạ thấp bản thân, ngay cả mặt mũi đế vương cũng không cần, cam tâm tình nguyện nghe hẳn quở mắng trách phạt.

Sau còn nhắc đến Hi Trọng – thái tử cam tâm vứt bỏ đế vị chạy trốn. Ngày thường thoạt nhìn là người chính chắn tuân theo quy củ, ai dám nghĩ rằng y cứ thế mà trốn khỏi kinh, không nói một lời đã rời đi, ngay cả tiên đế cũng không ngờ tới y có thể làm ra chuyện này.

Cuối cùng nói về gia sự của quần thần. Nhị công tử Lục gia Lục Hăng Kiệt, tên này đặt thật đúng, quả rất cần cù tiết kiệm, một đồng tiền rơi vào trong chảo hẳn cũng có thể mò ra thành hai đồng rưỡi. Cho hẳn quản lý quốc khố là tìm đúng người, thường ngày bàn tính không rời tay, hễ có việc

gì thì trước hết phải tính toán xem chi tiêu hết bao nhiêu mới dám làm. Nhị thiếu phu nhân Lục gia Kim Tùy Tâm vốn là phá gia chi nữ có tiếng, chỉ cần vừa mắt thì nàng sẽ thỏa sức mua như không cần biết mình có bao nhiêu tiền, mấy gia nghiệp lớn nhỏ của Kim gia suýt nữa vì nàng mà mất sạch sẽ. Vừa mới trưởng thành, người trong nhà đã nhanh làm một tú lâu cho nàng quăng tú cầu chọn rể quý, tổng đi tên thần phá của này. Người khác vừa nghe Kim gia tiểu thư kén rể đã nhanh chân bỏ chạy như chim thú tán loạn. Vừa lúc Lục Hằng Kiệt đi ngang qua, cúi đầu nhìn thấy mấy đồng tiền trên mặt đất, vui cười hớn hở cúi xuống nhặt. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tú cầu ngũ sắc rơi ngay giữa gáy, Kim gia khua chiêng gõ trống đem tiểu thư tổng đi. Nữ nhi mới xuất giá ba ngày, mặt tiền ngoài cửa phủ thừa tướng đã trở mình lộn ba vòng, các thương gia khóc la đòi chuyển tới đây mở chi nhánh, biết đâu một ngày nào đó nhị thiếu phu nhân cao hứng sẽ mua hết đồ đạc trong tiệm thì sao?

[12: Tú lâu: nơi để các cô nương ném tú cầu chọn.]

“Thái hậu bắt trăm lập hậu, trăm nói với bà, vạn nhất lập người như Lục nhị thiếu phu nhân vậy thì phải làm sao? Thái hậu không trả lời được.” – Ninh Tuyên Đế cười nói, chuyện vừa chuyển, cười hì hì dán sát mặt lại nói: “Qua việc này, người ta cũng khoe phủ thừa tướng rất trọng tín nghĩa đó nha. Vậy Lục thừa tướng khi nào thì mới thực hiện lời hứa năm đó với trăm đây? Tiểu Tu năm đó rõ ràng đã gật đầu nói “Được” rồi mà.”

“Đấy là bị người lừa.” – Lục Hằng Tu tức giận đáp. Bởi vì chuyện này mà trước đây không ít lần bị người khác true gheo, Hi Trọng luôn là đầu lĩnh, một câu lại một câu gọi hấn là “Nương tử của Hi Diệp”. Mặt hấn lại đỏ lên.

“Đồng ý là đồng ý.” – Ninh Hi Diệp ý cười không giảm: “Trăm biết, cho dù trăm không lừa người thì Tiểu Tu cũng thích trăm mà.”

“Nói bậy!” – Kích động xoay người lại, khuôn mặt đỏ bừng hoàn toàn bại lộ trước mặt Hi Diệp. Ánh mắt không dám nhìn nụ cười trên mặt y.

Ninh Tuyên Đế cũng không chọc ghẹo hăn nữa, thu ý cười, thấp giọng nói: “Trăm năm đó đã ưng thuận, nguyện cả đời sẽ đối tốt với ngươi.”

“Ta biết.” – Bằng không cũng sẽ không hao tâm tổn sức nói chuyện với hăn, chọc hăn cười, sợ hăn chịu không nổi đả kích về ân sư ít ngày nữa sẽ chân tay khác chỗ.

Trên đường hồi phủ phải ngang qua Xuân Phong Đắc Ý lâu. Còn chưa đến trước lâu đã thấy Xuân Phong ma ma một thân đỏ rực đứng giữa đường. Vừa thấy Hằng Tu đi tới, Xuân Phong ma ma đã chạy nhanh tới trước mặt hăn chào hỏi: “Lục thừa tướng khỏe không?”

“Nhờ phúc ma ma.” – Lục Hằng Tu chấp tay chào bà, muốn đi tiếp nhưng tay áo lại bị bà ta giữ lấy: “Ma ma đây là...”

“Chuyện này... Lục tướng gia, chúng ta nói chuyện một chút được không?” – Xuân Phong ma ma không khỏi phân bua kéo hăn vào một góc.

Ló đầu nhìn nhìn bốn bề vắng lặng, trên gương mặt phấn son lòe loẹt mới hiện ra vẻ đầy tâm sự, nói chuyện cũng không còn khí thế hào sảng chua ngoa như mọi khi: “Lục tướng gia, ta... ta chỉ muốn hỏi một chút, Đình Quân...Không, không phải, là Cố thái phó, ông ta... Ông ấy sao lại thế này? Ta... ta cũng do không biết tìm ai để hỏi, mới đành phiền đến ngài một chút...”

Lục Hằng Tu không nghĩ tới bà sẽ hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời bà thế nào, chỉ chậm rãi đáp: “Vụ án do Phương đại nhân thụ lý, nhân chứng vật chứng đầy đủ...Lão sư cũng nhận tội. Mấy quan viên phạm pháp cũng thú nhận, đúng là lão sư ở đằng sau bao che bọn họ, chúng làm càn như vậy cũng do ý vào có lão sư, nhưng vụ ngân lượng cứu tế không phải lão sư làm.”

“Ông ấy không làm?” – Nữ tử thì thào, thần sắc phức tạp.

“Ừ.” – Ngữ điệu Lục Hằng Tu cũng thấp xuống: “Ấn theo luật pháp triều đình ta, bao che dung túng cũng là đồng tội.”

Nghe nói vào ngày khám xét nhà, thái phó đại nhân ngồi ngay ngắn trên sảnh đường tĩnh lặng nghe đàn, thần sắc thông dong, không chút bất an. Thiếu niên đánh đàn bên cạnh cũng trầm tĩnh an nhiên, tấu xong một khúc mới từ từ ngừng đầu, đôi mắt hạnh đào, khóe mắt trải ra ý cười đậm nhạt.

Lục Hằng Tu tâm tư hỗn loạn, không nói thêm gì nữa. Lúc lấy lại bình tĩnh, trong góc tối chỉ còn lại mình hảnh.

Đi ra khỏi góc nhỏ đứng nhìn Xuân Phong Đắc Ý lâu, bên trong một bóng ảnh rực lửa đang phát phát quạt gào to: “Cái gì? Không có tiền? Không có tiền mà dám tới kỹ viện! Người cho là Xuân Phong ma ma ta mở quán bố thí sao? Người đâu, còn không mau lột hết quần áo hảnh cho ta! Hừ, mấy bộ xiêm y này xem ra còn có thể đổi được mấy đồng, lục trong bao đồ của hảnh chưa? Xem xem bên trong có thứ gì tốt không, mau đưa đến hiệu cầm đồ đi. Ta đã nói mà, bộ dạng lấm la lấm lét, vừa thấy đã biết không phải là ông chủ đại phú đại quý rồi. Còn mấy tên chúng bây cũng không có mắt à, người như vậy cũng cho vào đây. Lão nương nuôi không các người rồi! Còn muốn tìm Phiêu Phiêu nhà chúng ta nghe xướng khúc. Hừ! Mở mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ đi, giá đều cao hơn cả đầu người đấy! Kiếp sau người cũng không kiếm được nhiều như vậy đâu...”

Quay lại thấy Lục Hằng Tu còn đứng ở cạnh cửa, vội cười nói: “Ai ôi, khiến Lục đại nhân chê cười, chê cười, chê cười!”

Khăn lụa quạt tròn nửa che khuất đôi mắt hạnh đào, khóe mắt lộ nét cười.

Quan viên ngắm ngẫm lấy ngân lượng cứu tế lần lượt đều bị chém, qua hai ngày nữa chính là ngày hành hình của thái phó Cố Đình Quân. Cố thái phó lúc thường ở trong triều giao tình rất tốt, mọi người nhắc tới ông không khỏi thốn thức:

“Một người tốt đến thế sao nói giết là giết.”

“Đúng đúng. Ông không kiêu ngạo, học vấn lại uyên thâm.”

Những người đồng lứa với Cố thái phó nhớ đến những việc lúc trước lại có cảm giác thoáng như mới hôm qua:

“Vào năm đó, ai chẳng biết đến đại tài tử Cố Đình Quân. Khi trưởng thành rất tuấn tú, biết bao cô nương nhớ mong ngài ấy.”

“Muội tử nhà ta vừa nghe ta cùng ngài ấy đồng niên, cứ quẩn lấy ta xin đến cầu hôn cùng ông ấy, nói là dù làm nha hoàn cũng nguyện ý. Nó nguyện ý nhưng người ta không muốn.”

“Lục đại nhân ngài lúc ấy còn nhỏ nên không biết. Lúc ông ấy đỗ trạng nguyên, ôi trời, cô nương chưa xuất giá toàn thành đều tuôn ra phố. Đấy này, cười này, khóc này... So với diễn kịch còn náo nhiệt hơn. Khi đó, nhắc tới tài tử phong lưu, mở miệng ra chính là Cố Đình Quân. Ông ấy đốt pháo hoa trước ngõ, cô nương người ta cũng không đòi tiền. Ông ấy viết thơ ca cho tiểu thư nhà ai thì mắt cô nương khắp thành đều như con thỏ. Ngài nói có phải không, Phương đại nhân? Ngài với ông ấy cũng là đồng niên mà, khi đó ông ấy là trạng nguyên, ngài là bảng nhãn.”

Phương Tái Đạo không mở miệng, câu chuyện lại do Thần vương gia tiếp tục: “Không phải sao? Khi ông ấy còn chưa đỗ trạng nguyên thì đã đại danh đỉnh đỉnh. Bốn vương nghe nói, khi ấy, ngài chưa đỗ tiến sĩ, Chu đại nhân ngài còn ở thôn quê bữa đói bữa no, húp cháo rau dại qua ngày đấy.”

Mọi người cười ha hả rồi chia tay nhau.

“Ta khi đó ngồi trong một quán ven đường, viết chữ vẽ tranh cho người ta, bức họa đặc hàng nhất chính là tranh của ông ấy, bởi vì có rất nhiều người mua...” – Lục Hăng Tu nghe Phương Tái Đạo thở dài với Thần vương gia, giọng nói xa xăm: “Ta cũng không nghĩ tới, cuối cùng chính là ông ấy.”

“Đây cũng là vận số của mỗi người, đừng nghĩ nhiều, nghĩ từ đó đến giờ, tóc cũng bạc hết. Đều là người hơn ba mươi bốn mươi tuổi, có chuyện gì mà không buông tay được chứ.” – Thần vương gia an ủi ông.

Hai người chuyện nãi chuyện, ánh tà dương lặn về bờ tây, hai cái bóng trên mặt đất chùng lên nhau.

Hi Diệp cũng nói với Hăng Tu: “Hôm đó người cũng đừng đi, trăm thay người đi tiễn ông ấy, cũng như nhau thôi.”

Lục Hăng Tu lắc đầu: “Ta không sao, ta muốn đích thân đưa tiễn.”

Đến ngày hành hình, mấy ngày nay trời đầy mây, gió thổi sà sạt, không giống như ngày đầu xuân mà quạnh quẽ như cuối thu. Khắp pháp trường vây đầy người, có thương tiếc, có thống hận, cũng có người chỉ đơn thuần đến xem trò vui.

Bách quan đều tới, mỗi người một tâm trạng. Lục Hăng Tu thấy biển người đông nghìn nghịt, muốn tìm thiếu niên khấy đàn kia. Sau lần đó hắn cũng đến thiên lao vài lần, lần nào cũng thấy thiếu niên kia, đánh một khúc rồi rời đi, không liếc nhìn Lục Hăng Tu một lần, Lục Hăng Tu đối với thân phận của chàng trai đó có chút hiếu kì. Ngày như hôm nay, hẩn hẩn sẽ tới. Tìm kiếm mấy lần cũng không thấy người áo trắng đâu.

Ninh Tuyên Đế vừa tìm Tề Gia vừa nói: “Hai lần xử trăm trước, Tiểu Tề nói chưa từng coi chém đầu nên trăm cho nó đến xem. Kết quả làm cho Tiểu Tề sợ hãi, hôm nay tuyên cáo, làm thế nào cũng không chịu đến đây.”

“Ừm...”

Cố thái phó đã bị áp giải đến đoạn đầu đài, tuy mặc tù phục nhưng bộ dạng vẫn sạch sẽ, thần sắc không hoang mang. Lục Hăng Tu nhìn, bi thương trong lòng càng tăng thêm, hốc mắt cay cay, hình ảnh năm xưa ông dạy học từng cảnh từng cảnh hiện ra trước mắt, ôn hòa nhã nhặn, như thầy như cha. Bàn tay trong tay áo không khỏi nắm thành quyền, chạm vào một thứ ẩm áp, tay được bao siết lấy.

Đó là Ninh Hi Diệp bên cạnh thấy hấn đau lòng, thừa dịp tất cả mọi người nhìn Cố Đình Quân, lén nắm lấy tay hấn kéo lại thầm thì: “Sớm nói với người đừng tới đây lại không chịu nghe.”

Lục Hăng Tu vốn muốn trả lời, đám đông phía dưới bỗng xôn xao, có người mặc đồ tang, tay cầm một bầu rượu bằng sứ trắng chậm rãi đi tới đoạn đầu đài.

Ngẩng mặt, người tới có một đôi mắt như quả hạnh: “Không thể ngờ, chung quy vẫn muốn tôi đến tiễn ông một đoạn.”

Ba phần lệ, ba phần cười, còn có bốn phần cảm khái hóa tang thương.

Chú thích: Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

CHƯƠNG 3

“May mà năm đó tôi không đồng ý với ngài, nếu không hôm nay tôi cũng phải quỳ nơi đây.” – Khuôn mặt không chút điểm trang, trên đầu cài một cây mộc trâm đơn giản, nếu không có sự nhu mì phong tình không thay đổi trong giọng nói, ai cũng không thể tin rằng nữ tử nét mặt trắng trong thuần khiết kia chính là tú bà nịnh nọt lăng lợ của Xuân Phong Đặc Ý lâu.

“Như Yên...” – Cách xưng hô từ trước đây rất lâu, mà nay thốt ra miệng, dung nhan cả hai đều đã đổi thay.

Trong mắt, nước mắt xen lẫn nét cười, ánh nước lấp lánh: “Phiền ngài phải nhớ đến tôi. Tôi còn nghĩ trong mắt ngài chỉ có Tiểu Trần thôi chứ.”

Lời còn chưa dứt đã như chạm vào nỗi đau trong tim, khuôn mặt hai người hiện lên sự buồn bã.

“Là ta có lỗi với người ấy.” – Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, vị thái phó mặt không đổi sắc khi bị tịch biên chém đầu, giây phút này khóe mắt cũng ươn ướt: “Năm đó, nếu ta quyết đoán hơn một chút thì... Tiểu Trần, Tiểu Trần cũng sẽ không...”

Khi đó là lễ hội, đúng dịp xuân về, khắp thành tơ liễu tung bay, Tam lang Cổ gia dạo chơi, làm xao động biết bao khuê oán xuân tư, trên tú tháp trần trọc khó ngủ. Phía trên lầu truyền đến tiếng đàn, đong đưa phiến quạt đưa mắt nhìn, nữ tử mặc váy đỏ trên tóc cài đóa châu hoa, đôi mắt hạnh câu hồn nhiếp phách. Tiếng đàn thánh thót, đứt quãng, khúc bất thành điệu,

thiếu niên bạch y gảy đàn khê chau mày, căn răng lên đôi môi phẩn hồng, ngón tay hạ xuống càng thêm mạnh mẽ. “Tưng ——” – một thanh âm vang lên, dây đàn đứt, ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Thu quạt hành lễ: “Tại hạ, Cố Đình Quân.”

Nhìn khuôn mặt y sinh ra hai răng mây đỏ, cảm nhọn mắt hạnh, khoe môi cong nhẹ rồi lách mình vào phòng.

“Thiếp là Ngọc Như Yên.” – Cô gái trên lầu nhẹ nhàng hành lễ, đôi mắt quyến rũ, đôi môi đỏ tươi đầy ý cười: “Xá đệ bất tài, làm bẩn tai công tử.”

“Không dám, xin hỏi tước danh của lệnh đệ?”

“Như Trần, Ngọc Như Trần.”

Người trong phòng tò mò hé nửa khuôn mặt, dung mạo xinh đẹp, cảm lòng không dặng ngắm nhìn si mê. Đến tận lúc này, vạn kiếp bất phục.

“Là ta đã phụ y, thực xin lỗi. Thân thể y vốn không tốt.” – Bây giờ nhớ đến chuyện lúc xưa, đã lâu như là kiếp trước.

Công tử ca có tiền chơi đùa tiểu quan là chuyện bình thường, cũng có người thường lui tới chỉ bao một người. Cũng chân thật nói lời yêu thương, nói muốn dẫn về nhà, muốn người đó làm vợ cưới vào cửa, không khỏi có chút làm quá. Hơn nữa lại là đại nhân gia của Cố gia. Cố gia lão gia vừa đánh vừa mắng, Cố gia phu nhân khóc sụt mướt làm ầm ĩ như phúng điếu, gây áp lực, cuối cùng Cố Đình Quân chịu nhận sai. Bên kia kèn trống náo nhiệt đón tân nương vào cửa, bên này Ngọc Như Trần bi thương khó nén, rời bỏ nhân gian. Đợi đến khi Cố Đình Quân đuổi tới nơi, đã sớm âm dương cách biệt, chỉ để lại một sợi dây đàn dao cầm bị đứt còn dằm lệ ngân.

[13: Dao cầm: dao là một loại ngọc, cầm là đàn.]

“Cố Đình Quân, ai cũng nói ngài là tài tử bất thế, thông minh xuất chúng. Nhưng sao lại làm ra một chuyện hồ đồ như vậy?” – Ý cười trong mắt dần dần bị nước che phủ, môi vẫn nhếch lên, vươn tay muốn xoa lên mặt ông, duỗi ra một nửa rồi lại buông xuống: “Tiểu Trần cũng không còn, ngài làm ra vẻ si tình cho ai xem? Người đã không còn, ngài còn tìm bóng hình ấy để làm gì? Người khác cho ngài một cái bóng nên chuyện gì ngài cũng không màng, không quan tâm. Hừm? A, đừng nói là ngài làm ra những chuyện thương thiên hại lý ấy đều là vì Tiểu Trần, tỷ đệ tôi bất quá chỉ là phận xướng kĩ trong hạ cử lưu, nhận không nổi cái danh lớn như vậy đâu!”

[14: Hạ cử lưu: Cử lưu: 9 học phái từ Tiên Tần đến Hán Sơ, Trung quốc. Theo xã hội Trung Quốc chia thành các giai cấp thượng, trung, hạ cử lưu gồm: -Thượng cử lưu: đế vương, thánh hiền, ẩn sĩ, tiên đồng, văn nhân, võ sĩ, nông, công, thương. -Trung cử lưu: cử tử (như sĩ tử), y sinh (người học y), tướng mệnh (người xem tướng), đan thanh [bán họa nhân] (những người bình phẩm họa tiết trên cổ vật, đồ điêu khắc, gốm...có thể xem là bán họa sư), thư sinh, cầm kỳ, tể tướng (hòa thượng), đạo (người truyền đạo), ni (ni cô). -Thượng cử lưu: sư gia, nha soa (sai vặt ở nha môn), thăng xứng [xứng thủ] (người xử án), bà mối, đầy tớ, thời yêu [kẻ lừa gạt, thầy đồng] (những người chuyên đi mượn danh thần thánh, yêu quái lừa gạt người khác), đạo (cường đạo), thiết (trộm cắp), xướng (kĩ nữ, con hát).]

“Thực xin lỗi...” – Cố Đình Quân bị bà chạm đến nỗi đau, nước mắt không ngừng rơi: “Quả là một nước sai, ngàn nước sai...”

Thấy ông đau lòng khóc thương, Ngọc Như Yên thở dài nói: “Người đã chết, người còn sống, ngài đã phụ lòng ai?”

Cố Đình Quân nghe vậy im lặng: “Ta chỉ chờ đến ngày này để có thể đến gặp Tiểu Trần. Nhưng kể cả bây giờ, Tiểu Trần cũng không đến gặp

ta.”

Cầm bầu rượu vì ông rót đầy một ly, người phụ nữ nở nụ cười đầm nước mắt: “Lên đường bình an.”

Phán thiêm bị rút ra, đã giữa trưa, trời vẫn còn âm u, trầm buồn như màu máu trên mặt đất.

[15: Phán thiêm là tấm gỗ dài gắn sau đầu phạm nhân.]

Lục Hăng Tu chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình siết chặt, ngoái đầu nhìn, Ninh Hi Diệp đang lo lắng nhìn mình, hấn cong ngón tay nắm lấy tay y: “Không có việc gì.”

“Ừ.” – Ninh Hi Diệp gật đầu, bỗng nói: “Trẫm tuyệt không lập hậu.”

Lục Hăng Tu ngẩn ra, muốn nói gì đó, Ninh Hi Diệp lại xoay mặt đi, nhưng bàn tay nắm càng chặt, lòng bàn tay ướt đẫm.

Khi hồi phủ, sắc trời đã tối, trên đường lác đác vài người đi đường. Lục Hăng Tu một mình bước đi, bỗng nhiên đụng phải một người, đó là thiếu niên hôm nay không xuất hiện ở pháp trường.

“Xong rồi ư?” – Thiếu niên như trước biểu cảm lãnh đạm.

Lục Hăng Tu suy nghĩ trong chốc lát mới hiểu được, hấn đang hỏi về Cố Đình Quân, liền gật đầu.

Thiếu niên cúi thấp đầu, một hồi lâu mới ngẩng lên, trên mặt hai hàng nước mắt: “Ông ấy gọi ta là Tiểu Trần, người trong mắt ông cho tới bây giờ cũng không phải là ta.”

Dứt lời liền đi, sau lưng còn đeo cây đàn kia: “Vì sao không tru di toàn tộc ông ấy? Như vậy, đến chết ta cũng có thể ở bên ông ấy.”

“Hài tử này ta đã thấy, ở trên đường, ngay cả ta cũng giật mình. Quá giống...” – Như Yên từ phía sau đi tới, xoay mặt nói với Lục Hằng Tu: “Lục đại nhân, cho ta tiếp ngài uống vài chung được không?”

Xuân Phong Đặc Ý lâu tối nay không buôn bán, cung đăng bằng lụa đỏ không thắp sáng, chỉ có một đôi nến trắng yếu ớt cháy, rèm lụa màu hồng đào từng tấm từng tấm đều đổi thành màu trắng thuần.

Nói là mời Lục Hằng Tu uống rượu, kỳ thật là Xuân Phong ma ma vừa uống vừa tự lẩm bẩm: “Khi đó ta cũng thích ở trên lầu đánh đàn, mỗi ngày đều đàn, thế nhưng ngày hôm đó đổi thành Tiểu Trần. Ngài nói xem có đúng lúc hay không?”

“Ta biết trong lòng ông ấy chỉ có Tiểu Trần, khi lấy vợ trong lòng ông ấy cũng chỉ có Tiểu Trần. Nhưng những việc này ấy à, chỉ để trong lòng không nói ra thì chỉ vô dụng thôi.”

“Sau đó ông ấy muốn chuộc thân cho ta, nói là muốn ta làm nhị phu nhân của mình. Ha ha ha ha... Đều là người ở nơi đơ bản thế này, tiểu quan không được còn kĩ nữ thì được sao? Ha ha ha ha... Ngài nói xem đây là đạo lý gì? Ai cam tâm làm cái bóng của người khác chứ? Ha ha ha ha...”

Bên ngoài truyền đến tiếng đàn, du dương rung động, nghe vô cùng quen tai, nhưng không có u oán chỉ phả vào lòng ý vị phong trần.

“Cái này gọi là “Tương tư điệu”, không phí một lời khen của ta. Tiểu Trần ngày đó đàn chính là khúc này, khi đó đệ ấy vừa mới học, đàn không tốt lắm.” – Xuân Phong ma ma nói.

Uống đến lúc sau, ngay cả trong mắt cũng lộ ra men say, lại còn cố ý lôi kéo Lục Hằng Tu lái nhai: “Lục đại nhân...Ma ma hôm nay nói một lời thành thật với ngài... Con người chỉ sống một đời thôi, nói trắng ra bất quá là trăm năm sau, đến lúc đó, không quản ngài là quan hay ngài có bao nhiêu tiền, là người tốt hay kẻ xấu, không phải chỉ còn lại là cây cỏ trên mộ phần

thôi sao? Cho nên... Quan trọng nhất chính là sống thật vui vẻ! Hức... Danh lợi là gì chứ, tất cả đều là hư không! Ngài nói đi... Hừm? Ngài đường đường là thừa tướng có được sống tự do tự tại như ta không? Ta – Xuân Phong ma ma – dám vỗ ngực nói khắp phố rằng ta yêu vàng, ngài dám không? Cố Đình Quân năm đó nếu không vì mặt mũi thanh danh Cố gia cứ do dự, có thể có kết cục như ngày hôm nay sao? A... Thích, chỉ cần nói ra, sợ gì? Mười năm sau ai còn nhớ đến ngài?”

“Biết vậy chẳng làm... Biết vậy chẳng làm... Con người, đau khổ nhất là sự hối hận biết vậy chẳng làm. Lúc trước nếu ta... Nếu...”

Lúc trước, mỗi ngày tỉ mỉ tô son điểm phấn ăn vận đẹp đẽ, lên trên lầu tâm tư triền miên đánh một khúc “Tương tư điệu”, ngài nói ta nhìn ai, tương tư ai? Nơi Tam lang Cố gia đi qua, làm sao động biết bao khuê oán xuân tư, trên tú tháp trần trọc khó ngủ. Ta cũng vậy, niên kỉ đậu khấu, đang tuổi xuân thì, giấu diếm bức họa của người ấy dưới gối đầu bằng gấm. Thiếu nữ mạnh mẽ lăn lộn trong chốn yên hoa, ở trước mặt ông ấy, cũng không phải như bao cô nương khác tim đập loạn nhịp, sau một lúc lâu vẫn chưa định thần. Khó khăn lắm ông ấy mới quay đầu nhìn về phía này, mắt nhìn thấy cũng là bà...

[16: Niên kỉ đậu khấu : ám chỉ tuổi trẻ.]

“Một đời người, ước muốn xa xỉ nhất chính là bên cạnh có người thích ngài, ngài cũng thích người đó...” – Lời nói khi say lại làm cho thừa tướng bên cạnh chấn động, hồi lâu mới nâng chung rượu nhỏ bằng sứ lên.

Trong thư phòng yên tĩnh không tiếng động, trên bàn bày đầy sổ sách, tâm tư lại không biết tới nơi nào, tựa hồ còn ở trong Xuân Phong Đắc Ý lâu nghe lời nói khi say của Xuân Phong ma ma, quay về hiện tại, trên sảnh đường một tấm biển “Trung thuận hiền lương” nặng nề treo trên đầu.

Bên ngoài vang lên tiếng chó sủa âm ã, vắng vắng tiếng người. Hằng Kiệt vội vàng chạy đến cửa gọi: “Ca, huynh mau ra đằng sau xem đi.” Lại vội vàng chạy đi.

Đứng dậy đi tới cổng sau của phủ, mấy gia đình một tay đốt đèn ***g một tay kéo con chó không ngừng sủa. Lục Hằng Kiệt xoa xoa tay dáng vẻ lúng túng, vừa thấy Hằng Tu lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhét đèn ***g vào tay Hằng Tu nói một câu: “Ca, tìm được huynh rồi.” Rồi nhanh chóng cùng bọn gia đình kéo chó rời đi.

Lục Hằng Tu lúc này mới nhìn về phía chân tường, còn có một người, tiến lên trước dùng đèn ***g soi sáng, đầu tóc rối tung, y sam tả tơi, dưới mặt đất còn có thứ gì đó lóng lánh tỏa sáng, là một cây trâm ngọc bị vỡ.

“Người...”

“Tiểu Tu...” Đuôi lông mày vẫn cong lên, khóe miệng lại trở xuống. Một tiếng “Tiểu Tu” gọi đến thiên hồi bách chuyển, phần nộ, bất đắc dĩ, cao hứng, ủy khuất hòa làm một còn lộ ra chút nũng nịu.

[17: Thiên hồi bách chuyển: miêu tả sự xoay vòng được lặp đi lặp lại hoặc một quá trình phức tạp, còn có một cách giải thích khác nữa là đã trải qua nhiều sự khó khăn trắc trở.]

Suýt đánh rơi đèn ***g, Lục Hằng Tu nghẹn họng nhìn trân trối: “Người...”

May mắn Lục lão phu nhân đến chùa Ninh An ở ngoại thành cầu phúc, tối nay không về, bọn gia đình nha hoàn đều đi theo, không đến mức kinh động nhiều người. Bằng không trên dưới Lục phủ nhìn thấy hoàng đế trong bộ dạng này chắc có thể trợn mắt đến rớt cả tròng.

“Đều là tên Hằng Kiệt kia! Trăm kêu hấn để một cửa cho trâm, cứ nhiên ở đằng kia lại thả chó! Lớn như vậy, cao như vậy, vừa tiến đến liền

gầm gừ xông tới! Xem trẫm làm sao phạt bổng lộc của hần...” – Vào thư phòng của Hằng Tu, Ninh Hi Diệp cũng không ngưng ngừng, vừa tức giận mắng Lục Hằng Kiệt vừa kể rõ mọi chuyện.

Lục Hằng Tu lấy một bộ y phục của mình cho y thay, lại giúp y chỉnh lại tóc tai: “Hằng Kiệt có lẽ không biết. Bệ hạ xuất cung là vì...”

“Trừ người ra còn vì ai?” – Ninh Hi Diệp nắm lấy cổ tay hần kéo đến trước mặt mình, từ trên xuống dưới nhìn hần: “Người nói người không sao, trẫm có thể tin ư? Người xem thái phó như cha ruột, mới trước đây ông nói một câu “Quân thần khác biệt”, người nguyên một tháng không cho trẫm gần người. Bây giờ ông ấy như vậy, người không có việc gì mới lạ. Đến đây, cho trẫm nhìn xem, có khóc không?”

Dứt lời, lại thật sự muốn đưa sát mặt lại nhìn.

Lục Hằng Tu vội nói: “Không có.” Đang muốn lui ra sau thì bị y nắm lấy cổ tay tránh không thoát. Dưới ánh nến, Ninh Hi Diệp chỉ thấy Lục Hằng Tu mặt như bạch ngọc, chân mày như nhú như không, có một loại tình ý khó diễn tả, hần vốn là người mình mong nhớ, lúc này khó kìm lòng nghiêng người muốn hôn lên đôi môi nửa mở của hần.

Lục Hằng Tu có thể thấy y dựa vào ngày càng gần, ngay cả hơi thở dồn dập cũng có thể cảm thấy, muốn giãy dụa nhưng khi nhìn thấy con người đen như mực tiến về phía mình thì hần sững sờ. Bao năm nay, mặc cho mình lạnh nhạt cũng được, giả vờ hồ đồ cũng được, từ chối cũng được, người này, luôn như vậy nhìn mình, cương chiều, bao dung, thâm tình, vẫn không thay đổi. Trong lòng tình triều dao động, y đối với mình như thế, bản thân sao có thể không cảm động?

Đôi môi chạm nhẹ, đầu lưỡi đảo qua đôi môi run run luôn vào trong miệng hần, nóng ấm mềm mại. Kéo chiếc lưỡi trong miệng hần liếm mút, thân thể trong lòng lập tức run rẩy, kéo thân thể hần dính sát vào mình, hận

không thể hòa vào xương cốt. Dùng lưỡi cuốn lấy lưỡi hăn, ở trong miệng cả hai chơi đùa, bỗng chốc lại buông lỏng, lui về, ở trên môi hăn lưu luyến. Đã bị y khiêu khích đến không kiên nhẫn, hăn chủ động vươn lưỡi chào đón, y lập tức cuốn lấy không tha, còn hôn đến sắc mặt ửng hồng không thể hít thở.

“Tiểu Tu thích trắm không?” – Cười buông hăn ra, liếm môi mình như thường thức dư vị.

Người kia hai mắt mơ màng nghe vậy chần động, quay mặt đi không muốn trả lời.

“Aiii...” – Thở dài, lại nhanh siết chặt hăn, ở bên tai hăn nghiêng răng nói: “Một ngày nào đó trắm phải đốt cái tấm biển ở phủ người, sau đó hạ chỉ, Lục thị muôn đời làm hậu!”

“Lục khanh gia, chó nuôi trong nhà không tòi, là do lệnh phu nhân ở chỗ nào lòi về cho người ư? Nhiều thứ như vậy, ai cũng nói lệnh phu nhân mỗi lần mua mấy món yêu thích thì mua đến đây một phòng, ra là ngay cả mua chó cũng mua một đàn ha...” – Hoa trước điện đều nở rộ, muôn hồng nghìn tía, sắc xuân tỏa ra khắp vườn. Dưới mái hiên có một bộ bàn ghế uống trà, trên đó bày ít điểm tâm hoa quả, Ninh Hi Diệp biếng nhất tựa vào ghế, trong tay cầm một ấm trà tử sa, trên mặt lộ nét cười nhàn tản.

[18: Tử sa: loại gốm tự nhiên thường dùng làm ấm trà bên Trung Quốc.]

Hằng Kiệm vội quỳ xuống, nhìn khuôn mặt tươi cười ấy tiếp lời: “Vi thần không dám, khiến bệ hạ chê cười.”

“Sao vậy được?” – Ninh Hi Diệp vẫn nhìn đóa hoa lay động trước mặt, trên mặt ý cười không giảm: “Là trắm khiến người chê cười mới đúng chứ?”

“Thần không dám.” – Hằng Kiệt cố hết sức liếc mắt về phía đại ca của mình cầu cứu, lại bị Ninh Hi Diệp tưởng như lơ đãng dùng ánh mắt cắt ngang, chỉ biết gục đầu xuống trộm lau mồ hôi: “Chuyện đó... Bọn chúng đều do Tề đại nhân huấn luyện rồi mới đưa tới.”

“Thật không?” – Ninh Hi Diệp xoay đầu, cười nhìn Tề Gia hỏi: “Tiểu Tề, là khanh tặng hả?”

Tề Gia đang hí hửng nhìn Tuyên Đế giáo huấn Hằng Kiệt, vừa nghe Hi Diệp hỏi đến nhanh miệng đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, đúng vậy. Vi thần vừa lúc có thân thích đến phía nam buôn bán, mang về mấy con, nghe nói giống chó này hung mãnh lại trung thành, người dân ở đó cũng thích nuôi vài con để trông nhà. Thần lập tức tặng cho Lục đại nhân mấy con. Nếu bệ hạ thích, lần tới vi thần sẽ đem vào cung mấy con, nhất định sẽ chọn những con trung thành nhất, hung mãnh nhất.”

Nói xong, theo thói quen nhếch môi cười. Những người bên cạnh cũng cười theo, cười hân có mắt như mù lại không hiểu chuyện mà đem chính mình ra bán.

“Không cần, chúng rất dữ.” – Ninh Hi Diệp lướt qua Lục Hằng Tu nói nhỏ, Lục Hằng Tu nhìn sắc mặt chuyển qua sắc trắng của y, lại nhớ đến bộ dạng chật vật khi y đứng ở chân tường đêm đó, nụ cười trên mặt cũng lộ ra.

“Tặng? Khanh thật đúng là hào phóng...” – Nói với Tề Gia, ánh mắt Ninh Hi Diệp lại có dụng ý xấu nhìn Lục Hằng Kiệt, làm cho trán Lục Hằng Kiệt lại đổ mấy tầng mồ hôi.

“Không có việc gì. Ha ha...” – Trên khuôn mặt vui mừng khắp khởi của Tề Gia lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ bên má.

“Lục khanh gia, Tiểu Tề nói tặng người thì người cứ thoải mái nhận sao? Đến đây, Chu khanh gia, người tới giúp thăm tính xem, mấy chú chó này hết bao nhiêu ngân lượng, xem xem có trái với luật pháp hay không.” –

Cầm chung trà uống một ngụm, vân đạm phong khinh nhìn hoa cỏ đua sắc trong viện, đôi bướm lượn bay.

Tiểu Tề và Hằng Kiệt quỳ trên đất lại bị dọa sợ đến đổ đầy mồ hôi lạnh, vội cùng kêu lên không có.

“Thật không?” – Đuôi lông mày khẽ nhếch, cười đắc ý: “Trăm tin cũng vô dụng, khó mà che miệng người đời... Nếu không, để cho Lục Khanh gia mua hết đi. Sao? Cũng không tốn nhiều lắm, chỉ một năm bổng lộc của Lục Khanh gia thôi mà. Cũng không nhiều bằng số tiền Lục nhị phu nhân ra phố mua sắm đâu.”

“Ca ơi, đệ thật không cố ý mà.” – Phạt hăn một năm bổng lộc còn đau đớn hơn so với cắt thịt của hăn, Hằng Kiệt lắc đầu giải thích với Hằng Tu: “Đệ nào biết ở cửa sau cũng thả chó đâu.”

Qua một lát, Hi Diệp nói mệt mỏi, mọi người đều cáo lui. Cuối cùng dưới mái hiên chỉ còn lại Lục Hằng Tu bị y nắm chặt tay áo không thể đi.

“Đã đăng cơ làm vua, sao lại còn so đo với thần tử như vậy?” – Lục Hằng Tu nói.

Ninh Hi Diệp cười xấu xa, đứng lên cùng Lục Hằng Tu kề vai ở trong viện ngắm hoa: “Lục hiền tướng, cái tên cũng đã chỉ rõ học vấn, Hằng Kiệt Hằng Kiệt, thật đúng là từ nhỏ đã rất cần kiệm. Vậy còn người? Hằng Tu Hằng Tu, Tu rốt cuộc cùng duyên phận cùng ai chứ?”

[19: Tu có nghĩa là học tập rèn luyện, tu thân.]

Đôi mắt sáng trong lấp lánh nhìn hăn, khiến cho Lục Hằng Tu thấy chân tay luống cuống, không phát ra tiếng. Ninh Hi Diệp phụt một tiếng cười rộ lên: “Tiểu Tu của trăm vẫn hay thẹn thùng thế này, trước đây cũng như vậy, một chút cũng không dám nhìn người ta.”

Lục Hằng Tu nghiêng mặt không nhìn y cợt nhả, y liền kêu: “Tiểu Tu Tiểu Tu”, nói là xin hãn tha thứ, càng trêu hãn nhiều hơn. Hằng Tu bị y đùa giỡn đến vừa tức giận vừa gập gáp, miễn cưỡng định thần quay sang muốn phạt y chép Đế sách, y bắt chước hãn mở miệng: “Thái Tổ hoàng đế thánh minh, ghi chép Đế sách để răn dạy hậu thế tử tôn. Thịnh bệ hạ ngự bút tự tay chép vài chữ, ngày mai khi lâm triều ban thưởng quần thần mỗi người một cuốn, để mọi người cùng được lĩnh ngộ lời dạy bảo của Thái Tổ hoàng đế...”

Nét mặt cũng đứng đản như Lục Hằng Tu, thấy Lục Hằng Tu bị chọc đến nói không nên lời, cười hì hì, khôi phục vẻ bất hảo: “Trẫm nói hết rồi.”

“Người...” – Vừa muốn tức giận, lại thấy khuôn mặt tươi cười của y thì dù thế nào cũng không giận được.

Y lại chạy nhanh về, từ trên bàn lấy một miếng bánh nhân mút táo đưa đến bên miệng Lục Hằng Tu: “Người thích ăn nên sáng nay trẫm đã sai hạ nhân làm.”

Thấy Lục Hằng Tu nhìn chăm chăm cái đĩa trống không đằng sau lưng, Ninh Hi Diệp ngượng ngùng nói: “Vừa rồi ngồi không chẳng có việc gì làm nên ăn mấy miếng. May mà còn dư một miếng.”

Buồn cười nhìn y, đã làm hoàng đế rồi sao vẫn còn giống một đứa bé chưa lớn? Muốn vươn tay lấy, y lại không cho, chỉ có thể cắn miếng bánh trên tay y một cái, từng mùi hương táo từng vị ngọt, ngọt tới tận đáy lòng. Khóe miệng không tự chủ nhếch lên, nhìn đến hàng lông mày cong vút như bay lên trời. Trong viện cảnh xuân tươi đẹp, một đôi bướm vui vẻ tung cánh.

Ăn bánh táo xong, y trở lại cầm lấy một khay vàng đầy ụ mút hoa quả trên bàn nhét vào tay Lục Hằng Tu, miệng nói bên tai y: “Tiểu Tu, trẫm

thích ăn mút hoa quả này. Trẫm biết người rất hay xấu hổ, không cần dùng miệng, lấy tay đút là được rồi.”

Linh công công đang dựa vào cột ngủ gà ngủ gật, chợt nghe bên hiên truyền đến tiếng hét phẫn nộ của thừa tướng đương triều: “Đế sách, sáng mai quần thần mỗi người một cuốn!”

Giật mình, đầu đập vào cây cột.

Đêm nay nô tài lại không thể ngủ, ai...Linh công công buồn bực xoa cái trán.

Cãi nhau ầm ĩ, đã sớm quên ưu sầu lúc trước. Trong ánh mặt trời một ngày nắng rực rỡ, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này, Thần vương gia cũng đi tới, nói đông nói tây: “Hoàng đế chất nhi của ta thực không hiểu cái gì là đúng mực hết, tại sao mà Phương đại nhân vừa mới bận rộn xong lại phái hãn đi tuần tra ở bên ngoài? Trong triều nhiều người như vậy, sao cứ nhất nhất là Phương đại nhân chứ?”

Lục Hằng Tu nhẫn nhịn lắng nghe, trong lòng lại nói, đó là do Phương đại nhân tự mình dâng tấu chương muốn đi.

Thần vương gia nói: “Lục đại nhân, kiểu cười của ngài sao lại giống bộ dáng chất nhi hoàng đế của ta quá vậy?”

Lục Hằng Tu đỏ mặt, vội qua quít: “Đâu có...”

Thần vương gia cũng không truy cứu nữa, bỗng hạ giọng nói: “Ngài biết không? Thái hậu tấu tử của ta còn chưa từ bỏ đâu. Nếu không đã không cho người vẽ tranh của thiên kim các phủ cho bộ hạ xem đâu. Nói là sang đầu xuân năm sau nhất định phải làm gấp chuyện này. Hai ngày nay đang lôi kéo vài vị lão vương phi đến các nhà tìm tân nương đấy.”

“Chuyện này...” – Lục Hằng Tu muốn mở miệng nói gì đó.

Thần vương gia lại nháy mắt mấy cái với hắn, xoay mặt bắt chuyện với người khác: “Còn trẻ thì rất tốt, muốn làm chuyện gì thì làm rất nhanh, đừng để tới sau này, đến khi già rồi thì mới biết, chỉ còn một mình một ổ chăn than lạnh. Phải không, Trần đại nhân? Nghe nói quý phu nhân về nhà mẹ đẻ rồi, buổi tối đông lạnh chắc ngủ không được ha?”

Bên kia Tiểu Tề đang ôm một chồng cuộn tranh vôi vàng đi đến ngự thư phòng, chân không cẩn thận vấp phải bậc cửa, các cuộn tranh rớt xuống. Có một bức lặn tới chân Lục Hằng Tu.

Lục Hằng Tu cúi đầu vừa lúc thấy, trên bức họa là một nữ tử bên cạnh trúc xanh, gò má như mây trôi, da thịt nõn nà, lông mày lá liễu dài mảnh, miệng anh đào nhỏ nhắn, trên chiếc eo dương liễu mảnh khảnh thắt một dải lụa màu phấn tím. Khí chất đoan trang, diện mạo thanh tú, xứng làm mẫu nghi thiên hạ.

Nhìn cuộn tranh đến xuất thần, trong lòng không rõ là tình cảm gì, giống như ăn phải một quả mơ không ngon, vừa chua vừa chát, không biết nói làm sao.

“Đây là tiểu thư của Kinh Châu thái thú Vương đại nhân.” – Tiểu Tề vươn cổ nhìn qua, “Kỳ thật mặt mũi không đẹp như vậy đâu. Tiểu nhân thấy rồi, mặt bụi lắm nha.”

Nghiêng đầu nhớ lại, thô lỗ nói: “Người nào đã gặp qua đều nói, giống như cái bánh hành khô vậy.”

Lấy tay chỉ chỉ cây trúc trong bức tranh nói: “Đừng nhìn tranh vẽ đẹp như vậy. Ngày vẽ tranh, Tiểu Hi Tử cũng có mặt, cậu ấy nói cho tiểu nhân biết, chờ vẽ xong rồi, mấy khóm trúc đều bị Vương tiểu thư đè gãy hết, tiểu thư kia đặt móng ngồi lên đám măng nhọn, đau đến la oai oái.”

Nghe cậu nói như vậy, lại nhìn cả thân người nho nhỏ bị chõng tranh che phủ, Lục Hằng Tu không khỏi bật cười: “Thật không?”

Nhìn cậu ôm mấy bức họa chạy vào ngự thư phòng, tươi cười trên mặt cứng lại.

Đi ngang qua Xuân Phong Đắc Ý lâu, cung đăng bằng lụa đỏ lại sáng, Xuân Phong ma ma hôm nay mặc váy đỏ đính kim tuyến châu ngọc, lông mi nháy đến có thể làm quạt đốt lò, cười đến toàn bộ kinh thành đều có thể nghe thấy: “Ôi chao, Lục đại nhân, mấy ngày rồi không gặp. Ngài khỏe không? Cái gì, túc trực bên linh cửu? Ôi, Lục đại nhân à, ngài xem xem, ngài xem xem, ta đây trên dưới còn cả trăm miệng ăn, nếu muốn thủ lễ ba năm hiếu cho ông ấy, ta cũng phải chết đói xuống dưới làm bạn với ông ấy rồi. Thủ lễ mười ngày là đủ rồi! Không phải ai cũng nói thành tâm là được sao? Đủ rồi đủ rồi! Nếu không khai trương thì hỏa sơn hiếu tử cũng làm không được, phải không? Thấm đại gia? Hương Hương nhà chúng ta đang ở trong phòng tưởng nhớ ngài đấy. Mau, dẫn Thấm đại gia lên lầu, lấy rượu ngon thức ăn ngon ra tiếp đón. Hương Hương mới học trò mới, để nàng hảo hảo hầu hạ ngài nha...Ha ha ha ha... Này, bàn kia, mau đem mấy vò rượu tới bàn kia đi, dùng bình quý nhất ấy, kêu Thúy Thúy đến rót cho hẳn...”

Vừa cười vừa thấp giọng hỏi: “Vị công tử mặc áo vàng có khỏe không? Không phải ma ma ta lắm miệng, ta ở đây người tới kẻ lui có ai mà chưa thấy qua? Nói cho ngài biết, thuê một phòng kêu cô nương vào chỉ xướng khúc, trong một canh giờ cái gì cũng không làm, hát đến giọng Tú Tú nhà ta cũng khản đặc. Còn có ai như vậy? Ngài nói xem làm vậy là vì điều gì? Trong lòng chờ đợi một người khác! Chẳng những có người, lại còn vô cùng sốt ruột. Ma ma vẫn là nói hai câu này, việc gì cũng phải nắm cho chắc, người khác nói cái gì cứ mặc bọn họ nói, có mất miếng thịt nào không? Ngài xem người đến lâu của ma ma, chỉ cần một canh giờ lưỡng tình tương duyệt, trong lòng cũng thoải mái. Đừng chuyện gì cũng kìm nén, gặp được người mình thích thì mau giữ chặt lấy đừng để cho hẳn chạy,

bằng không, lại ra nông nổi như Tiểu Trần nhà ta, trong lòng mọi người cũng không vui sướng gì, phải không?”

Lục Hằng Tu thấy bà phấn son lòe loẹt, trong mắt lại hết sức chân thành, không khỏi mặc bà ta lời kéo nghe bà nói liên miên. Thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Xuân Phong ma ma khua khua quạt: “Cần gì, cần gì. Không phải khách khí.”

Đi một đoạn rồi quay đầu nhìn lại, ở chỗ đèn đuốc sáng trưng, bà còn đứng dưới ánh đèn giơ quạt dạn dò: “Giữ chặt! Người khác nói cái gì thì cứ mặc bọn họ nói đi...”

Nường theo ánh sáng bên đường mở bàn tay nắm chặt, trong tay cầm một cái bình an kết màu lục bích, những sợi chỉ ngang dọc giao nhau ở một chỗ, tràn đầy tâm ý.

“Lục đại nhân, đến ăn bát hoành thánh đi...” – Lão bá ở quán điểm tâm từ xa xa đã thấy hẵn đi tới, cất giọng chào đón.

Liền đến ngồi xuống, lão bá vừa đốt lửa vừa cùng hẵn nói chút việc nhà: “Khuê nữ nhà ta hôm nay về nhà mẹ đẻ, bà già nhà ta sẽ không ra. Khi đó muốn thành gia, ai cũng ghét bỏ tiểu tử kia nghèo hèn, lại là người xứ khác đến, hàng xóm láng giềng không ít lời dị nghị. Ta cùng bà nhà cũng không vui. Nhưng khuê nữ của ta chỉ chọn hẵn thôi, cũng chỉ có thể tùy vào con bé. Bây giờ cũng rất tốt, tiểu ngoại tôn năm nay sáu tuổi, đang học Tam tự kinh. Ha ha...”

Lục Hằng Tu lắng lắng nghe lão nói, trong sương khói mênh mông, nhìn cái gì cũng không rõ ràng, muốn nhớ đến điều gì đó nhưng tất cả chỉ là một khoảng không mờ昧.

Thần vương gia nói: “Còn trẻ thì rất tốt, muốn làm gì thì rất nhanh sẽ làm được.”

Xuân Phong ma ma nói: “Người khác nói cái gì thì cứ mặc bọn họ nói đi.”

Ninh Hi Diệp nói: “Tiểu Tu, ta thích ngươi.”

Tấm biển trong nhà như lại hiện ra trước mắt, lại dần dần phai nhạt, biến mất trong sương khói.

Làm người, làm một bề tôi phải trung hiếu lễ nghĩa, không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với dân. Sau đó thì sao? Còn đời sau của quân vương thiên hạ thì sao?

Lục thị vì Đại Ninh quyết dốc hết tâm huyết, vì phò trợ phần lớn đều tráng niên sớm thê, ít có người trường thọ. Đời trước rất trung lương, đời sau một đêm lại một đêm, ngô đồng tích lậu, một ngọn đèn cầy làm bạn đến bình minh.

Thái Tổ hoàng đế nói: “Lục thị muôn đời làm thừa tướng.”

Đức Đế nói: “Lục thừa tướng trung thuận hiền đức, trăm muốn hần bầu bạn với trăm, cùng trăm thiên thu vạn thế.”

Ninh Hi Diệp nói: “Tiểu Tu, ta thích ngươi.”

Một bát mì hoành thánh nóng hổi được đặt lên bàn, hần đột nhiên nắm chặt bình an kết trong tay.

Đối diện có một người mặc cẩm y vàng nhạt tùy tiện ngồi xuống, cách lớp hơi nước thật dày ngấm dung mạo y, gương mặt cười hiền hiện. Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

CHƯƠNG 4

Dùng đũa trộn trộn sợi mì đưa lên miệng, mềm mại ngon miệng, mùi thơm lan tỏa. Miếng hoành thành trắng thuần được làm theo cách truyền thống, da mỏng thịt nhiều, mùi rau củ tươi ngon làm cho người khác muốn ăn.

“Ngon quá.” – Vừa ăn vừa khen, cười tí mắt nhìn về mặt kính ngọc của hắn.

Nhìn bộ dạng y ăn đến bất diệc lạc hồ, Lục Hằng Tu thốt lên: “Sao người lại tới đây?”

[20: Bất diệc lạc hồ: phi thường vui vẻ, xuất phát từ một câu trong Luận ngữ子曰: “學而時習之, 不亦悅乎? 有朋自遠方來, 不亦樂乎? 人不知, 而不慍, 不亦君子乎?” Phiên âm:Tử viết: “Học nhi thời tập chi, bất diệc lạc hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ? Nhân bất tri, nhi bất uấn, bất diệc quân tử hồ”. Tạm dịch:Tử viết: “Học mà thường luyện tập, chẳng phải rất thích ư? Có bạn từ phương xa tới, chẳng phải rất vui ư? Người đời không biết ta không hận, chẳng phải là quân tử ư?”]

“Đói bụng.” – Buông bát đũa, Ninh Hi Diệp bình thản đáp: “Tiểu Tề ôm cả chông tranh đến, người sau so với người trước còn khó coi hơn, xem hết rồi thì ngay cả cơm cũng ăn không nổi. Mới chỉ trên giấy thôi đã như vậy, nếu đổi thành người thật, nửa đêm tỉnh dậy mà thấy còn không bị hù chết?”

Buồn cười nhìn dáng vẻ buồn rầu bĩu môi trềng mắt của y, lại nhớ tới lời Tiểu Tề nói: “Vương gia tiểu thư có gương mặt giống như cái bánh hành khô.”, biểu cảm trên mặt Lục Hằng Tu nhu hòa hơn: “Đừng nói vậy, vừa ý thái hậu thì luôn luôn tốt.”

“Thật không?” – Ninh Hi Diệp lại cười, nửa thân trên bất ngờ cúi xuống nhìn vào mắt của hắn: “Khó trách Tiểu Tu mất hứng.”

Bối rối chớp mắt biện giải: “Không có.”

Sự chua chát trong lòng từng chút từng chút dâng lên, ngón tay càng siết chặt bình an kết hơn.

“Có.” – Y lại nói rất chắc chắn, thân thể từ phía sau nhích lại gần, trên mặt càng tỏa ra nụ cười đắc chí: “Mỗi lần Tiểu Tu tâm tình không tốt đều tới chỗ này ăn mì hoành thánh.”

Còn dùng đầu ngón tay đếm từng lần từng lần: “Khi bị Lục hiền tướng la mắng, khi quốc sự không thuận lợi, mỗi lần người bắt được trẫm ở Xuân Phong Đắc Ý lâu... Mỗi lần như vậy Tiểu Tu đều chạy đến đây. Lần này thì sao đây?”

“Không có gì. Thần...” – Mạnh mẽ trấn định tinh thần, bắt tầm mắt dời lên mặt y, vừa muốn mở miệng lại bị Ninh Hi Diệp tranh trước:

“Lần này là bởi trẫm phải lập hậu.” – Vẻ vui đùa biến mất, y nói trắng ra tâm sự của hắn, không chừa một đường sống nào.

“...” Muốn giả bộ hồ đồ giống như khi trước nhưng thấy vẻ nghiêm túc trong ánh mắt y, lời nói miễn cưỡng dù làm thế nào cũng không thể thốt thành lời.

Hai người ngồi đối diện nhau, một người đã không còn đường trốn thoát, một người thì từng bước áp sát.

Thật lâu sau, Ninh Hi Diệp thở dài, đứng dậy đến bên người hăn ngồi xuống, nhẹ nhàng gỡ ngón tay hăn ra, trong tay là một cái bình an kết màu lục bích, bởi vì thường xuyên vuốt ve, đã hơi phai màu, dưới ánh đèn càng có vẻ mờ nhạt. Một món đồ tầm thường, ở chợ thường được treo lên giá thành những bó to để bán.

“Trẫm biết vì sao ngươi do dự. Ngươi và trẫm lớn lên bên nhau, trẫm là người như thế nào chẳng lẽ ngươi không rõ? Trẫm không làm loạn thiên hạ này đã là tổ tông hiển linh rồi, làm sao có thể làm thánh quân minh chủ gì chứ?” Thấy hăn nghiêng mặt đi, Ninh Hi Diệp cũng không để ý, y chỉ xích lại gần hơn, thấp giọng nói: “Kỳ thật trẫm cũng lo lắng, trẫm chỉ là một vị vua tầm thường, cùng lắm thì là trò cười bị người đời đàm tiếu. Nhưng ngươi không giống vậy, ngươi là Hiền tướng, làm sao có thể bị người ta nói khó nghe như vậy? Trẫm vẫn thường nghĩ, hay là cứ quên hết đi, như vậy cũng rất tốt. Tiểu Tu là người muốn lưu danh sử sách mà, Tiểu Tu được tán dương thì trẫm cũng sẽ vui mừng. Nhưng mà, Hằng Tu, trẫm không có tấm lòng vị tha đó, trẫm thật sự không thể buông tay, từ lâu trẫm chỉ chấp nhận mình ngươi... Có phải nếu trẫm không làm cái chức hoàng đế này mà chỉ làm một vương gia giống hoàng thúc thì ngươi có thể gần gũi với trẫm hơn một chút...”

Lục Hằng Tu nghe y gần từng tiếng, yết hầu như bị lấp kín làm cách nào cũng không thành lời. Bình an kết trong tay như ngọn lửa, từng cơn từng cơn thiêu đốt con tim.

Khi xưa còn bé vô tri, không hiểu thế nào là quốc gia thế nào là thiên hạ, chỉ biết bất luận mình nghĩ gì, muốn gì, vị hoàng tử kim quan cầm y kia đều có thể tươi cười hai tay dâng lên, bản thân cũng không ngờ rằng, y có thể trước thời hạn mình nghĩ tới đã hạ gục mình.

Có một lần thân thể hăn suy yếu, thường xuyên bị đau đầu, không ngừng ho khan. Không biết là ai nói một câu: “Sợ là thứ không tốt tác quái”, Ninh Hi Diệp tin. Không sợ tiên đế trách phạt vì trốn học, chạy đến

xin các cung nữ dạy y kết bình an kết, lại vui vẻ chạy tới chùa Ninh An nhờ đại sư tụng kinh, ở trước mặt Phật tổ thờ cúng một đêm mới lấy về. Tới trước giường bệnh của Lục Hằng Tu vẫn làm ra vẻ hoàn toàn không có việc gì, nhếch nhếch đuôi lông mày, nói là mua được khi xuất cung chơi đùa. Làm cho ngữ khí của thái tử Hi Trọng đầy chua xót: “Hoàng huynh cũng già phát bệnh rồi, làm phiền nhị hoàng đệ mua một cái cho hoàng huynh đi.” Bình an kết xanh nõn nằm trong tay, không biết trấn được ma quỷ hay không, chỉ biết là đã làm lòng hẩn chấn động đến ngả nghiêng, bao cảm xúc dấy lên trong lòng.

Thân là con cháu hoàng thất cao quý lại cam tâm xem một thần tử bất thức thì vụn, bất lĩnh tình diện như bảo vật nâng niu trong tay. Ninh Hi Diệp cứ ngày ngày thì thầm nói cười như vậy, tình thâm ý thiết chân thật như vậy, nụ cười dịu dàng trong cơn mưa phùn đầy gió đó, ta nào có thể không mất hồn, không si tâm?

[21: Bất thức thì vụn, bất lĩnh tình diện: không biết thức thời, không nhận tình cảm.]

Ninh Hi Diệp thấy ánh mắt hẩn rữ xuống, nói tiếp: “Người còn chống chế nói không thích, nếu không thích thì người có thể đem nó theo bên người ư?”

Năm ngón tay luồn vào khe hở trên tay hẩn, mười ngón tương giao: “Cứ buông thả một lần đi, chuyện về sau chúng ta không nghĩ đến nữa, chỉ cần làm tốt việc trước mắt, được không?”

Dựa vào ngực y, ngẩng đầu lên là có thể thấy đôi người rục rờ như ánh sao trời của y, người luôn cười đùa cợt nhả ngay cả lúc bị tiên đế quở mắng cũng chỉ trưng ra vẻ vô lại, có bao giờ ở trước mặt người khác có vẻ mặt khẩn thiết bất an như vậy? Cũng chỉ có ở trước mặt Lục Hằng Tu y mới hạ mắt mím môi.

Khóe miệng nhếch lên, người không phải thánh quân minh chủ, chẳng lẽ ta có thể là Hiền tướng lưu danh thanh sử sao?

Chậm rãi gật đầu, nhìn hai mắt y lúc thì lo âu, lúc thì mờ mịt, lúc thì sững sờ, lúc lại vui sướng: “Được.”

Nửa đêm không người, ngọn đèn dầu mờ ảo làm cho cảnh vật trầm mê trong một vầng sáng mờ lung. Lão bá đang dựa vào góc tường ngủ gà ngủ gật, nước trong nồi đang đun sôi trào, hơi nước trắng xóa từ trong nồi phả ra lại bị gió thổi tan vào đêm đen. Đây thì vô nhân, kia thì vô thanh, bốn mắt nhìn nhau, gần gũi đến có thể cảm thấy hơi thở kìm nén của đối phương, ngay thời khắc hai đôi môi chạm vào nhau, đằng sau lưng vang lên một giọng nữ cao vút to rõ: “Í trời, đây không phải Lục tướng gia sao? Khuya như vậy còn chưa nghỉ ngơi nữa. Ngài nói có đúng lúc hay không? Ta đang cùng Phiêu Phiêu nhà chúng ta đi hát trở về, đã ngủ ở trong kiệu rồi. vén màn muốn hóng chút gió, tình cờ thấy ngài! Trùng hợp ghê, trùng hợp ghê. Ha ha... Ấy, vị đây chẳng phải là... vị công tử kia kia sao? Đi ăn chung kia... Thật tốt, ha ha... Còn ăn cùng một chén... Thật tốt thật tốt...”

Vì thế mấy kiệu phu hay nịnh nọt cũng nhanh chân tới chào hỏi, hoa khôi đứng đầu bồng của Xuân Phong Đắc Ý lâu – Ngọc Phiêu Phiêu cô nương cũng nhắc màn lên thẹn thùng cười. Lão bá bán hoành thánh cũng tỉnh, quạt quạt ngọn lửa trong bếp lò nhỏ, đốt lại trản đèn dầu khi sáng khi tỏ, quán ăn nhỏ chốc lát sáng rực.

Tự nhiên, người nào đó đỏ mặt, mắt liếc ngang, vị công tử kia kia chỉ có thể gãi mũi ngồi tại chỗ, tiếp tục ăn bát mì hoành thánh đã sớm lạnh.

Tiết trời giao thoa giữa xuân và hạ, ánh mặt trời tựa như các cô nương trên đường, càng ngày càng tươi đẹp.

Thời gian này mỗi nhà đều thích đem chăn mền, quần áo và mấy thứ linh tinh ra ngoài phơi nắng, đi vào con hẻm nhỏ là có thể thấy từng làn vải

xanh xanh đỏ đỏ, xa xa nhìn lại còn tưởng rằng đó là một vườn hoa thật lớn của nhà ai đó.

Đi tới ngự thư phòng, thấy mấy trang giấy bày ra chi chít, chữ trên giấy cũng dày đặc chen chúc, từng chấm đen đen dính vào nhau.

“Gì thế này?” – Lục Hăng Tu cau mày nhìn một tờ giấy trắng mực đen. Cầm lên xem, là Đế sách do ai đấy tự tay chép lại.

“Thời tiết tốt, lấy ra phơi nắng.” – Ninh Hi Diệp ngồi xồm trên bậc thềm, nhìn Đế sách trắng lóa bày ra chật kín, tiếng cười có pha chút tự hào: “Đến, người tới xem, cái này trăm chép lúc còn nhỏ. Chữ thật đẹp.”

Đi tới bên người y nhìn, nét chữ ngay ngắn, nhất bút nhất họa đều viết rất rành mạch, quả thật là nét chữ của hài đồng. Y cầm trong tay một cành cây nhỏ hết chỉ chỉ bên này lại trở trở bên kia: “Cái này viết lúc nào? A, là sau khi trăm đăng cơ, đây là lần đầu tiên người phật trăm chép. Đây là hai năm trước, trăm làm cho Đường đại nhân tức giận về nhà, người phật trăm chép. Kia là lần trăm không tảo triều. Đây là năm trước, khi trăm ngủ gục lúc thượng triều...”

Vừa xem cùng y vừa cười, y đột nhiên quay đầu lại nghiêm túc nói: “Người xem, chữ của trăm càng luyện càng đẹp.”

“Dù có chép bao nhiêu đi nữa nhưng một chữ cũng không học được.” – Lắc đầu không biết làm sao, cảm thấy có chút bất thường, ngồi xồm xuống nhặt tờ giấy mềm mịn lên xem, neho mắt nhìn rồi lại mở ra, xem xong lại lấy thêm một ít: “Đây là do người viết, sao ta cảm thấy giống chữ của Tiểu Tề? Còn bên kia, giống chữ của Hăng Kiệm? Đây là của Chu đại nhân? Đây là Trần đại nhân bên Hàn lâm viện nữa? Đây là Lí thái y bên Thái y viện?”

Tiểu dung trên mặt Ninh Hi Diệp không nén được xấu hổ, từ trong tay hăn đoạt lại xấp giấy: “Không... không có.”

Thấy Lục Hằng Tu nghi ngờ, y nhỏ giọng nói: “Chỉ là... chỉ có một chút, rất rất ít, chỉ vài thứ linh tinh thôi... Bình thường đều bắt bọn họ chép, dù sao sau đó người cũng không kiểm tra kỹ lưỡng, lướt qua một hai lần cũng không phát hiện được...”

Lục Hằng Tu vừa tức giận vừa buồn cười, căn môi bắt bản thân thu lại ý cười, chỉ thấy hai mắt y nhìn chăm chăm vào mặt mình, ánh mắt sâu thẳm, lập tức biết được y đang suy nghĩ gì, tim nảy lên một cái, mặt nóng ran: “Người...”

Y đã nhích lại gần, hơi thở nóng hổi phả lên mặt, Lục Hằng Tu cảm thấy khuôn mặt mình rất nhanh sẽ bị nướng chín.

“Hằng Tu...” – Ninh Hi Diệp cúi đầu gọi. Không đợi Lục Hằng Tu trả lời liền đề lên môi hẳn.

Khớp hàm vô lực ngăn cản đã bị y nạy mở ra, cái lưỡi nồng nhiệt tiến quân thần tốc, càn rỡ chạy khắp nơi liếm láp. Lục Hằng Tu giãy dụa muốn thoát ra, lại bị y ấn toàn thân vào cây cột thô to phía sau, dựa lưng vào thân cột, không đường thối lui. Mà động tác của Ninh Hi Diệp lại càng nhanh, tận lực quấy nhiễu chiếc lưỡi của hẳn không tha, còn cố ý áp sát, tiến vào trong miệng hẳn ngậm lấy muốn hẳn đáp lại. Khó khăn buông lỏng ra, nhưng lưỡi của y lại vươn ra thăm dò, hôn càng sâu.

“Buông ra...” – Giữa ban ngày ban mặt, lại cùng y dây dưa như vậy, Lục Hằng Tu cảm thấy xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một khe hở chui vào.

“A...” – Ninh Hi Diệp chỉ cười nhẹ, đầu lưỡi liếm sợi chỉ bạc giữa hai người, trong nháy mắt lại dán sát hẳn.

Hôn sâu vào, tay cũng không nhàn rỗi, lột bỏ đai lưng của Lục Hằng Tu sờ vào trong. Lục Hằng Tu bị đôi tay y vây chặt, né trái né phải cũng trốn không thoát, ngược lại Ninh Hi Diệp trên người hẳn xoa nắn trên đùi

đến dục hỏa hùng hực, đầu lưỡi liếm từ cổ hôn xuống dưới, giật vạt áo ra ở chỗ xương quai xanh của hãn nhẹ nhàng dùng răng nhay cắn, thân hình khẽ sát kích động run rẩy, mềm rũ tựa vào cây cột sau lưng mặc y muốn làm gì thì làm.

Một tay nâng eo hãn, một tay khống chế hàm dưới của hãn đáp lại, hãn xấu hổ và giận dữ đến mức sóng nước dâng trào, cắn vào đôi môi đang mím chặt của hãn một cái, ngay cả tiếng cười cũng đã khàn khàn: “Yên tâm, không có ai, trẫm đã lệnh cho bọn họ chờ ngoài cửa cung, sẽ không ai nghe thấy. Trẫm muốn nghe giọng của Tiểu Tu...”

Lại cúi đầu xuống, cách lớp tiết y mỏng manh cắn vào điểm nổi lên trước ngực hãn, đầu lưỡi đảo một vòng lại dùng răng nhẹ nhàng cắn mút, chỉ chốc lát sau, trước ngực đã bị y mút đến ướt đầm, y phục trắng bằng tơ nửa trong suốt lộ ra hai đóa mai hồng. Ninh Hi Diệp vừa nhìn thấy thứ che như không che, dục vọng khó khống chế, nhịn không được lại đưa giỡn bằng tay và miệng. Lục Hằng Tu cách một lớp áo, xúc cảm lúc thì rõ ràng lúc thì mơ hồ, dù cho cắn môi đến chết cũng không ngăn được từng cơn tê dại dâng lên. “Ừm...” – một tiếng rên bật ra, cho dù sau đó có thấy xấu hổ cũng không quan tâm. Lúc tình ái đang hết sức nồng nhiệt, hai tay Ninh Hi Diệp đang muốn cởi bỏ y phục của Lục Hằng Tu thì ngoài cửa giọng nói the thé chói tai của Linh công công vang lên: “Thái hậu giá lâm!”

Bị tiếng nói lạnh lạnh kích động làm cho giật mình, Lục Hằng Tu vội vàng đẩy Ninh Hi Diệp ra trốn vào trong thư phòng.

Ngoài phòng một đám hầu cận cùng thái hậu chậm chạp tiến vào viện, lại đến đưa thêm tranh. May mà thái hậu không vào thư phòng, ngồi trên ghế ở dưới mái hiên, chỉ bắt đầu thao thao bất tuyệt. Đại khái là hoàng nhi là vua một nước, làm việc phải suy xét cẩn trọng, không được giống một hài tử nói gió là mưa, không đầu không đuôi. Phải nghe lời các vị đại nhân khuyên bảo, bọn họ là trưởng bối, là thần tử có tài do tiên đế để lại cho con, phải tạo điều kiện cho mọi người ngôn luận, vân vân.

Ninh Hi Diệp cau có nín nhịn mà nghe, mắt lại trộm liếc về phía cửa phòng đóng chặt kia, mạnh mẽ áp chế tình triều trong lòng.

Thái hậu cũng hoàn toàn không phát hiện, cứ thao thao nói chuyện tuyến hậu, đây đều là giai lệ các phủ, chọn lựa kĩ càng, dung mạo nhân cách đều tốt, gia thế cũng cao quý. Phải nhanh chóng thành gia, có tử tự thì giang sơn mới vững chắc, bằng không về sau ai gia làm sao nhìn mặt tiên đế cùng liệt tổ liệt tông...

[22: Tử tự: con nối dõi.]

Kiên nhẫn chờ bà nói xong, thái hậu đứng lên còn chưa muốn đi, dặn dò tiếp, nhất định phải xem tranh, nhất định phải xem, hoàng nhi là vua một nước, làm việc phải suy xét cẩn trọng... Lại lảm nhảm từ đầu tới đuôi một lần nữa mới chậm rãi khởi giá rời đi.

Thái hậu mới vừa rời khỏi cửa cung, Ninh Hi Diệp nhanh chóng lôi Lục Hằng Tu ra, đè hẳn xuống khung cửa hôn lấy hôn để, quần áo vừa mới chỉnh ngay ngắn lại bị chà đến rối loạn, nghiêng ngả lão đảo từ bên khung cửa chuyển tới trên chiếc bàn tròn nhỏ dưới hiên, gạt cuộn tranh trên bàn rớt xuống đất cũng không để ý. Xé mở vạt quan phục màu đỏ rực lộ ra bộ ngực mảnh mai của hẳn, không quan tâm xung quanh chỉ lo quẩn quýt, chủ động nâng thân Lục Hằng Tu hướng về phía mình, mới cười lần nữa cắn lên nhũ tiêm đã sớm đứng thẳng của hẳn.

“Ừm... Haa... Bệ... bệ hạ...” – Khoái cảm khác thường từng đợt từng đợt lan xuống bụng dưới, thanh âm rên rỉ kìm nén làm cho động tác của Hi Diệp cuồng loạn hơn.

“Hằng Tu... Gọi tên ta...”

“Ừm... Hi Diệp... A...” – Ninh Hi Diệp ý xấu cắn một cái thật mạnh, làm cho Lục Hằng Tu đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Lại có một thanh âm the thé từ ngoài cửa truyền đến: “Thần vương gia cầu kiến!”

Không đợi người bên trong đáp trả, thanh âm nhàn nhã của Thần vương gia đã bay tới ngoài cửa cung: “Bổn vương tự mình vào...”

Bên này cửa thư phòng vừa khép lại, Thần vương gia đã xuất hiện trước mắt: “Cái kia... Vừa rồi hình như có người đi vào...”

Ninh Hi Diệp mặt hồ hung tợn nhìn ông ta: “Vương thúc có việc gì?”

“A. Chuyện là như vậy...” – Đảo mắt thấy mấy cuộn tranh la liệt trên mặt đất: “Âyyy, thái hậu đã tới... Ai nha, đây không phải là khuê nữ nhà thái thú Mẫn Châu sao? Nhiều năm không gặp, thật là nữ nhi mười tám thay đổi nhanh quá nha. Đây là thiên kim nhà Trần đại nhân, nghe người ta nói từ lâu, mỹ nhân nổi danh kinh thành đó. A? Đây là tiểu thư nhà ai, gặp rồi mà sao lại không nhớ ra? A, là nhà Lý đại nhân hay là nhà Thẩm đại nhân?”

Ninh Hi Diệp thấy ông nói đông nói tây không bàn chuyện nghiêm chỉnh, chỉ biết cắn răng: “Vương thúc có việc gì?”

Thần vương gia vẫn không nói, hữu ý vô ý thấy y sam hỗn độn của y: “Bức họa đẹp thế này sao lại rớt trên mặt đất chứ? Đáng tiếc, đều do các họa sư dày công vẽ ra. Nói đến họa sư phải nhắc đến người trước kia, người đã vẽ cho tiên đế, tuyệt nghệ, đáng tiếc tuổi cao không thể vẽ nữa ...”

“Vương thúc rốt cuộc có chuyện gì?” – Ninh Hi Diệp không kiên nhẫn ngắt lời ông, trên mặt thể hiện vẻ thiếu kiên nhẫn.

Thần vương gia lúc này mới nói, nguyên lai là vì con gái Vĩnh An công chúa – Ninh Dao công chúa: “Bà cô nhỏ này xem nhiều kịch, cả ngày thích tài tử giai nhân gì đó. Vừa hay, không phải đúng lúc mở khoa thi sao? Ở nhà cứ khóc nháo muốn gả cho trạng nguyên. Ta nghĩ, cháu hạ thánh chỉ,

năm nay ai đổ trượng nguyên thì gả Ninh Dao cho hẳn, cũng là một giai thoại. Đúng không?”

“Chuẩn tấu!” – Không đợi ông nói xong, Ninh Hi Diệp đã muốn đuổi người chạy lấy thân. Nhưng Thần vương gia vẫn chưa đi, lại nói liên miên, đảo mắt đã vào hạ, phía nam chướng khí nhiều, không biết Phương Tái Đạo đại nhân ở bên kia thế nào? Ai nha, đây là trọng thần triều đình, ông ấy đi đã nhiều tháng, thôn trang bên trong Đại lý tự đều tọa lạc ở tiểu sơn, nếu trúng phải chướng khí thì phải làm sao đây?

“Truyền chỉ, tuyên Phương Tái Đạo đại nhân lập tức quay về kinh!” – Ninh Hi Diệp tức giận đến mức cắn gãy một cái răng trắng.

Thần vương gia lúc này mới vừa lòng rời đi: “Tuổi trẻ thật tốt, muốn làm gì thì nhanh làm đi...”

Nhưng khổ cho Ninh Hi Diệp và Lục Hằng Tu, chuyện tốt hai lần bị cản trở còn chưa xong. Bên này vừa mới đem Lục Hằng Tu ôm vào lòng, bên kia Linh công công lại hô lên: “Tề đại nhân cầu kiến!”

“Không gặp!” – Ninh Hi Diệp hai mắt đỏ đậm, tiếng hét rung động làm cửa cung muốn nảy lên ba lần.

Lục Hằng Tu đành phải cười khuyên hẳn: “Quên đi.”

Một trận gió thổi qua, giấy trên mặt đất đều tung bay, bay lên lượn xuống giữa hoàng đế và thừa tướng, hai người đều cười ra vẻ không biết làm sao: “Đi một bước nhìn một bước.”

Tề Gia ngoài cửa bị tiếng la của hoàng đế làm sợ tới mức lui ba bước, đôi mắt hồng hồng hỏi Linh công công: “Hoàng Thượng sao vậy? Sẽ không chém đầu hạ quan chứ? Ta... ta chỉ đến đưa tấu chương buổi sáng đã quên đệ lên... Ta không làm gì nha...”

“Chuyện này nô tài cũng không biết.” – Linh công công giơ phất trần
nhàn hạ nhìn mây trôi trên trời: “Đại khái là không đúng lúc.” Đăng bởi:
admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

CHƯƠNG 5

Lục lão phu nhân đột nhiên muốn quay về gia hương cúng tế mộ phần tổ tiên, Lục Hằng Tu buộc lòng phải cùng mẫu thân hồi hương.

Ninh Hi Diệp lôi tay áo hăn, dài mặt ra: “Không thể để Hằng Kiệt cùng bà đi à?”

“Hằng Kiệt bị bệnh.” – Hằng Tu nhỏ nhẹ giải thích.

Nhị thiếu phu nhân Lục gia bất chợt yêu thích đồ sứ: bình sứ, bát sứ, đĩa sứ, chậu hoa sứ, loại có hoa văn, không có hoa văn, cổ vật tiền triều, tân phẩm hiện tại... Ra khỏi nhà một lúc đã khiêng về mấy rương hòm lớn. Lục nhị công tử xem tiền còn quan trọng hơn mạng sống đang trong phòng gáy bàn tính, ngoài phòng đồ đã chất đống, liền hôn mê bất tỉnh rồi khi ngã xuống không cẩn thận, làm đổ chiếc bình hoa cao to bằng một người. Tìm đại phu đến bắt mạch, châm cứu, viết đơn thuốc, mua thuốc, hăn tỉnh lại câu đầu tiên hỏi là: “Khám bệnh hết bao nhiêu tiền?”, vừa nghe số tiền, đầu lạch qua một bên lại bất tỉnh nhân sự.

Ngày xuất thành, Ninh Hi Diệp dẫn bá quan văn võ đến đưa tiễn. Mọi người kính rượng tiễn biệt, nói một câu ngắn gọn: “Lục thừa tướng bảo trọng”, rồi trộm nhìn Ninh Hi Diệp chờ khởi giá.

Ninh Hi Diệp không để ý tới: “Trăm tiền Lục khanh gia thêm một đoạn.” Cách lớp tay áo cứ khăng khăng nắm lấy tay Lục Hằng Tu không

buông, hờn nữa còn liếc mắt, hung hăng nhìn Lục Hằng Kiệt bên cạnh đang bệnh còn cố đến nói lời từ biệt.

Không ai dám nói không được, những người từ sáng sớm đến tiễn đưa chỉ có thể tiếp tục đứng trong gió, đói bụng, nhớ thương già trẻ trong nhà đã ăn cơm trưa xong chưa?

Tề Gia nhìn trái nhìn phải không thấy có người lên tiếng, cũng không sợ chết đi đến nhẹ giọng nhắc nhở: “Bệ hạ, nên khởi giá.”

Ninh Hi Diệp nghe vậy, hai mắt lạnh lùng nhìn qua hỏi: “Thì sao?”

Tất cả lập tức nghiêm người, hai mắt nhìn thẳng, tỏ vẻ không phải do mình xúi giục. Tiểu Tề không hiểu lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Không ai dám trả lời cậu.

Hài lòng quay sang, Ninh Hi Diệp tiếp tục nhỏ giọng nói: “Trên đường nhớ cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Lục Hằng Tu cười gật đầu, cũng nhỏ giọng dặn dò y: “Phải thượng triều, phải xem tấu chương, không hiểu cái gì thì phải hỏi các vị các lão, không được quậy phá... Không được ăn hiếp Tiểu Tề, không được bắt nạt Hằng Kiệt, ai cũng không được ức hiếp. Nếu không thì...”

“Sẽ chép Đế sách.” – Trên mặt không nở nổi một nụ cười, khóe miệng trễ xuống, dáng vẻ lưu luyến.

“Qua vài ngày nữa ta sẽ trở lại.” – Lục Hằng Tu trấn an y, lo lắng dặn đi dặn lại: “Không được ăn hiếp Tiểu Tề, không được bắt nạt Hằng Kiệt... Nhớ phải chú ý sức khỏe của mình.” Câu cuối cùng giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn, nói xong ngay cả đầu cũng cúi gằm xuống.

Ninh Hi Diệp lúc này mới từ từ buông tay ra, khom lưng cười hì hì nhìn khuôn mặt ửng đỏ của hắn: “Trăm chờ người về.”

Nhìn vẻ mặt vui cười của hoàng đế, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đứng mãi sắp thành tượng đá luôn rồi.

Gia hương Lục thị là một trấn nhỏ ở Giang Nam, mặc dù từ sau khi được phong thừa tướng đã định cư ở kinh thành nhưng lịch đại tổ tiên trừ Hiền tướng Lục Minh Trì được chôn theo tiên đế, những người khác đều quy táng cố hương.

Bàn thờ mấy tầng từ trên xuống dưới đặt đầy linh vị tổ tiên, đốt hai cây nến đỏ lại châm thêm ba nén nhang thơm. Cảnh xuân không len được vào phòng, trong từ đường mờ tối mà yên tĩnh khói trắng uốn lượn, ánh lửa lay động làm cho chữ viết trên bài vị cũng trở nên khi rõ ràng khi mờ ảo.

Mẫu thân lẩm nhẩm niệm kinh văn. Cúi đầu, phiến đá dưới gối ngang dọc không có nửa đường nghiêng lệch, chỉ có những hạt bụi li ti bên khung cửa múa may trong ánh sáng vàng nhạt.

Quỳ trước bàn thờ, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu mất tập trung, trong cung sao rồi? Ai kia có ngoan ngoãn tảo triều hay không, có hào hứng đuổi thân nghiêng cổ nhìn quần thần cãi nhau hay không? Đã dùng cơm trưa chưa? Lúc cùng y ăn, hắn chỉ ăn một nửa đã buông đũa, y dùng đũa ăn phần còn lại, đôi mắt phượng lộ ý cười nhìn bộ dạng quần bách của hắn. Có ngoan ngoãn xem tấu chương không hay là lại kéo bọn Tiểu Tề đi dạo ngự hoa viên? Sắp vào hạ, hoa sen trắng trong ngự hoa viên hắn nở rồi chứ? Thơm mát thướt tha, nên thơ không tả thành lời, mùa hè hàng năm đều ở bên nhau say sưa ngắm nhìn. Y vươn người ra hái một đóa đặt vào tay hắn, không biết do mùi hương của tim sen hay là đầu ngón tay của y, cả người choáng váng, bóng nước trên mặt hồ, hai khuôn mặt có thể sánh với sen hồng.

Trong vạt áo có bức thư vừa nhận được của y, sáng sớm y sai người ra roi thúc ngựa đưa tới: “Hằng Tu, hôm nay trẫm không có lâm triều trễ. Bên Hoàng các lão gửi tin về, ông ấy nói Nguyệt thị tặc trưởng đồng ý gả công chúa cho trẫm. Trẫm thấy cho ông ta ở bên đó dường lão cũng rất được, không cản trở lại. Tiểu Tề nói công chúa nhất định rất đẹp, Hằng Kiệt nói của hồi môn của công chúa nhất định rất nhiều, các đại thần đều quỳ xuống chúc mừng trẫm. Bây giờ bọn họ đang ở trong đại điện chép Đế sách. Trần đại nhân và Chu đại nhân cứ nhao nhao lên, trẫm nhìn một lúc cảm thấy chẳng còn gì thú vị. Người không có ở đây, khi lâm triều một chút hứng thú cũng không có.”

Vốn dĩ chưa từng nghĩ tới sẽ gửi thư, khoe môi cong cong, trong lòng ấm áp. Cúi đầu chuyên chú nhìn phiến đá được lau chùi sạch sẽ, như thấy đôi mắt phượng nhếch cao, ánh mắt sáng ngời, cười gian manh, ánh mắt lại rất đứng đắn.

Lão phu nhân bỗng nhiên xoay người hỏi hản: “Con đang nghĩ gì?”

“...”

Giống như làm chuyện xấu bị bắt gặp, úp úp mở mở: “Không có gì ạ.”

Lão phu nhân không nói gì thêm, quay đầu lại tiếp tục niệm kinh. Kinh phật qua tai, là ai tịnh tâm?

Sau giờ ngọc có thái thú của châu, huyện lệnh cùng các hương thân phụ lão tới chơi, đeo lên vẻ mặt tươi cười nhất nhất tiếp đãi. Ai đó cười nói: “Lục đại nhân tuổi không còn nhỏ, cũng nên thành gia.” Có người trộm nhìn tiểu thư nhà nợ chỉ chỉ: “Tiểu thư nhà Trương viên ngoại cũng chưa xuất giá đâu.” Cũng có người kéo lấy hản nhỏ tiếng: “Bức họa của tiểu nữ nhận được hoàng ân cũng được đưa vào cung, hạ quan dạy dỗ qua loa, sau này xin Lục thừa tướng khoan dung.” ... Lơ đãng đáp lại vài câu, những chuyện khác toàn bộ giao cho mẫu thân ứng đáp.

Lúc này y đang làm gì? Tấu chương đã xem xong chưa? Có ức hiếp Tề Gia và Hằng Kiệt không? Thái hậu lại bắt y xem tranh sao? Có từng ngạc nhiên trước vẻ mỹ mạo của tiểu thư nhà nào không? Hay là ngồi thần thờ bên một hồ sen trắng chưa nở? Lại viết thư đến đây, không biết viết gì nữa...

Lục lão phu nhân hỏi hần: “Con thấy tiểu thư Trương gia thế nào?”

Miễn cưỡng đáp hai câu lấy lệ. Khép cửa phòng lại, gấp gáp mở bức thư mới từ trong cung đưa tới: “Hằng Tu, trẫm đã phê tấu chương, vừa lúc Phương đại nhân đến, trẫm kêu ông cùng trẫm xem. Sau đó hoàng thúc cũng đến, trẫm cùng hoàng thúc nói chuyện phiếm, Phương đại nhân tiếp tục xem tấu sớ, sắc mặt hoàng thúc thật không tốt. Hoa sen trắng trong ngự hoa viên đã sớm nở, giống như không kịp chờ người trở lại, trẫm đã cho Tiểu Tề và Hằng Kiệt nghĩ cách, nhất định phải đợi người về mới có thể để sen nở hoa. Một mình đứng bên hồ sen thật không dễ chịu, không có đẹp gì hết, trẫm chờ người về cùng nhau thưởng hoa. Mau quay lại đi, nếu đến lúc hoa sen nở người còn chưa về, trẫm định sẽ đem Tiểu Tề và Hằng Kiệt điều đến phương bắc phụ tá Tần nguyên soái.” Quả nhiên lại lấy Tiểu Tề và Hằng Kiệt ra trút giận, một nụ cười chột hiện trên gương mặt, trông ra ngoài cửa sổ, đầy ắp hoa rơi, dương liễu lá lướt, đôi chim hoàng oanh ở đầu cành chiêm chiêm hót. Đặt bình an kết và thư cạnh bên nhau, hạ tầm mắt ngấn người, mới vài ngày đã mất hồn mất vía.

“Hằng Tu, tối hôm qua trẫm ngủ không được. Dẫn Tiểu Tề và Hằng Kiệt đi ăn mì hoành thánh, Tiểu Tề nói không ngon lắm, Hằng Kiệt không nói lời nào, trẫm đã bảo Hằng Kiệt thanh toán. Về sau đi ăn cũng đừng trả tiền, trẫm đã cho Hằng Kiệt trả hết phần của ba năm. Kỳ thật trẫm cũng biết không được ngon, chẳng bằng với lúc đuổi theo người, một chút mùi vị cũng không có. Lúc hồi cung nhìn thấy Chu đại nhân đang bị Chu phu nhân từ trong Xuân Phong Đắc Ý lâu lôi ra, trẫm thật hâm mộ ông ấy.”

“Hằng Tu, Phương đại nhân đang giúp trẫm phê tấu chương đấy. Hoàng thúc vừa mới đem điểm tâm đến, thật sự là xem tấu chương cũng không đói chết. Khi trẫm xem tấu chương, người cũng không vội tới đem bữa khuya cho trẫm.”

“Hằng Tu, thái hậu lại mang tranh tới. Người sau so với người trước còn khó coi hơn. Trẫm ra lệnh họa sư vẽ cho người một bức, tranh chẳng đẹp, trẫm muốn đốt đi nhưng không nỡ. Tự trẫm cũng vẽ một bức, Tiểu Tề hỏi trẫm đó là ai, Hằng Kiệt nói bức họa ấy như là thần Chung Quỳ, lúc này hai đứa đó đang chép Đế sách. Hàn lâm viện nói phải chỉnh sửa quốc sử, trẫm cho bọn họ hai cuốn quốc sử lịch triều sao chép một lần.”

[23: Thần Chung Quỳ: vị thần diệt quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của vị thần này, họ cho rằng làm như vậy có thể trừ được tà ma.]

“Hằng Tu, người bao giờ thì trở về? Trẫm nhớ người ...”

Ngày ngày quỳ gối ở từ đường đối diện với linh vị của các vị tổ tiên: “Trung nghị”, “Huệ đức”, “Hiển nhân”, “Thuần thiện”... Lục thừa tướng các triều hết lòng lo lắng đối lại thanh danh hiển hách như mặt trời ban trưa của Lục gia bây giờ. Mẩu thân đốt ba nén nhang dìu dặt, quỳ trước bàn thờ, rì rầm tụng kinh văn, mùi đàn hương thoang thoảng.

Trong cảnh tranh tối tranh sáng, Lục Hằng Tu nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt của người đó: mắt phượng dài mảnh, đuôi lông mày cong cong, kim quan long đảnh cửu tiêu, hoàng bào khí trạch vân nhiễu, đôi môi đỏ tươi như cười như không, đôi mắt đen lấp lánh ngũ sắc lưu ly. Trên điện Kim Loan y ngạo nghễ thẳng lưng cất cao giọng: “Trẫm muốn lập Lục Hằng Tu làm thừa tướng”, dưới chân tường y bĩu môi ủy khuất gọi một tiếng “Tiểu Tu”, rất nhiều thời điểm, được y ôm vào lòng, không thấy rõ biểu cảm, nghe thấy tiếng tim y đập thành thạch: “Trẫm thích người...”

Trầm chờ người...”, lúc xuất thành còn siết lấy tay áo ẩm ướt của hắn, một lần lại một lần căn dặn: “Đi sớm về sớm”

[24: Kim quan long đằng cửu tiêu, hoàng bào khí trạch vân nhiều: long đằng cửu tiêu là hình rồng bay trên trời, còn khí trạch vân nhiều là hình những cụm mây xanh xanh trên long bào.]

Tương tư thành hoạ.

“Con đang nghĩ gì?” – Mẫu thân bỗng nhiên xoay người lại hỏi.

“Con... Mẫu thân, trong triều có việc...”

“Vậy à?”

“Vâng”

“Đi đi.”

Khi đứng dậy, nghe thấy tiếng thở dài ngân nga, giống làn khói lượn lờ trong từ đường.

Ngựa không dừng vó, một đường về phủ, chưa bao giờ vội vàng như thế, có một tiếng nói không ngừng thúc giục: Quay về kinh! Quay về kinh! Quay về kinh! Lúc đi tới cửa thành lại phải ghìm dây cương, mặc cho đá lòng sóng lớn cuộn trào. Đã gần đến hoàng hôn, tà dương như máu, gió tây hiu quạnh, dưới cửa thành nguy nga có ai đó ôm gối ngồi một mình, đầu cúi gằm chỉ thấy chân mày vắt cùng một chỗ? Là ai từ từ ngẩng đầu, mở nửa miệng vẻ mặt ngạc nhiên? Xoay người xuống ngựa, thấy y lộ ra nụ cười ngây ngốc. Chạy lại ôm hắn, ở bên tai hắn dịu dàng nói: “Về rồi ư?”

“Đã đợi bao lâu?” – Tình triều cuộn cuộn làm cho giọng nói cũng mang chút ghen ngào buồn bã.

“Mới một lát. Trẫm muốn sớm thấy người.” – Y lại cười đến rạng rỡ, ngón tay thon dài luồn vào suối tóc, xuôi theo những sợi tóc nhuộm màu gió bụi.

“Ngốc...” – Nếu ta không về sớm thì sao? Nếu lộ trình chậm trễ thì sao? Đường đường là cửu ngũ chí tôn lại không quản tôn nghiêm chui vào một góc ở tường thành dơ bẩn? Sao lại ngốc đến thế?

Khóe môi không kìm được cong lên, vành mắt cay cay như sắp rơi lệ.

“Trẫm chỉ biết người sẽ trở về sớm hơn dự định, Tiểu Tu không nỡ bỏ trẫm đâu.” – Y đặc ý dào dạt nói, dưới ánh chiều tà, ngay cả tiểu dung cũng như được khoác thêm một sắc vàng chói mắt.

“...”

Thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn trong yết hầu, chỉ có thể cười với y, cùng cười đến ngớ ngẩn.

“Hằng Tu...” – Thân thể ôm nhau sát lại càng nhanh, tiếng nói của y khàn khàn, mang theo hơi thở dục dõ: “Trẫm nhớ người.”

Bị y kéo tay chạm vào nơi dưới thắt lưng, mặt Lục Hằng Tu lập tức đỏ lên: “Người...”

Ninh Hi Diệp lại không biết xấu hổ, cầm lấy tay hắn cọ cọ: “Có nhớ trẫm không? Hửm?”

“Ta...” – Môi y sát bên tai, đầu lưỡi dường như hữu ý vô ý liếm vành tai của hắn, khuôn mặt như cháy trụi, ngay cả trên người cũng bắt đầu nóng lên: “Nơi này là cửa thành.”

“Ha ha ha ha...” – Ninh Hi Diệp cao giọng cười to, ám muội nháy mắt với hắn: “Chúng ta trở về rồi nói sau.”

Khi cưỡi ngựa, y an vị ở sau lưng hãn, thứ rức lửa đỏ sít sao chạm vào lưng hãn. Nơi phốt xá sầm uất cũng không cố kỵ, hai tay luồn qua lưng vươn tới trước ngực sờ soạng: “Chỗ này, chỗ này của Tiểu Tu thực mãn cảm nha.”

Muốn một cước đá y xuống ngựa nhưng thân thể đã mềm nhũn.

Cắn răng về tới Thừa tướng phủ, đóng cửa phòng, đôi môi cấp bách nhin không được dính vào nhau. Chiếc lưỡi linh hoạt nạy mở khớp hàm tiến vào, chạy loạn khắp nơi nhưng chỉ độc không để ý tới cái lưỡi của hãn, nhin không được chủ động quán lấy, lập tức bị ngậm chặt, mở mắt ra nhìn ánh mắt cười đến xảo trá của y. Đầu lưỡi chạm đầu lưỡi, ở trong miệng đối phương ra vào, y hôn càng sâu, muốn luồn vào nơi sâu nhất trong yết hầu của hãn.

Đai lưng cũng bị kéo ra, bàn tay lạnh lạnh trượt vào trong vạt áo khiến toàn thân hãn run rẩy. Ninh Hi Diệp chỉ cảm thấy làn da dưới tay tinh tế trắng mịn, chỉ cần chạm tay vào sẽ không muốn rời đi. Từ thắt lưng dần dần vuốt ve lên trên, có thể cảm nhận rõ ràng sự run rẩy của cơ thể: “Ôm Tiểu Tu thực thoải mái mà. Chỗ này, chỗ này, đều thực thoải mái.”

Bàn tay chậm rãi bò lên lưng của hãn, thân thể trong lòng thuận theo động tác của đôi tay càng mềm nhũn ra, cuối cùng chỉ có thể vô lực tựa mình vào giữa bức tường và y.

Lưu luyến rời khỏi đôi môi hãn, nụ hôn nhỏ vun rơi xuống cằm, cổ, đến xương quai xanh. Áo bị cởi phăng, chuyển động lúc ẩn lúc hiện của hầu kết và xương quai xanh đều trở nên hấp dẫn, nhẹ nhàng dùng răng cắn, da thịt trắng nõn lập tức hiện lên hơn mấy chấm đỏ, liền thích thú chơi đùa, ban đầu không ngừng chọc phá, cắn mút trên ngực hãn. Lục Hằng Tu càng run rẩy nhiều hơn, kiên quyết cắn chặt khớp hàm, bất luận thế nào cũng không chịu phát ra thứ thanh âm mất thể diện kia.

“Còn xấu hổ sao?” – Căn vào điểm nổi lên trước ngực hấn một cái, hài lòng nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hấn: “Không sao, trầm sẽ khiến người phải kêu lên.”

Bàn tay lại bám lên lưng hấn xoa nắn, lưỡi toàn tâm toàn ý đùa bỡn tiểu hồng châu đã sớm sung huyết đứng thẳng, bỗng nhiên hàm dùng sức mút vào, đột nhiên dùng đầu lưỡi quấn lấy nhũ tiêm của hấn đảo quanh. Lục Hằng Tu nghe thấy tiếng y mút mát, khoái cảm từ ngực dâng lên không ngừng trùng kích vào khớp hàm cắn chặt của hấn. Vươn tay muốn khước từ, cơ thể sớm phản bội lý trí lại muốn bầu chặt lấy y. Cuối cùng nhẫn nại không được kêu ra tiếng “A...”, một bên ngực vì được yêu thương mà tràn ngập khoái cảm, bên kia lại vì bị lạnh nhạt mà dâng lên khát khao, cảm giác ngứa ngáy thấm vào trong xương cốt chậm rãi quấy rầy, cơ thể như rơi vào nơi giao thoa giữa hai vùng băng lửa.

“Đừng...” – Cơ thể vặn vẹo muốn làm giảm đi sự khó chịu ấy, lại vì không được vỗ về mà càng trở nên khó chịu.

“Tiểu Tu muốn cái gì?” – Trêu đùa hồng châu đã căng cứng, Ninh Hi Diệp nhìn gương mặt tràn đầy *** của hấn cười gian.

“Ừm... Ta... A...” – Dỗi vì y biết rõ còn hỏi, nhưng tiếng ngân nga phát ra cũng không thể thành câu. Lục Hằng Tu nhìn bộ mặt giả vờ vô tội của y, cảm thấy giận dữ, cơ thể tự động tiến lại gần ma sát, lộ ra khuôn mặt đỏ đến mức xuất huyết.

“Tiểu Tu không nói ta cũng không biết đâu.” – Tiếp tục cúi xuống đùa giỡn đầu nhũ đã sớm ướt đẫm của hấn, dùng răng nhẹ nhàng day day, nghe được tiếng hô hấp dồn dập cùng tiếng rên rĩ của hấn:

“Khác... Bên kia... A...”

“Ra là cái này.” – Hào tâm cười căn lấy bên kia, tiểu châu khát vọng từ lâu đã sớm vươn thẳng chờ y đến ngắt.

Chậm rãi dây dưa hướng về phía giường, đi được nửa đường, Ninh Hi Diệp bất chợt dừng bước, hai mắt si ngốc nhìn về phía bên cạnh. Lục Hằng Tu theo tầm mắt y nhìn lại, toàn thân đều nóng lên. Bên cạnh có một chiếc gương đồng cao bằng một người, dáng vẻ hai người triền miên hiện ra rõ rệt.

“Tiểu Tu thật đẹp.” – Ninh Hi Diệp thán phục ôm Lục Hằng Tu đến trước gương.

Người trong gương hai mắt mơ màng, đôi môi đỏ mọng vì sưng tấy, xiêm y bị cởi một nửa rơi xuống khuỷu tay, lộ ra nhiều dấu hôn ngân ửng đỏ trước ngực, nhũ tiêm cũng cao cao đứng lên, sắc hồng quyến rũ, còn ướt át sáng bóng trơn nhẵn.

Thẹn thùng không dám nhìn lại, Ninh Hi Diệp vẫn không buông tha, hai tay từ nách hạ xuống đụng đến trước ngực hấn, đầu ngón tay quần lấy hai đóa tiểu hồng châu vẽ loạn một vòng: “Thật sự làm cho người ta yêu thích không nỡ buông tay.”

Chuyển qua mặt hấn hôn đắm thắm: “Ta thích người.”

Đuôi mắt nhìn cảnh tượng trong gương, *** mĩ đến làm cho máu toàn thân đều sôi trào. Xoay người muốn thoát ra, lại bị y mạnh mẽ giữ chặt thắt lưng. Bàn tay đặt ở phần eo còn chậm rãi đi xuống, người trong gương đã bị lột bỏ khố, lộ ra phân thân nửa ngãng đầu.

“Thực sinh động nha.” – Y cười như trước, nhẹ nhàng gảy một cái, ánh mắt khóa chặt trên gương mặt Lục Hằng Tu trong gương.

Bối rối cúi đầu không dám nhìn, lại cảm nhận rõ hơn sự vuốt ve của y, khoái cảm kích thích từ lòng bàn chân rất nhanh tỏa ra, ngay cả lí trí cũng muốn bay mất.

“Ừm... Ha... A... Không... Á...” – Bên tai tràn ngập tiếng rên thẹn thùng của mình phát ra, người trước mắt trụy lạc phóng thích trong tay người khác, người kia cười đến ôn nhu, ánh mắt đen như mực tràn đầy *** mờ ám.

“Hương vị không tồi.” – Liếm đi chất lỏng trắng đục trên đầu ngón tay, Ninh Hi Diệp hôn lên vẻ mặt mơ màng của Lục Hằng Tu: “Trầm thích hương vị của Tiểu Tu.”

Chiếc lưỡi mềm mại luồn vào, mang đến mùi đàn hương tinh khiết, lí trí lững thững quay lại, thân thể lại bị y bế bổng rồi đặt lên giường. Hai mắt đối diện với con người sáng rực của y, vừa định nói gì đó, ngược lại bị hôn, thân thể mẫn cảm lại run rẩy: “Người...”

“Ta thực vất vả.” – Ninh Hi Diệp lại cười đến đương nhiên, nâng thắt lưng để hẳn cảm nhận được dự vọng của mình. Lục Hằng Tu đỏ mặt, thân thể cứng ngắc dần mềm đi. Ninh Hi Diệp nhịn không được lại kéo hẳn đến hôn, đợi ánh mắt hẳn lại sa vào mê ly, ngón tay dính dịch thể lén lút tìm được hậu huyệt của hẳn.

Chậm rãi xoay tròn bên trong dò xét, cái chạm tay mềm mại cùng lửa nóng càng làm ngọn lửa tình thiêu đốt.

“Ừm...” – Phía sau khó chịu còn có khoái cảm khác thường từ hạ thân nảy lên, theo sự ra vào của ngón tay Ninh Hi Diệp, hẳn vặn vẹo eo muốn nhiều hơn.

“Cảnh sắc rất đẹp.” – Rút ngón tay ra, Ninh Hi Diệp nâng thắt lưng Lục Hằng Tu lên, cảnh tượng tiểu huyệt co rút lại lập tức rõ ràng lọt vào tầm mắt.

Lại hứng thú kéo tay Lục Hằng Tu muốn chính hẳn cảm thụ, đầu ngón tay mới đụng tới liền lập tức mở rộng, Lục Hằng Tu hận không thể tìm một

cái lỗ chui xuống: “Người...” Lại nhìn đến đục vọng ngẩng cao đầu, xấu hổ đến rớt cuộc nói không được.

Chưa bao giờ thấy vẻ mặt ngượng ngùng ngoan ngoãn của hắn, Ninh Hi Diệp rung động, muốn nhìn nhiều hơn, liền nén nhịn đục vọng của bản thân chỉ nhẹ nhàng ở x khẩu của hắn chậm chạp ma sát, không chịu tiến vào.

Rút ngón tay ra, đục vọng dâng lên vẫn quẩn quanh trong đầu, hiện giờ lại bị y châm ngòi như vậy, Lục Hằng Tu chỉ cảm thấy sự ngứa ngáy từ hậu huyết lan tràn ra, toàn thân đều ngứa ngáy như bị hàng vạn con kiến cắn không biết làm sao cho phải. Khó chịu cọ xát tấm vải giường dưới thân nhưng không có tác dụng.

“Muốn hay không?” – Nhìn thân thể dưới thân vắn vẹo, Ninh Hi Diệp khàn giọng hỏi.

“Ừm... Ha... Muốn... A...” – Cho dù trong lòng thấy thẹn nhưng khát vọng vẫn bật ra.

“Muốn cái gì? Hử?” – Cười nhìn ánh mắt mở lớn của hắn tràn đầy hơi nước, đục vọng trong mắt phượng càng thêm thâm trầm.

“Người...” – Lửa giận chỉ trong nháy mắt, đục vọng trào dâng: “Muốn... Ừm... Người... người tiến vào...”

Không kịp trả lời, phân thân thô to đã len vào dững đạo nhỏ hẹp.

“Đau quá...” – Đau đớn sắc nhọn từ hạ thân truyền đến, giống như muốn xé rách cả cơ thể: “Ra ngoài!”

Lục Hằng Tu đau đến muốn đập y rớt xuống giường. Ninh Hi Diệp cũng không chịu nổi, hạ thân bị nơi ẩm áp ẩm ướt bao vây kêu gào muốn

chuyển động, nhưng lại sợ hãi chịu không được, chỉ có thể cắn răng cố gắng kìm chế: “Cố chịu đựng một chút, lập tức sẽ tốt thôi.”

Những nụ hôn nhỏ vụn rơi xuống cái trán đầy mồ hôi lạnh của hắn, tay cũng xoa xoa phân thân giúp hắn bớt đau đớn.

Đau đớn dần phai nhạt, ngược lại từng cơn khoái cảm dâng lên. Chủ động nâng thắt lưng, Lục Hằng Tu xấu hổ đến thanh âm như muỗi kêu: “Được rồi... Đã ổn...”

...

Ngoài cửa sổ trắng sáng sao giăng, trong trướng có hai bóng người.

“Tiểu Tu, trẫm còn muốn...”

“Không phải vừa mới... Ừmm... Ha...”

Ngày hôm sau vào triều, Ninh Hi Diệp đầu đội vương miện thân mặc long bào, cười đến xuân phong đặc ý, thần thanh khí sảng. Lục Hằng Tu dưới điện lại vô cùng giận dữ, hận không thể bóp nát bạch ngọc hết bản trong tay.

“Còn trẻ rất tốt, muốn làm gì thì làm rất nhanh... Ta cũng chưa già, phải không?” – Thần vương gia nhìn Phương Tái Đạo chuyện trò.

“...” – Đại lý tự khanh cương trực công bằng hung hăng đập chân ông một cái.

Tề Gia nói: “Hoàng thượng gần đây tâm tình rất tốt.”

Ninh Hi Diệp khó có được lúc không trêu đùa cậu, nhìn Lục Hằng Tu cười như một con mèo trộm thịt: “Tiểu Tề rất cục cũng biết cách nhìn sắc mặt, có tiến bộ.”

Lục Hăng Kiệm nói với Lục Hăng Tu: “Ca, thất lưng của huynh làm sao vậy? Bị thương?”

Lục Hăng Tu giật mình, hung hăng trừng mắt Ninh Hi Diệp: “Không có việc gì, bị chó đụng phải.”

“Bị chó đụng phải? Chó nào mà cao dữ vậy?” – Lục Hăng Kiệm nghi ngờ, cúi đầu lẩm nhẩm: “Của nhà ai?”

Lục Hăng Tu bị hăn nói trúng tâm đen, cúi kính đáp: “Không biết, chó hoang.”

Ánh mắt mọi người lại vì vậy mà chuyển qua phần eo của thừa tướng đại nhân, lại nói:

“Đại khái gân cốt bị thương.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?” – Người kia đoán.

Có người còn thành thật nói: “Đến thái y khám thử đi, coi chừng thành bệnh đấy.”

Lục Hăng Tu bị bọn họ vây quanh bình phẩm xoi mói, có tức giận cũng không thể phát tác. Ninh Hi Diệp cũng nhìn theo, tầm mắt chuyển qua phần eo Lục Hăng Tu, trên mặt lại treo lên nụ cười của kẻ trộm. Lục Hăng Tu thấy thế, khuôn mặt ửng hồng thoáng chốc đỏ bừng, trong mắt lửa giận bùng bùng bắn xuyên qua, hận không thể ở trên người y khoét ra hai cái lỗ.

Tối hôm qua chính là người kia, nói là muốn cùng hăn phê tấu chương, không cho hăn hồi phủ. Đọc đọc rồi không biết từ chỗ nào lấy ra một quyển sách nhỏ, kéo hăn lại cùng nhau xem. Chỉ do mình bất cẩn, không biết làm sao mà xiêm y đã bị cởi ra, người cũng nằm trên bàn, người kia cười hì hì lấp liếm: “Tiểu Tu, chúng ta cũng thử xem được không?”,

cũng không chấp nhận hẳn nói không, đã bị đổi thành một tư thế kỳ quái. Sáng sớm tỉnh lại, thắt lưng đau đến không thể đứng thẳng.

Bây giờ y cư nhiên còn có mặt mũi mà cười!

Nghiến răng nghiến lợi xong, cong khốe miệng ghé vào tai y thấp giọng nói: “Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ ngự bút chép Đế sách...”

Tên trộm kia lập tức ngừng cười, quay đầu lại chớp mắt nhìn hẳn, giống như hài tử ngoan ngoãn.

Lục Hằng Tu cũng bất động thanh sắc, độ cong bên khốe môi lớn thêm vài phần: “Kinh thành từ trên xuống dưới, mỗi người một cuốn.”

Ninh Hi Diệp lập tức xụ mặt, ủy khuất bĩu môi: “Tiểu Tu...”

“Thần cáo lui.” – Thừa tướng đại nhân cố nén đau khom người cáo biệt, kéo theo tất cả tùy thần cùng đi.

“Bệ hạ, giấy mực đều đã chuẩn bị đầy đủ.” – Linh công công nhanh nhẹn bưng giấy bút tới.

Quân vương trộm thịt còn muốn khoe mẽ chỉ có thể bất đắc dĩ cầm lấy bút: “Đi đem mấy cuốn Tiểu Tề và Hằng Kiệm chép lúc trước đến đây...”

Hồng thủy phía nam đã rút bớt, cuộc chiến với Man tộc phương bắc vẫn còn tiếp tục, Hoàng các lão đang ở phía tây cùng Nguyệt thị tộc nghị hòa, suýt chút nữa là đã đánh nhau. Dâng tấu sớ thật là cần mẫn, khi thì nói bên kia muốn đem công chúa gả đi khi lại nói bên kia muốn thành trì làm sính lễ, thần giận dữ cự tuyệt còn nói, bên kia đến nghị hòa là thân vương gì gì đó, dẫn theo biết bao thị vệ, bộ dạng vừa cao vừa cường tráng thật dọa người, thần một thân già yếu dẫn theo hai thư đồng thể lực yếu kém như thế nào, lại không màng sinh tử như thế nào vân vân.

“Khó trách mấy vị các lão đều gọi lão là lão nhân tinh, người xem xem, mới làm một chút chuyện đã đem công lao của mình thối đến tận trời rồi.” – Ninh Hi Diệp ném tấu chương qua một bên, hơi chút khinh thường.

“Không thể nói như vậy.” – Lục Hằng Tu lật cuộn giấy, lật ra xem: “Ông ấy là Nguyên lão ba đời, cống hiến suốt hai đời tiên đế, trong triều còn phải dựa vào họ.”

Bỗng nghĩ tới gì đó liền hỏi Ninh Hi Diệp: “Gần đây cũng chưa đi thỉnh an thái hậu?”

“Không đi.” – Ninh Hi Diệp cũng thành thật đáp: “Đến đó toàn nghe bà thuyết giáo.”

Lục Hằng Tu nhìn mấy chồng tranh cao ngất trong thư phòng chỉ đành cười: “Nói sao đi nữa cũng là mẫu hậu của người.”

“Bà ấy cũng không phải mẹ ruột của ta.” – Ninh Hi Diệp dựa vào, ôm Lục Hằng Tu lâu bầu: “Bà chẳng thiếu gì, cũng không thể phong hào gì cho bà nữa, trăm cũng không phải không hiếu thuận.”

“Nhưng cũng phải thường xuyên thăm hỏi.” – Đương kim thái hậu là chính cung hoàng hậu của Đức Đế, mẹ của tiền thái tử Hi Trọng. Mà mẫu thân của Ninh Hi Diệp – Di quý phi đã sớm qua đời. Thái hậu là danh môn chi nữ, trước sau tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức, ở trong thâm cung không hỏi chính sự, chỉ có hai năm nay vì chuyện lập hậu của Ninh Hi Diệp mới lộ diện.

Ninh Hi Diệp bĩu môi, xem như đồng ý một cách không tình nguyện, bỗng nhiên cười nói: “Nói đến đạo hiếu, có phải trăm cũng nên tận tâm với mẫu thân chúng ta?”

Cũng không quản Lục Hằng Tu có bằng lòng hay không liền tự vạch ra kế hoạch: “Lục hiền tướng là đại danh thần, lão phu nhân cũng nên

phong làm Nhất phẩm cáo mệnh chứ? Ngày mai trăm sẽ hạ chỉ, được không?”

Lục Hằng Tu nghe y nói hừ nói vượn, lạnh lùng tạt một chậu nước lạnh vào y: “Tiên đế Xương Khánh năm thứ mười hai, gia mẫu sẽ mặc Nhất phẩm triều phục.”

“Chuyện này...” – Ninh Hi Diệp chớp mắt, nở nụ cười: “Vậ đệ muội chúng ta thì sao? Cũng nên tận tâm chứ?”

“Khi nàng xuất giá người đã phong nhị phẩm, trong khi Hằng Kiệt chỉ mới tam phẩm, đã làm trái với thông lệ.” – Lục Hằng Tu khẽ đảo hai mắt, lạnh lạnh nhìn nụ cười đông cứng của y: “Bệ hạ muốn phong, chỉ sợ chỉ có thể phong cho nội tử chưa từng gặp mặt của thần.”

“Người...” – Ninh Hi Diệp cọ bờ vai của hắn, thở phì phì nói: “Người không thể cho trăm tận hứng một lần sao?”

“Mấy đêm này cũng đã cho người tận hứng rồi.” – Lời vừa thốt ra, mới ý thức được mình nói cái gì, Lục Hằng Tu xấu hổ đến muốn cắn đứt đầu lưỡi.

Lúc này đến phiên Ninh Hi Diệp hả dạ, dùng tay nâng cằm hắn lên, chân mày nhanh nhếch lên trời: “Câu này nói rất đúng.”

Hai mắt chớp chớp, tay bò lên thân Lục Hằng Tu: “Vậ cho trăm tận hứng một lần nữa đi.”

“Đừng phá.” – Lục Hằng Tu xoay thân giãy dụa, trời vẫn còn sáng, ngoài cửa lại có nhiều cung nữ thị vệ đứng như vậy.

Ninh Hi Diệp cũng không để ý, tay miệng cùng làm loạn ở trên người hắn. Trong lúc lôi kéo, từ trong tay áo hắn rút ra một phong thư: “Ủm? Cho trăm sao?”

Muốn mở ra đọc lại bị Lục Hăng Tu đoạt về: “Không phải, cho Diệu Dương.”

Vừa nghe đến hai chữ “Diệu Dương”, mặt Ninh Hi Diệp liền sụp xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, buông Lục Hăng Tu, nghiêng đầu không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” – Lục Hăng Tu ôn nhu hỏi.

“Không có việc gì.” – Nói thì nói vậy, mặt lại càng dài ra, miệng khẽ nhếch, mắt liếc ngang, thật giống bé con cáu kỉnh.

Lục Hăng Tu đứng bên cạnh y bất đắc dĩ cười: “Đã là chuyện quá khứ, sao lại còn mang hận như vậy?”

Thiếu gia Tần gia – Tần Diệu Dương – cũng là bạn cùng chơi đùa của nhị vị hoàng tử khi còn bé. Tần thị dụng võ gia truyền, chiến công hiển hách, con cháu Tần gia từ nhỏ cũng tự nhiên tinh thông kỵ xạ vũ đấu, cưỡi ngựa, bắn cung, kiếm thuật, trong đám bạn bè đồng trang lứa luôn đứng đầu. Cũng vì trẻ con thích cậy mạnh, thuở nhỏ Ninh Hi Diệp chính là không làm khó dễ được Tần Diệu Dương, đó là đánh không lại còn bị trêu chọc. Tính cách Tần Diệu Dương cũng không lạnh không nhạt như Lục Hăng Tu, tự nhiên muốn đánh trả. Cứ như vậy người đá ta một cước ta đâm người một quyền, đến cuối cùng cũng không rõ là lỗi của ai, nhưng chuyện gì cũng đến hồi kết. Không thể tưởng được, đã lớn như vậy lại còn làm hoàng đế, Ninh Hi Diệp vẫn còn nhớ thù cũ trước đây.

[25: Kỵ xạ vũ đấu: là vừa cưỡi ngựa vừa bắn cung.]

“Ai kêu hản đến gọi người?” – Ninh Hi Diệp nói thầm.

“Ta cùng huynh ấy là hảo hữu.” – Lục Hăng Tu dở khóc dở cười giải thích: “Làm đế vương, lòng khoan dung cũng nên lớn một chút mới được.”

Ninh Hi Diệp nghiêng đầu: “Hừ, ta cảm thấy hẳn không có hảo tâm.”

Đảo mắt sẽ mở khoa thi tuyển, Thần vương gia làm mai, Ninh Tuyên Đế tứ hôn, Ninh Dao công chúa muốn gả cho trạng nguyên lang năm nay. Hoàng bảng vàng rực dán lên, cả nước xôn xao. Trong nhất thời, tài tử khắp nơi tụ họp nơi kinh kì. Sinh ý ở khách *** sinh sôi gấp năm sáu lần, theo đó những nơi bán bút mực giấy nghiên cũng ăn nên làm ra.

Ninh Hi Diệp lôi Lục Hằng Tu ra phố xem náo nhiệt, mọi người chỉ trỏ các thư sinh ở đây đường: “Đây là Trương cử nhân của Thanh Châu phủ, nghe nói văn phong mạnh mẽ. Đây là Bàn công tử ở Quỳnh Châu, là thần đồng nổi danh đấy. Kia là Kinh Châu Thẩm công tử, chữ viết rất đẹp, là thư thánh tái thế...”

Cuối cùng tổng kết một câu: “Mục đích đều là đến lấy công chúa.”

Sinh ý của Xuân Phong Đắc Ý lâu cũng được rực rỡ theo, Xuân Phong ma ma gáy bàn tính vàng cười đến toe toét: “Chao ôi, cái này gọi là gì nhỉ? Thành gia lập nghiệp, thành gia lập nghiệp, đương nhiên là thành gia mới có thể lập nghiệp! Nghe Xuân Phong ma ma ta nói đúng không, đến đến đến, vào trong đi, trước đến chỗ chúng ta làm tiểu đẳng khoa, ngày mai sẽ thành đại đẳng khoa! Là diêm tốt, diêm tốt, khảo thí làm sao có thể không có diêm tốt chứ? Vào đây, các cô nương đang chờ đấy...”

[26: Đại đẳng khoa, Tiểu đẳng khoa: Theo phong tục Trung quốc, ngày xưa có tiệc lớn gọi là Đẳng khoa gồm có đại đẳng khoa và tiểu đẳng khoa. Đại đẳng khoa là tiệc mừng các tân khoa thi đỗ bảng vàng. Tiểu đẳng khoa là tiệc cưới mừng các tân khoa thành lập gia thất. Ngày xưa, Khổng giáo rất tôn trọng sĩ phu, lấy công danh đỗ đạt làm trọng nên khi đỗ đạt gọi là Đại đẳng khoa, có công danh rồi mới lập gia thất gọi Tiểu đẳng khoa.]

Trong đám người chộn rộn nhốn nháo y lén lút ôm chặt đầu vai hẳn, Lục Hằng Tu nghiêng người tránh đi. Ninh Hi Diệp đành phải từ bỏ, nắm

ống tay áo của hắn dắt đi, Lục Hằng Tu cúi đầu, hai tai đỏ hồng.

Đối diện thấy Lục gia nhị thiếu phu nhân Kim Tùy Tâm cùng nha hoàn xách theo bao lớn bao nhỏ từ cửa hiệu bán văn phòng tứ bảo ra khỏi kiệu, Ninh Hi Diệp cười nói: “Sao vậy? Hằng Kiệt cũng muốn thi trạng nguyên lấy công chúa?”

[27: Văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên.]

“Đừng nói bậy.” – Lục Hằng Tu liếc y một cái, trong lòng nghĩ đệ đệ nhà mình có lẽ lại đau lòng đến chết đây.

Ninh Hi Diệp cũng không bỏ qua cơ hội giễu cợt Lục Hằng Kiệt, nhìn hắn cười hỏi: “Này Hằng Kiệt, nghe nói văn phòng tứ bảo trong kinh thành đã được quý phu nhân mua sạch rồi. Khắc khắc khắc khắc, chẳng lẽ muốn đến lúc khảo thí đứng trước trường thi phát cho mỗi người một bộ à? Đây là chuyện tốt, trăm sẽ khen ngợi người.”

Lục Hằng Kiệt vẻ mặt cầu xin không trả lời, chúng thần đi theo Ninh Hi Diệp cười rộ lên.

Tề Gia lại kéo kéo tay áo Lục Hằng Tu, mời hắn đến một chỗ vắng lặng, lại cúi đầu không mở miệng.

“Tề đại nhân có việc?” – Lục Hằng Tu hỏi.

“Hạ quan... Chuyện này...” – Tề Gia xoắn xoắn ngón tay, ấp úng muốn nói lại thôi. Bỗng nhiên từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu dày cộm dúi vào tay Lục Hằng Tu: “Lục đại nhân, ngài đừng chê ít.”

“Ngài, đây là?” – Lục Hằng Tu khó hiểu nhìn cậu.

“Hạ quan...” – Cố gắng nuốt nước bọt, Tề Gia khó khăn mở lời: “Hạ quan... hạ quan muốn hỏi một chút, đề lần này... Hạ quan không phải

muốn hỏi đề vấn khảo. Nhưng mà, có thể... có thể nói cho hạ quan biết... một tí không. Hạ quan... hạ quan chỉ tò mò thôi, tuyệt đối... tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết.”

“Chuyện này...” – Lục Hằng Tu đem ngân phiếu nhét lại vào tay cậu: “Tề đại nhân, ngài cũng biết, trong khoa cử nếu phạm luật thì sẽ bị nghiêm phạt. Huống chi đề mục ra sao là do nhóm học sĩ bên Hàn lâm viện ra.”

Tề Gia mở lớn mắt nhìn Lục Hằng Tu, trên mặt hiện lên vẻ cầu khẩn: “Thật sự, thật sự không thể nói sao?”

Lục Hằng Tu lắc đầu: “Không thể. Tiểu Tề đại nhân có bằng hữu dự thi sao?”

“Đúng vậy.” – Tề Gia nghĩ nghĩ lại lắc đầu: “Không phải, ha ha... Chỉ là quen biết, ha ha...”

Mở miệng cười, lúm đồng tiền nho nhỏ xuất hiện trên gò má, đôi mắt hồng hồng.

Khi các bộ đều vội vàng chuẩn bị cho khoa khảo, biên cảnh phương bắc lại cấp báo: Quân ta cùng quân đội Man tộc giằng co không dứt, thiếu tướng quân Tân Diệu Dương bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh.

Ngoài cửa sổ mưa rả rích, Lục Hằng Tu siết chặt lá thư mỏng tang, lòng nóng như lửa đốt.

Cùng lúc đó, phượng liễn của thái hậu đang chậm rãi đi đến ngự thư phòng.

[28: Phượng liễn là xe thái hậu ngồi.] Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 7

CHƯƠNG 6

Người Man xảo trá, nhân lúc đêm khuya tập kích kho quân lương của ta, thiếu tướng quân Tần Diệu Dương dẫn quân đánh trả, bị quân địch mai phục ở hẻm núi. Một mũi tên bắn lén dù không trúng vào nơi nguy hiểm nhưng lại tẩm độc, khi đưa về, thiếu tướng quân đã rơi vào hôn mê, trong mấy ngày liền khi thì đột ngột sốt cao lúc lại toàn thân lạnh toát, quân y đi theo đều bó tay chịu trôi. Tần lão nguyên soái không vì ấu tử bị thương nặng mà ảnh hưởng đến quân tâm, nhưng sĩ khí quân ta vẫn như rơi xuống đáy vực.

Quan báo tin một đường chạy như bay về kinh thành làm mấy con ngựa khỏe đều mệt lã, bầu không khí ở phòng nghị sự ngưng trọng, trong sự tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng lách cách của như ý cầu trên tay Sử các lão.

Uy Vũ tướng quân nắm chuỗi kiếm bên thắt lưng nói: “Mạt tướng nguyện đi tiếp viện, ngay ngày mai sẽ chinh đốn nhân mã lập tức xuất chinh.”

Sử các lão nhìn sắc mặt Lục Hăng Tu, như ý cầu trong tay đụng phải nhau, thông thả nói: “Trước hết cứu người quan trọng hơn, vậy phải làm phiền các vị thái y đi một chuyến. Những chuyện khác chờ ngày mai lâm triều hồi bẩm bệ hạ xem xét. Còn ý kiến của ngài, Lục thừa tướng?”

Lục Hăng Tu thần sắc ngưng trọng, đối với quân sự hẳn không hiểu rõ, chỉ đành nói: “Văn bối không thông hiểu quân vụ, tất cả tùy các vị các lão và các vị lão tướng quân tác chủ.”

Đợi mọi người tan, mới hỏi tỉ mỉ lại quan báo tin và các thái y.

Quan báo tin kể lại lần nữa, cũng không biết nói thêm gì, chỉ nói Tần Diệu Dương sắc mặt tím tái, lúc thì run cầm cập không ngừng kêu lạnh, lúc lại ra một thân mồ hôi nóng, mắt vẫn nhắm chặt, gọi cũng không nghe. Thuốc đút vào cũng nôn ra. Tần lão nguyên soái dù không biểu lộ gì, nhưng buổi tối luôn túc trực bên giường không chớp mắt. Toàn quân trên dưới cũng mất hết sĩ khí, thêm nữa, mấy ngày gần đây quân Man trước khi vào trận đều chửi bới, càng có vẻ thê lương.

Lục Hằng Tu nghe thấy lo lắng, quay sang hỏi thái y: “Có cách nào chữa trị được không?”

Các thái y vuốt râu lắc đầu: “Phải tự mình đến bắt mạch, nhìn, nghe, hỏi, chạm mới có thể có kết luận. Nghe nói người Man thiện vu thuật, nếu là vu độc thì...”

[29: Vu thuật: dùng tà phép ếm người khác.]

Mưa ngoài cửa sổ không biết từ khi nào đã ngừng, sắc trời hơi hơi ửng lên.

Tay siết lấy nắm tay vịn, Lục Hằng Tu đã hiểu rõ ý tứ của thái y: “Tần tướng quân đành dựa vào hạnh lâm thánh thủ của các vị, Lục mỗ ở đây xin đa tạ.”

[30: Hạnh lâm thánh thủ: bàn tay diệu kỳ trong rừng hạnh, ý nói những người tài giỏi. Trong đoạn văn đó tác giả muốn nói đến người thầy thuốc giỏi y thuật.]

Dứt lời đứng dậy vái chào.

Các thái y vội đứng dậy dìu hẳn: “Lục đại nhân không cần phải như vậy, bọn hạ quan nhất định sẽ dốc toàn lực chữa trị.”

Nhưng vẫn khiến cho hấn không thể không lo lắng, dựa theo báo cáo của quan báo tin, mọi người phỏng đoán đó là loại độc gì, cần dùng đến loại dược nào, làm sao giải. Lục Hăng Tu chăm chú nghe, ghi nhớ rồi cho bọn tiểu tử đi thu mua. Đến lúc các thái y cất bước rời đi, trời đã hửng sáng.

Diệu Dương, là người như mặt trời ban trưa làm người ta lóa mắt.

Lục Hăng Tu không giỏi võ nghệ, lúc còn nhỏ thấy Tần Diệu Dương múa tam xích thanh phong uy vũ ngập trời như long như giao khiến hấn cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Tần Diệu Dương là con cháu nhà tướng, không phải người lỗ mãng, trái lại còn tinh thông văn thư, có phong thái của một nho tướng. Từ nhỏ Lục Hăng Tu và y tâm đầu ý hợp, hấn thường nhìn y múa kiếm, chơi cờ, tán gẫu, uống rượu, bàn về việc trong thiên hạ, quan điểm chính sự... Hoặc có chung quan điểm hoặc mỗi người một ý, cũng có thể xem là tri kỷ. Lúc thỏa chí, người một ly ta một ly cùng uống cạn vò nữ nhi hồng lâu năm. Làm cho Ninh Hi Diệp ở một bên không thể chen vào hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

[31: Nho tướng: vị tướng quân văn võ vẹn toàn.]

Năm đó Tần lão nguyên soái đại bại Bắc Man chiến thắng trở về, tiên đế ngự giá thân chinh ra ngoài thành nghênh đón. Thái tử Hi Trọng nâng kiếm, văn võ bá quan đi theo. Trong kinh, muôn người đổ xô ra đường, tranh nhau để thấy phong thái của danh tướng. Vừa đến nơi, tiếng la như sấm, vạn dân kính ngưỡng. Lục Hăng Tu chen lẫn trong đám đông đứng xem.

Lục Hăng Kiệt hâm mộ nói: “Diệu Dương, phụ thân huynh thật là oai phong.”

Tần Diệu Dương không quan tâm, chỉ vào phụ thân mặc giáp lẫm liệt ngồi trên ngựa nói: “Sau này ta sẽ oai phong hơn ông ấy gấp ngàn vạn lần!”

Ninh Hi Diệp không nói, nghiêng mắt lạnh lùng cười.

Vừa lúc bị Diệu Dương thấy, cũng không giận, nắm tay Lục Hằng Tu cố ý nói thật lớn: “Là nam nhi chí tại thiên hạ, mai này ta ở ngoài khai cương thác thổ, Tiểu Tu ở trong triều chăm lo chính sự, cho con dân Đại Ninh ta một thiên hạ thái bình. Không giống người nào đó, văn bất thành võ bất tựu, trên thấy then với hoàng thiên hậu thổ, dưới xấu hổ gặp liệt tổ liệt tông.”

Ninh Hi Diệp bị y nói trúng tim đen, kéo lấy Lục Hằng Tu hàm hừ không nói lời nào. Về sau mỗi lần gặp Tần Diệu Dương đều không hòa nhã.

Tới cửa cung, thấy quần thần tụ tập nghị luận gì đó, ra là Ninh Tuyên Đế hôm nay truyền lệnh không thượng triều.

Lục Hằng Tu suy xét, tuy rằng Ninh Hi Diệp thỉnh thoảng lại phát cáu la hét không lâm triều, nhưng dù kêu gào thế nào đi nữa, rốt cuộc vẫn luôn thượng triều.

Nhìn thấy Linh công công đang ở ngã rẽ lấp la lấp ló ngoắc ngoắc hẳn, bước đến: “Bệ hạ bị sao vậy? Sao không tảo triều?”

“Bệ hạ bị bệnh.” – Linh công công nhìn bốn phía, muốn nói lại thôi: “Tối hôm qua thái hậu đến.”

“Có chuyện gì?” – Thái hậu đến tìm Ninh Hi Diệp chẳng qua là vì chuyện lập hậu, nhưng có liên quan gì đến bệnh của Ninh Hi Diệp?

“Nô tài ở ngoài cửa nghe lén, nghe nói là đã chọn được người, muốn bệ hạ cho bọn họ nhập cung...” – Linh công công nói tiếp, nhìn thấy Sử các lão đang đi đến phía này liền im lặng, chỉ vội vàng nói: “Lục thừa tướng, ngài mau đến ngự thư phòng thử đi.”

Sử các lão xoay xoay như ý cầu trong tay, nói với Lục Hằng Tu: “Lục thừa tướng, hoàng thượng không thượng triều, chiến sự lại không thể kéo dài, ngài xem hiện giờ phải làm sao?”

Cứ như vậy tạm quên đi chuyện Ninh Hi Diệp, cùng các vị tướng quân thương lượng, phái ai đi chi viện, mang theo bao nhiêu nhân mã, lương thảo, nghênh chiến như thế nào, vân vân. Thái y viện nói có một số dược liệu còn chưa chuẩn bị đủ, buộc lòng phải cho các thái y mang đi trước một ít, số còn lại chờ có đầy đủ sẽ đưa đến sau. Trước khi họ đi hẳn lại tìm đến các thái y căn dặn thêm mấy lần. Càng không ngừng truyền thư hỏi về thương thế của Tần Diệp Dương.

Linh công công mấy lần phái người đến thúc giục, nói hoàng thượng bị bệnh, muốn Lục Hăng Tu nhanh đến ngự thư phòng. Hăn luôn bị tin cấp báo làm cho bù đầu bù cổ, ngay cả Hăng Kiệm cũng không thể gặp hăn, Hăng Kiệm thay hăn từ chối, mới có được chút yên tĩnh.

Tới trước cửa thư phòng, chỉ thấy tôi tớ thị vệ như mây, đứng đầy sân. Linh công công nhỏ giọng nhắc: “Lục đại nhân, ngài đừng ra đây, sẽ hại chết nô tài đấy.” Ông ta lôi hăn ra ngoài, gương mặt tùy lúc có thể chảy mồ đổ đầy mồ hôi: “Thái hậu đến, ngài nên tránh đi một lát, đừng để thái hậu nhìn thấy, chốc nữa nô tài sẽ dẫn ngài vào...”

Cuối cùng vẫn không kịp, thái hậu đã từ trong thư phòng bước ra. Nữ tử khí chất khoan thai liếc mắt một cái đã thấy Lục Hăng Tu bên cửa cung: “Người đứng bên kia là Lục thừa tướng sao?”

Lục Hăng Tu bước lên trước quỳ hành lễ, bà phất phất khăn lụa trong tay ôn hoà nói: “Hoàng thượng chỉ bị phong hàn, thái y nói nghỉ ngơi hai ngày sẽ khỏe thôi, chuyện trong triều xin Lục thừa tướng và các vị đại nhân đảm đương một thời gian. Hiện tại hoàng thượng đang ngủ, có gì muốn tấu thì chờ hoàng thượng tỉnh lại rồi nói sau.”

Lục Hăng Tu nhìn song cửa bị quầng sáng của ánh nến lu mờ, nghĩ rằng không có việc gì, lại nhớ tới Tần Diệp Dương liền khom người cáo lui.

Rời khỏi cửa cung, thấy thái hậu còn ở trước thư phòng phân phó gì đó, một loạt các cung nữ cầm theo cung đăng cú đầu nghe dặn, xa xa nhìn lại chỉ thấy hàng ngàn ánh lửa nho nhỏ lay động. Chợt cảm thấy thật xơ xác tiêu điều.

Nửa tháng liền, Ninh Hi Diệp không vào triều.

Tề Gia chạy tới hỏi Lục Hằng Tu: “Hoàng thượng bị bệnh? Có nặng lắm không?”

Lục Hằng Tu lúc này mới nhớ ra, kể từ sau đêm đó, Linh công công cũng không phái người tới nữa. Ninh Hi Diệp bệnh như thế nào hẳn cũng không biết tí gì.

Lục Hằng Kiệt nói: “Nghe Thần vương gia bảo thái hậu đang buộc bệ hạ triệu vài vị tiểu thư quan gia tiến cung đấy.”

Thần vương gia nói: “Bệ hạ lần này bệnh không nhẹ chút nào.” Cách nói chuyện ẩn ý sâu xa.

Lục Hằng Tu nghi hoặc, mơ hồ cảm thấy không ổn, chỉ bị cảm lạnh sao lại phải nằm trên giường lâu như vậy. Nhưng tin tức không ngừng truyền đến ở phương bắc chỉ có thể khiến hắn đem nghi ngờ này chôn tận đáy lòng, chuyên tâm ứng phó với thương thế của Tần Diệu Dương.

Tuy là đã phái thái y đến đó, Tần Diệu Dương vẫn như trước không thấy thuyên chuyển. Dược vật trong kinh ào ạt vận chuyển đến phương bắc, nhưng chư vị thái y vẫn bó tay không có biện pháp, tin báo lại nói sợ là đã trúng phải vu độc của người Man, không có giải dược thì chỉ có thể trơ mắt nhìn y trút hơi thở cuối cùng. Chiến sự cũng bởi vậy mà cục diện xoay chuyển, trước mắt ta đang rơi vào thế hạ phong.

Sử các lão thử dài : “Đáng tiếc một nhân tài như thế.”

Lục Hằng Tu thì thào nói: “Luôn có biện pháp.” Trong lòng đau thương.

Hảo hữu nhiều năm, lúc trước tiền Diệu Dương xuất chinh hăng hái như vậy, nói muốn hãn chờ tin chiến thắng của mình, cũng không biết rốt cuộc có gặp lại được không.

Đêm dài lặng ngời bên cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi tí tách tí tách lại có cảm giác thê lương khôn xiết. Chỉ cảm thấy đang chờ mong một điều gì đó, nhìn quanh thư phòng trống trải cũng không biết thiếu thứ gì. Mãi đến lúc gió sà sạt thổi bung cánh cửa đang khép, mới chợt hoảng sợ nhận ra người mình đang chờ mong, đó là người cọt nhả từ phía sau cánh cửa ló mặt ra nói: “Tiểu Tu còn chưa ngủ? Chờ trẫm sao?”

Gió lạnh lùa vào, vòng tay ôm mình cũng phát giác ra hơi lạnh ẩm thấp đang thâm nhập vào lớp xiêm y mỏng manh dần dần lan tràn trong xương cốt. Sự lo lắng cho Diệu Dương phai nhạt, sự tịch mịch như sợi dây leo bò quanh thân, vô thanh vô tức mà không thể trốn thoát.

Nghe thái y nói, bệnh phong hàn của y trước sau vẫn không thấy tốt. Ngày mai đi thăm y.

Đã sớm có người chờ ở ngoài ngự thư phòng, lần này không phải thái hậu, là Thần vương gia.

“Việc hoàng thượng lập hậu, Lục thừa tướng thấy thế nào?” – Thần vương gia không hỏi thế sự khoanh tay trước ngực canh giữ ở cửa, dường như cố ý chờ hãn, ánh mắt cong thành ánh trăng non nhìn qua, sắc bén xuyên thấu nội tâm.

Lục Hằng Tu sững sốt, không biết phải đáp trả thế nào.

Thần vương gia cười nhẹ, thay đổi tư thế, nghiêng người dựa vào cửa hỏi: “Ngài thấy hoàng thượng muốn lập hậu hay không?”

“Thần...” – Lục Hăng Tu cân nhắc muốn giải thích lại bị ông ấy ngắt lời.

“Vậy ngài muốn hoàng thượng lập hậu hay không?” – Càng hỏi thẳng càng khó trả lời. Thần vương gia thấy hần cúi đầu không đáp, lắc đầu thờ dãi: “Chờ ngài nghĩ thông, sợ là không còn kịp rồi.”

Dứt lời, lách qua thân mình Lục Hăng Tu rời đi: “Ngài chưa từng nghĩ qua sao? Với cái tính không tập trung kia của Hi Diệp, nó làm sao có thể dẫn ham vui mà phê tấu chương, vào tảo triều, làm cái chức hoàng đế không gì lý thú này?”

Lục Hăng Tu đứng lạng trước cửa, cảm thấy cánh cửa này nặng đến làm thế nào cũng đẩy không ra.

Nhưng cửa lại chậm rãi mở, lão thái y lưng đeo hòm thuốc từ bên trong bước ra, thấy Lục Hăng Tu liền vội hỏi: “Hoàng thượng không có gì đáng ngại, ba ngày sau có thể thượng triều. Lục đại nhân, ngài muốn vào xem hay không?”

Lục Hăng Tu mở miệng, cuối cùng lắc đầu.

Ba ngày sau, Ninh Hi Diệp lại lâm triều. Đế miện thập nhị thù châu, long bào minh hoàng sắc, dáng vẻ phi phàm, khí trạch đế vương.

Linh công công mở thánh chỉ cất giọng the thé đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nữ nhi của Hàn lâm viện học sĩ Chu Úc, nữ nhi của Uy Viễn tướng quân Trần Trùng, nữ nhi Tùng châu thái thú Vương Viễn... Mười hai vị nữ tử dung mạo đoan trang, tính cách ôn lương, tài đức vẹn toàn đủ để đảm đương hậu cung, ba ngày sau nhập cung tuyển chọn hoàng hậu...”

Chúng thần quỳ gối, tam hô vạn tuế.

Lục Hằng Tu đứng thẳng đờ, xa xa nhìn lên Ninh Hi Diệp trên thềm đỏ, bạch ngọc hốt bản từ trong tay rớt xuống, trong tiếng vạn tuế, choang, vỡ tan tành.

Dưới mái hiên như trước bày một bàn tròn nhỏ, trên bàn đặt các đĩa bánh táo vàng óng, các loại điểm tâm mút quả ngâm đường linh tinh, Ninh Hi Diệp ngồi bên bàn, như mọi khi lơ đãng nhìn mẫu đơn phú quý nở rộ trước hiên. Nhón một viên mút hoa quả cho vào miệng, tựa hồ lúc này mới chú ý tới Lục Hằng Tu đã đứng bên người hồi lâu, chậm rãi quay sang, ân cần hỏi han: “Tiểu Tu muốn hỏi gì?” “Tại sao?” – Sự lãnh tĩnh kiềm nén ngày thường dường như cũng bề nát theo hốt bản, Lục Hằng Tu mờ mịt nhìn y, phải chăng người trước mắt đã không còn là Ninh Hi Diệp trước kia nhỏ giọng cương quyết nói “Trẫm tuyệt không lập hậu”? Có phải có chuyện gì mà bản thân chưa bao giờ chú ý hay không?

Ninh Hi Diệp cười nhẹ, đồng tử đen nhánh đáp lại khuôn mặt hẩn, giống như đau thương luyện tiếc sự hỗn loạn của hẩn, khóe miệng từ từ hạ xuống: “Tiểu Tu, ở trong lòng người trẫm rốt cuộc xếp thứ mấy?”

Nhìn nét mặt đờ đẫn của hẩn, tầm mắt lại trôi tới khóm hoa trước hiên, đáy mắt tràn đầy bi ai: “Ngay cả chính người cũng không biết.”

Khi mười hai vị thiên kim quan gia nhập cung, vừa đúng lúc hạ triều, mỗi cỗ kiệu đánh dây tua xuyên qua cửa cung từ từ tiến vào hậu cung. Chúng thần thấy, đều chấp tay chúc mừng vài vị đại nhân có thể sẽ trở thành quốc trượng tương lai, mấy vị nọ cũng chấp tay đáp lại: “Tiểu nữ vô tài vô đức, thật không thể gánh nổi trọng trách”, nét vui sướng trên mặt nở như hoa.

Lục Hằng Tu nhìn các cỗ kiệu rời đi, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì. Y hôm qua còn da mặt dày cười nói tâm tình, xoay người lại mù mịt không tung tích. “Tiểu Tu, ở trong lòng người trẫm rốt cuộc xếp thứ mấy?”, hình như kẻ sai chính là hẩn. Nhưng hẩn sai chỗ nào?

“Sắc mặt Lục thừa tướng không tốt lắm, gần đây còn vì Tần tiểu tướng quân lao lực sao?” – Thần vương gia không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh hắn, lắc lắc ngón tay không cho hắn trả lời, chỉ vào một cỗ kiệu đính dây tua màu xanh rêu trong đội kiệu nói với hắn: “Người ngồi trong đó chính là thiên kim của Chu đại nhân Hàn lâm viện, nghe nói rất được thái hậu yêu mến.”

Lục Hằng Tu nhìn theo hướng ông chỉ, một chiếc kiệu nhỏ trắng thuần, không nhìn ra người ngồi phía trong, thân nhiên đáp: “Thật không?”

“Còn không phải sao?” – Thần vương gia tựa hồ được khơi mào hứng thú, kề sát vào hắn thần bí nói: “Ngài đừng thấy Chu đại nhân là người thành thật nhát gan mà lầm, khuê nữ nhà lão lại rất lanh lợi. Hai ngày trước không phải hoàng thượng bị bệnh sao? Cư nhiên Chu tiểu thư lại muốn đến miếu cầu một cái bùa bình an, đặt trong hầu bao trình lên thái hậu, làm cho thái hậu thích lắm... Chà chà, ngài nói nàng nghĩ sao thì được?”

[32: Hầu bao: chiếc túi nhỏ dùng để đựng những món đồ nhỏ, tiền,...]

Lục Hằng Tu thấy ông vẫn còn thâm ý khác nhìn mình, chậm rãi quay lại câu chuyện ban nãy, như lập tức bắt được gì đó, nhưng thoáng cái lại rời khỏi tay. Như là lan can đá trắng trước mắt, tựa hồ nhìn thấy thứ gì, gió thổi qua, soạt một tiếng lại trắng xóa, chẳng còn lại gì.

“Lục đại nhân, ngài vì quốc sự trần trở nhiều, không rảnh nhớ đến người bên cạnh.” – Thần vương gia vỗ vỗ vai hắn, đi vài bước lại nhớ ra cái gì: “Con người ấy à, rốt cuộc là muốn điều gì, ngoài miệng nói không muốn không muốn, trong lòng lại luôn nghĩ tới thứ đó, ngài nói đúng không? Lại nói Phương Tái Đạo đại nhân đi, nói cái gì mà không muốn danh lợi, người ta vừa mở miệng gọi ổng một tiếng “Phương thanh thiên”, ngài xem ông ấy vui như vậy, thật là, có khi nào ổng cười với bốn vương thế đâu? A nha, không nhắc tới không nhắc tới, ngài cũng nên ngẫm nghĩ

lại đi. Chuyện lập hậu quan hệ đến quốc gia đại sự, ngài chỉ cần nói “không nguyện ý” là có thể xong sao?”

Vẫn không thể hiểu, Thần vương gia nói đông nói tây với hần mấy chuyện này là có ý gì? Vì sao lại nói về tiểu thư của Chu đại nhân, còn nói cái gì lập hậu? Mơ hồ như là nói hần có lỗi, từ lúc nào hần đã làm sai chuyện gì?

Lục gia nhị thiếu phu nhân Kim Tùy Tâm lại mua một đồng đồ vô dụng về, Lục Hằng Kiệt một bên gảy bàn tính một bên rầm rì oán giận nàng không biết kiếm được tiền rất vất vả.

“Tất cả đều có dùng đấy, hoàng thượng không phải muốn lập hậu sao? Trong tiệc đại hôn người khác đều mỹ lệ, đeo vàng xỏ bạc, chàng lại nữ bắt thiếp ăn mặc giống như bà lão ăn xin hả? Khi xuất môn chàng không mang theo nha hoàn tiểu tư à? Không để cho bọn họ may một bộ xiêm y mới, người khác còn tưởng Thừa tướng phủ ta khắc nghiệt với hạ nhân.” – Kim Tùy Tâm cong miệng giải thích.

Lục Hằng Kiệt nghe vậy lắc đầu: “Bà thím của ta à, nha hoàn chúng ta ăn mặc còn đẹp hơn so với tiểu thư nhà khác. Nàng xem xem thứ bọn họ đang mặc đang đeo, trong cung cũng không ăn mặc như vậy nha. Chúng ta còn keo kiệt à? Toàn bộ kinh thành đều biết nàng xa hoa! Ai nói với nàng hoàng thượng muốn lập hậu, nàng thấy thánh chỉ rồi sao? Y thường của hoàng hậu còn chưa chuẩn bị, nàng đã vội vã lo đến xiêm y của mình?”

[33: Y thường: áo cô dâu.]

“Toàn bộ kinh thành không phải đều truyền nhau như vậy ư? Mọi người tiến cung, qua hai ngày hoàng thượng sẽ gặp mặt một lần nữa, nhất định là một hậu hai phi, không phải là vậy sao? Ai cũng nói hơn phân nửa phần thăng thục về nữ nhi nhà Chu đại nhân, chàng chưa thấy số người

đến nhà bọn họ tặng lễ vật đâu, có thể xếp thành hàng dài đến cửa thành đây...”

Lục Hằng Tu ngồi ở một bên nghe bọn họ nhốn nháo, lập hậu, lập hậu... Lọt vào tai, tim liền dài ra như ngọn cỏ. Trong tay đang cầm chén trà mới ngâm, giữ thật lâu, bây giờ mới cảm giác được nóng đến bỏng tay, vội vàng bỏ xuống nghĩ muốn trở về thư phòng tiếp tục đọc sách.

Hằng Kiệt đi theo vào, đứng ở trước bàn viết nhẵn mày đầy đầy mấy hạt châu tính toán: “Ca, huynh còn đọc nữa, quyển này huynh đã đọc ba ngày rồi.”

Thật không? Tại sao bản thân một chút ấn tượng cũng không có?

Nhanh tay khép cuộn giấy lại, trong tay trống không, ngay cả mắt cũng không biết nên nhìn nơi nào. Chợt nghe Lục Hằng Kiệt nói: “Từ ngày hoàng thượng hạ chỉ cho tiểu thư các gia đình tiến cung, huynh liền mất hồn mất vía. Huynh đừng nói với đệ là đang lo lắng cho Tần Diệu Dương kia, thái y người ta đã nói trong nhất thời huynh ấy không chết được đâu.”

Lục Hằng Tu nhìn chăm chăm cái bàn, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Huynh không biết...”

“Huynh đương nhiên không biết.” – Lục Hằng Kiệt hừ lạnh một tiếng, ngữ khí chậm lại: “Năm đó hoàng thượng vừa đăng cơ thái hậu đã nói phải lập hậu, huynh nói xem tại sao cho tới hôm nay vẫn chưa lập được? Bách tính còn nói bất hiếu có ba điều, vô hậu là lớn nhất, huống chi y là hoàng đế, huynh nghĩ chỉ mình thái hậu có thể ép được y ư? Nghe Linh công công nói, ngày đó thái hậu cầm linh vị của tiên đế đến gặp y, y không thượng triều chỉ một mực quỳ trước mặt tiên đế, nếu không làm sao có thể bị bệnh?”

Lục Hằng Tu nghe xong giật mình, Hằng Kiệt còn thao thao nói, cùng thanh âm lạch cạch của hạt châu trên bàn tính vang lên: “Huynh bất ngờ gì chứ, huynh có xảy ra chuyện gì, đệ là đệ đệ ruột còn không biết, sao mà mỗi lần như vậy y đều là người biết đầu tiên? Huynh tưởng y là thần tiên, có thể đoán được sao?”

Dường như lại nhớ tới ngày đó, y nắm tay hấn gằn từng tiếng nói: “Trẫm tuyệt không lập hậu.” Lúc đó y rất cương quyết, một nụ cười nhạt liền quên. Trước đó nữa, y rũ mặt cúi đầu nói: “Trẫm thích Tiểu Tu”, trốn cũng không kịp, thậm nghĩ da mặt y sao còn dày hơn tường thành.

Như thế nào lại không nghĩ tới, cũng biết tổ tông gia pháp nhà mình một bộ lại một bộ, gia tộc y chẳng lẽ không có? Tấm biển đen kịt trong nhà đề ép, ngay cả chữ “Không” cũng không dám nói, y quỳ trước linh vị tiên đế thì có tâm tình gì?

Thần vương gia cười đi đến nói: “Hoàng thượng đang đối phó với thái hậu đấy, mấy ngày này ngay cả thỉnh an cũng chưa đi.”

Ninh Hi Diệp ở trước mặt hấn chỉ bình thản nói: “Bà cũng không phải là mẹ ruột của ta.”

A, Tần Diệu Dương bị thương. Mỗi ngày hấn đều triệu người đến hỏi, được dùng như thế nào cũng bắt cấp dưới chép một bản trình lên. Nhưng đối với bệnh của Ninh Hi Diệp một chút cũng không lưu tâm, lúc tiểu thư Chu gia biết được thì muốn đi cầu một cái bùa bình an cho y, còn hấn ngay cả một câu cũng chưa từng hỏi. Làm sao có thể biết được chứ? Hai mươi năm qua luôn có y bên người, cười với hấn, chiếu cố hấn, sớm đã thành quen, quả thật luôn tưởng y là thần tiên, chỉ cần tính toán một chút liền biết được hấn muốn gì, bản thân sao lại chưa từng vì y mà lo lắng. Y nói muốn chờ, hấn mặc y chờ. Một ngày kia, y ở ngự thư phòng ôm hấn thì thào gọi tên hấn, trong tim có bao nhiêu đau khổ? Cũng không nghĩ tới con người

cho dù luôn luôn chờ đợi cũng có lúc sẽ không đợi được nữa, huống hồ người được đợi chờ kia ngay cả đáp lại cũng chẳng có.

Đã quen gì thì nghĩ đó là điều hiển nhiên. Ngay cả câu “Có vất vả không?” cũng quên hỏi.

Thích, nói ra thì thế nào? Dù có chuyện gì xảy ra, cuối cùng không phải cũng sẽ quên hết?

Khó trách y hỏi câu kia, rốt cuộc bản thân đặt y ở chỗ nào. Bởi vì ngay cả chính mình cũng chưa từng nghĩ tới.

Ninh Hi Diệp, ta rốt cuộc thiếu người bao nhiêu?

Bên ngoài, đèn linh lung hình lục giác được bao bởi quỳên lụa đỏ au, cả Xuân Phong Đắc Ý lâu dường như cũng chìm trong một tầng sa mỏng màu đỏ, tiếng cười nhõn nháo xuyên qua rèm lụa vọng ra, bị thổi bay trong gió.

Lục Hằng Tu ở trước lâu do dự một lúc, Xuân Phong ma ma phát quát kéo váy chạy đến tiếp đón: “Ôi, Lục thừa tướng, sao tới cửa rồi còn không vào. Đến đây, ma ma ở trong nuôi lão hổ ăn thịt ngài sao?”

Không để hấn thanh minh liền kéo tay áo hấn lôi vào bên trong. Mùi hương gay mũi tỏa ra, Lục Hằng Tu vội đứng lại không muốn đi vào: “Ma ma, ma ma... Ta... ta chỉ đi ngang qua... đi ngang qua...”

Đã sớm đánh mất thứ dũng khí khi vội vàng tiến cung cầu kiến, ở ngoài lâu bị gió lạnh quất, tâm cũng lạnh theo, vào rồi nói cái gì đây? Làm sao đối diện với y đây? Sự áy náy dèi non lấp biển nghênh diện đánh tới, hối tiếc không kịp. Bàn tay cầm bình an kết năm thành quỳên lại buông ra, trong lòng trống rỗng đến có thể nghe thấy tiếng gió vọng lại.

Rút tay áo trong tay Xuân Phong ma ma ra rồi chạy đi, đến chỗ rẽ thì dừng bước. Quay đầu nhìn, ở ngoài Xuân Phong Đắc Ý lâu tỏa ra một mảng hồng quang nhàn nhạt, tiếng đàn tiếng cười, thậm chí còn nghe thấy tiếng coong vang lên khi ly ngọc chạm vào nhau.

Mềm rũ dựa vào tường ngồi xuống, bên cạnh có một bóng người, không biết người đó ngồi ở trong này bao lâu, dường như lâu hơn hẳn, đụng vào cánh tay người ấy, cách lớp trường sam vẫn có thể cảm thấy sự lạnh lẽo. Cảm nhận được độ ấm, người nọ rút thân về.

“Lục... Lục đại nhân...” – Khẩu khí dè dặt, mang theo sự cẩn thận không dám xác định.

Quay sang, đối diện với một đôi mắt mở lớn đến tròn vo: “Tiểu Tề?”

Vẻ mặt cả hai đều xấu hổ mà bất ngờ.

Vẫn là Tiểu Tề lên tiếng trước: “Hạ quan... hạ quan chỉ đến xem, ha ha, qua một lúc nữa sẽ đến giờ khảo thí...”

Nhìn theo tầm mắt Tề Gia, sa trường hồng sắc bay bay trong gió. Giọng nữ nhu mì cùng tiếng tỳ bà trầm bổng xướng lên: “Ngày xuân dạo chơi, hạnh hoa vương đầy tóc. Trên đường là ai tuổi trẻ đầy phong lưu. Thiếp muốn trao thân, suốt đời vui vầy. Tuyệt tình vứt bỏ, không chút hổ thẹn!”

Là tiếng ca của hoa khôi Xuân Phong Đắc Ý lâu – Ngọc Phiêu Phiêu, một khúc xướng ca, tiếng trầm trồ khen ngợi rền vang chỉ sợ những thành kê cận cũng có thể nghe thấy.

Tề Gia thu tầm nhìn, chuyên chú nhìn hoa văn phức tạp trên vạt áo, khóe miệng hơi hơi kéo lên: “Kỳ thật không có gì phải lo lắng, học vấn của huynh ấy rất tốt, cho dù ngày mai phải đi thi nhất định cũng sẽ đỗ... Có chỗ nào giống hạ quan đâu, không đi thi cũng không biết ứng xử, chữ viết lại

khó coi, suốt ngày chỉ biết quần quanh, không làm sai việc gì đã là vô cùng may mắn rồi...”

Thanh âm càng nói càng nhỏ, chìm chìm trong tiếng cười nơi thanh lâu. Lục Hăng Tu vỗ vai cậu khuyên nhủ: “Vây quay về đi, ngày mai ngài còn phải vào triều mà.”

Tề Gia lắc đầu, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ cười ngớ ngẩn: “Không sao đâu, hạ quan thức được. Dù sao trở về cũng không ngủ được, đến nơi đây dạo, thay đổi tâm trạng một chút.”

Lục Hăng Tu thấy khuôn mặt tươi cười của cậu, ánh mắt đơn thuần như vậy, cố gắng tươi cười, trong nhãn thần Ninh Hi Diệp cũng luôn hiện lên tình tự như thế không có gì nhưng lại giấu giếm sự chờ mong. Chưa xót khổ sở từng chút từng chút từ trong lòng lan ra đuôi lông mày, Tiểu Tề lại như không biết, bên gò má nhợt nhạt hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ: “Lục đại nhân, ngài chờ ai? A, hạ quan không nên hỏi. Vào đi thôi, hạ quan không có tiền đồ gì, không nên. Ha ha... Ngài vào đi, nói không chừng người ta cũng đang chờ đấy... Chờ, kỳ thật là thứ vô dụng nhất.”

“Phải không?” – Nhìn lâu các trong màn đêm lại đèn đuốc sáng trưng giống như Thủy tinh cung giữa nhân gian. Ninh Hi Diệp biết Lục Hăng Tu thích đến Đông Hạng ăn mì hoành thánh, Lục Hăng Tu lại không biết vì sao Ninh Hi Diệp lại chạy đến nơi yên hoa này, tìm hoan mua vui hay là vì chuyện gì khác? Ngay cả khi bị các thần tử bắt gặp rồi giễu cợt cũng không để ý.

[34: Thủy tinh cung: cung điện của Long vương.]

“Ô kìa, nhìn xem nhìn xem, ta đã nói Lục đại nhân sẽ không đi xa, như thế nào lại ngồi chỗ này? Mau cùng Xuân Phong ma ma ta vào trong đi, ngồi ở đây có gì vui chứ?” – Xuân Phong ma ma hiện ra, không khỏi phân trần kéo hẳn vào trong.

Bước chân nghiêng ngả quay đầu lại, Tiêu Tề vẫn ôm gối ngồi bên tường, trên mặt nở nụ cười nhẹ, tựa như say mê trong tiếng đàn. Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

CHƯƠNG 7

Lần nào cũng chỉ là gian phòng đó, đi dọc theo hành lang, đến trước cửa thì dừng bước. Nữ nhân đầu đầy châu hoa cất giọng nói vói vào trong: “Vị công tử kia ơi, người tiếp ngài đã đến rồi, nhanh mở cửa đi!”

Lục Hằng Tu đứng trước cửa chăm chú lắng nghe tiếng động bên trong, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Cửa mở, ánh sáng lấp lánh như tuyết, tràn ra như nước.

“Đi vào đi!” Còn hơi do dự. Thành linh, sau lưng bị người ta đẩy một cái, thân thể lão đảo bước vào phòng.

Không có những hình ảnh oanh oanh yến yến, trái ôm phải bế không thể chịu nổi như trong tưởng tượng, căn phòng to như vậy dường như không một bóng người, chỉ có một bức màn châu lay động phản chiếu ánh sáng.

“Ai?” – Thấp thoáng sau rèm có thể thấy một chiếc tháp quý phi, tiếng nói từ trên tháp truyền ra. Thong thả trầm thấp, phảng phất men say.

Chậm rãi đến gần bức màn, ánh sáng lấp lánh, không nhìn rõ những thứ đằng sau, đôi mắt nhìn về phía đối diện: “Thần, Lục Hằng Tu.”

“Lục khanh gia có việc muốn tấu?” – Ninh Hi Diệp lười nhác nằm trên tháp hỏi.

“Vâng.” – Lục Hằng Tu đáp.

“Chuyện gì?”

“Chuyện lập hậu.” – Không còn nghe thấy tiếng tim đập, cũng không còn thở gấp nữa, Lục Hằng Tu đứng trước bức màn châu thong thả nói.

“A?” – Ninh Hi Diệp nhíu mày, không nhanh không chậm với tay lấy bình rượu trên bàn tự rót cho mình một ly, giọng nói nhàn nhã hỏi: “Lục thừa tướng nghĩ trăm nên lập vị giai lệ nào làm hậu?”

Màn châu vì hành động của Ninh Hi Diệp mà lay động, các hạt châu va vào nhau, dấy lên tiếng vang leng keng. Quang ảnh lay động, mơ hồ có thể thấy tư thế nhấc cao gối thư thái mà nằm của Ninh Hi Diệp ở đằng sau bức rèm. Lục Hằng Tu rũ mắt, chờ tiếng động dừng hẳn mới mở miệng: “Không ai thích hợp.”

“Thật không?” – Ninh Hi Diệp nhắc người, nghiền ngẫm rồi lại xoay xoay chung rượu trơn nhẵn trong tay: “Vì sao chứ?”

“Bệ hạ còn một lời thề ước chưa thực hiện.” – Lục Hằng Tu trầm giọng đáp.

“Có sao?” – Ninh Hi Diệp lại cúi người rót một chén rượu cho mình, đưa tới bên môi lần nữa không uống: “Sao trăm không nhớ?”

“Thần còn nhớ.” – Năm đó trong bữa tiệc trừ tịch, đôi mắt cũng rạng rỡ như vậy, dùng ánh mắt của một đứa trẻ con nhìn y, vị tiểu hoàng tử mặc kim quan cẩm y tôn quý đến mức người khác không dám nhìn thẳng: “Năm ấy bệ hạ đã chấp nhận thề ước.”

“Lời nói của tiểu hài tử làm sao có thể là thật?” – Môi không thể kiềm nén lộ ra nét cong, mỹ tửu trong chung tản ra hương thơm thoang thoảng.

“Vậy không thể là thật sao?” – Nhẹ nhàng ứng đối, Lục Hằng Tu tháo bình an kết bên hông xuống cầm trong tay vuốt nhẹ.

“Lục thừa tướng còn lý do nào khác không?” – Ninh Hi Diệp lại hỏi.

Lục Hằng Tu không nói, đưa bình an kết vào trong mình.

“Lục thừa tướng có ý gì?” – Ninh Hi Diệp cũng không đón lấy, ngón tay xoa lên bình an kết xanh biếc như mới, rồi từng chút từng chút từ đầu ngón tay bắt đầu mơn trớn lên bàn tay hắn.

“Thần là thật.” – Lục Hằng Tu cảm thấy tay y đang từ từ cầm tay mình: “Thần... vẫn rất chân thật.”

Độ cong bên môi lại kéo cao hơn nữa, Ninh Hi Diệp nắm tay hắn cười nói: “Đến lúc này còn tự xưng vi thần sao? Hoàng đế sao có thể lấy thần tử làm vợ?”

Lục Hằng Tu ngẩn ra, nụ cười chợt cứng lại: “Người tin?”

“Ta vẫn luôn tin.” – Ngữ khí trở nên xảo trá, Ninh Hi Diệp ngẩng đầu cách bức màn châu nhìn về phía hắn: “Ta vẫn tin Tiểu Tu cũng thích ta.”

“...” – Vành mắt cay cay, Lục Hằng Tu nhỏ giọng nói: “Ta... Cho tới giờ ta cũng chưa từng nghĩ tới người luôn vì ta... ta chưa bao giờ làm gì cho người cả, dựa vào điều gì mà người tin tưởng ta chứ?”

“Chỉ bằng việc người tìm đến ta.” – Kéo hắn vào trong mình, Ninh Hi Diệp đáp lại ánh mắt tràn đầy áy náy của hắn: “Mỗi lần ta tới đây, một khúc hát, chỉ sau một khúc hát Tiểu Tu nhất định sẽ đứng bên ngoài gõ cửa.”

“Chỉ có lúc đó, Tiểu Tu mới không vì quốc sự mà tới gặp ta.” – Ninh Hi Diệp nâng mặt của hắn, tiểu dung dần dần trở nên cô tịch: “Thế nhưng lúc này đây... Hằng Tu, ta thực tức giận. Lúc thái hậu lấy tiên đế ra bức ta,

Tiểu Tu cư nhiên chỉ quan tâm tới tên Tần Diệu Dương kia. Tiểu Tu, bản thân ta cũng không dám tin. Ta quỳ ở ngự thư phòng chờ người, người lại không đến. Người có quan tâm không? Ta phải lập hậu, người có để ý không?”

“Ta có lưu tâm.” – Lục Hằng Tu cúi người ôm y, thanh âm vì đau lòng mà nghẹn ngào: “Xin lỗi, là ta chỉ lo cho mình. Ta chưa từng nghĩ tới sự khó xử của người. Nhưng mà, ta thật sự quan tâm.”

Một tay kéo hẳn lại mạnh mẽ ôm lấy, Ninh Hi Diệp vỗ lưng hẳn dịu dàng an ủi: “Không sao, ta đã biết. Ta hiện tại không phải vẫn quan tâm đến người sao?”

Lục Hằng Tu không nói, nước mắt không thể kìm nén rơi xuống.

Ninh Hi Diệp cảm thấy đầu vai ướt ướt, tay chân luống cuống, vừa lau nước mắt cho hẳn vừa giải thích: “Đừng, người đừng khóc mà... Ta không phải cố ý muốn chọc người khóc... Ta không có ý gì khác, là chủ ý của hoàng thúc...”

“Thần vương gia?” – Lục Hằng Tu nghi hoặc.

Ninh Hi Diệp thấy đã lộ chuyện, đành phải thành thật khai báo: “Là hoàng thúc tới khuyên ta. Hoàng thúc nói cứng rắn cũng không phải là biện pháp, rồi lại còn chuyện bên thái hậu vẫn chưa giải quyết. Không bằng, trước nên đồng ý cho các nàng tiến cung, chờ nhập cung rồi lại... Ta vốn không định nghe theo lời hoàng thúc, kết quả người vì Tần Diệu Dương kia, ngay cả nhìn cũng không đến nhìn ta một cái, ta cứ như vậy... đồng ý. Ta, ta thật sự không nghĩ sẽ bức người... Ta chỉ muốn biết Tiểu Tu rốt cuộc thích ta bao nhiêu. Ai kêu người giấu kỹ như vậy, những lúc kia cũng không chịu nói...”

Trộm nhìn sắc mặt chuyển lạnh của Lục Hằng Tu lại vội vàng nói: “Nhưng mà bệnh của trẫm là thật, trẫm thật sự quỳ trước linh vị tiên đế đủ

bảy ngày. Người xem, đầu gối đến bây giờ vẫn còn rất sưng.”

Ngoài miệng nói là muốn hấn sờ đầu gối nhưng đó chỉ là mượn cớ nắm tay Lục Hằng Tu không buông.

Lục Hằng Tu mặc dù tức giận Thần vương gia và Ninh Hi Diệp cấu kết buộc hấn thổ lộ chân tâm nhưng hấn biết việc này xét đến cùng là do bản thân sai, chỉ cần nói thích là được, thế nhưng hấn lại làm tổn thương tình cảm chưa từng dẫn đo của Ninh Hi Diệp. Rõ ràng là chuyện riêng của hai người, vậy mà phải làm phiền người khác tác hợp, trong lòng thấy xấu hổ và buồn bực.

Ninh Hi Diệp thấy hấn thuận theo, không cầm lòng tiến thêm một bước, cố ý ôm hấn nói: “Trẫm vẫn còn lo lắng mà.”

“Lo lắng cái gì?” – Lục Hằng Tu biết y không có ý tốt, thận trọng hỏi han.

Đuôi lông mày cong lên, Ninh Hi Diệp tiến đến gần mặt hấn, hơi thở cả hai vẫn vít: “Tiểu Tu cũng chưa nói thích trẫm.”

“...”Mặt Lục Hằng Tu nóng như thiêu đốt, trực giác muốn xoay mặt trốn tránh nhưng cảm lại bị y giữ chặt, ánh mắt cuồng nhiệt gắt gao theo dõi hấn không tha.

Ninh Hi Diệp thấy khuôn mặt đỏ lên của hấn, càng hạ quyết tâm muốn bức hấn nói ra, lại càng không buông tha sắc mặt thay đổi dù chút ít của hấn.

Lục Hằng Tu mặt hồng lên, mấy lần lời nói đã tới bên miệng nhưng dù thế nào cũng không thốt nên lời.

“Không nói?” – Chân mày Ninh Hi Diệp thấp xuống, ôn nhu ôm lấy hấn, cảm đặt trên đầu vai hấn: “Quên đi, không sao, trẫm sẽ tiếp tục chờ.”

“Ta thích người.” – Thanh âm rầu rĩ từ trong lòng truyền ra, rất nhỏ đến nỗi chỉ cần phân tâm một chút là sẽ bỏ qua.

Ninh Hi Diệp ngậy ngấn cả người, chân mày khóe miệng đều cứng đờ không biết nên làm ra biểu cảm gì.

Lục Hằng Tu từ trong lòng y ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng đờ đẫn của y: “Ta thích người.”

Nhìn vào tròng mắt đen như mực của y lặp lại lần nữa. Vẻ từng trải, đoan chính trên khuôn mặt buông xuống, khóe miệng bắt chước bộ dáng của y nhếch lên, từng chữ từng nét, khuôn mặt đỏ bừng nói với y: “Ta thích người.”

“Ha ha, ta đã nói với chính mình, nếu hôm nay Tiểu Tu còn tìm đến, Tiểu Tu chắc chắn rất thích ta.” – Vẻ mặt cứng đờ thay đổi, Ninh Hi Diệp cười đến thoải mái.

Chớp mắt một cái, thân thể Lục Hằng Tu đã bị đè xuống thấp, môi Ninh Hi Diệp kề sát, chuồn chuồn lướt nước từng chút từng chút hôn hấn. Đột nhiên buông ra, tạo một chút khoảng cách, mắt phượng hẹp dài, lóe lên ý bồn chồn: “Nếu đã nói như vậy thì Tiểu Tu chủ động thân thiết với trẫm một chút đi. Á...”

Lục Hằng Tu mạnh mẽ đập y một cước, y đau kêu một tiếng cũng không buông tay, áp lên đôi môi hồng nhạt của hấn cắn nát. Thấy không thể giãy dụa, cánh tay vòng qua cổ y ngượng ngừng đáp lại. Đôi lấy động tác y càng thêm càn quấy, y sam một kiện lại một kiện rời khỏi cơ thể rơi xuống mặt đất, thân thể trần trụi dây dưa cùng nhau hận không thể đem đôi phương nuốt vào xương cốt.

“Ừm...” – Hạ thể bị y ngậm trong miệng, *** như từng đợt sóng đánh tới, Lục Hằng Tu gắt gao nắm lấy xiêm y dưới thân, nắm chặt rồi buông lỏng, dường như muốn thoát khỏi lại tựa hồ như muốn nhiều hơn.

Lúc rơi vào *** không thể thoát, Ninh Hi Diệp đột nhiên buông hẳn ra, nhắc người lên từ trên nhìn xuống thân thể hẳn vì bất chợt cô đơn mà vắn vẹo: “Tiểu Tu chính mình đến được không?”

Dứt lời, y kéo Lục Hăng Tu ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy hẳn, cầm tay hẳn bao trùm lên dự vọng đã muốn đứng thẳng của hẳn.

“A...” – Tuy bị y kéo tay bắt làm nhưng ở trước mặt người khác lại tự an ủi bản thân như vậy vẫn khiến cho Lục Hăng Tu thẹn đến muốn chui xuống đất, xấu hổ và khoái cảm đan xen nhau, khoái cảm cấm kỵ từng đợt từ bụng dưới trào dâng, thần trí lúc nổi lúc chìm, hết thấy đều bị dự vọng chi phối...

“Lần sau Tiểu Tu lấy tay giúp trẫm làm được không?” – Sau khi mưa dứt mây tan, Ninh Hi Diệp liếm môi ý vẫn chưa đủ.

“Không thể.” – Lục Hăng Tu một mực từ chối.

“Tại sao không thể?” – Ninh Hi Diệp tự tin tràn đầy nói: “Vừa rồi Tiểu Tu không phải tự mình làm sao? Còn nợng ngừng làm gì?”

Mặt Lục Hăng Tu lập tức đỏ bừng, thầm nghĩ còn không phải do người. Một lần còn chưa đủ, người mỗi lần làm xương sống, hông với lưng ta đau nhức còn không phải là người.

Ninh Hi Diệp thấy hẳn e lệ, trong lòng rung động, không chịu nổi nữa đây ngã hẳn nói: “Không cần lần sau, lần này luôn đi.”

Tay lập tức bò lên khuôn ngực mảnh khảnh của hẳn, trêu đùa hai khóa tiểu châu sớm bị mút đến đỏ tươi.

Khi Lục Hăng Tu sắp chống cự không được, ngoài cửa lại vang lên thanh âm của Xuân Phong ma ma: “Ta nói Lục thừa tướng à, trời đã sáng, hai vị thượng triều canh mấy vậy?”

Chợt giật mình, ngay tức khắc mặc kệ cái gì xuân tình vẫn chưa, đẩy Ninh Hi Diệp xuống mở cửa sổ nhìn, phía xa mặt trời bắt đầu nhú lên, ánh ban mai đầy trời, trên con đường dưới lầu, quan kiệu các nhà đang vội vàng hướng vào cung.

Thầm kêu một tiếng “Không ổn”, hai người nhanh nhặt quần áo trên mặt đất mặc lại, vừa mở cửa đã gấp gáp chạy ra ngoài, Xuân Phong ma ma dù bận vẫn nhàn rỗi đẩy bàn tính đứng ở cửa: “Hai vị công tử, cho dù là trọ ở khách *** cũng phải trả tiền.”

Thò đầu liếc mắt vào phòng nhìn đến tháp quý phi đằng sau màn châu cùng chiếc bình sứ men xanh và mấy viên hạt châu không giống đồ trang sức cũng không giống đồ trang trí, đôi môi đỏ thắm càng cười đến quý dị: “Vả lại khách *** nào có mấy thứ kia, đúng không? Yên tâm, yên tâm, Xuân Phong ma ma ta rất hào phóng, hai vị đều là người quen, mấy thứ đã dùng qua kia ta sẽ không tính tiền. Tiền phòng, tiền rượu cùng tiền hai đêm Thúy Thúy nhà ta xứng tiểu khúc, tổng cộng là ngần này, trong nhị vị ai sẽ trả đây?”

“Tiểu Tu...” – Ninh Hi Diệp kéo tay áo Lục Hằng Tu, đến bên tai hăn nhỏ giọng nói: “Ta không mang tiền...”

Lục Hằng Tu nhìn y, cũng nhỏ giọng nói: “Ta cũng không mang tiền.”

Hai người đồng loạt nhìn Xuân Phong ma ma, nữ nhân mặt mày hớn hở lập tức thay đổi biểu cảm, cái miệng to đỏ chói như chậ máu mở ra khép lại: “Không mang tiền?”

Tiếng kêu sắc nhọn làm bảng hiệu ngoài lầu cũng bị chấn động đến lung lay.

Triều đình tuyển hiền tài, ba năm mở khoa thi một lần. Huống chi lần này chẳng những có thể công thành danh toại lại còn có mỹ nhân xinh đẹp như hoa, nhà cửa châu báu, sống sung túc, mặt như ngọc ngà một khi đỗ sẽ

có tất cả. Chẳng trách nơi trường thi sĩ tử trong thiên hạ ai cũng thoãn thoắt múa bút thành văn, Tề Gia đứng ngoài trường thi khẩn trương đến nỗi tay đổ đầy mồ hôi, đi vòng vòng quanh gốc hòe già ngoài trường thi. “Cũng không phải người khảo thí, người gập cái gì?” – Lục Hằng Kiệt bị hấn xoay tới xoay lui choáng váng đầu óc, chạy tới kéo hấn ngồi xuống ghế.

Tề Gia không để ý tới Hằng Kiệt, lo lắng hỏi Lục Hằng Tu ở bàn đối diện: “Lục đại nhân, lần này đề thế nào? Không khó chứ?”

Từ đầu cuộc thi đến giờ, Lục Hằng Tu đã bị cậu kéo lại hỏi hơn mười lần, có thể nhận ra bộ dạng lo âu bất an của cậu, chỉ đành nhẫn nại khuyên: “Đều là đề của các vị lão học sĩ Hàn lâm viện cho ra, mấy lần trước cũng là bọn họ ra đề, không khó. Tiểu Tề đại nhân không cần lo lắng. Nếu có chân tài thực học, nhất định có thể trúng.”

“Nhưng...” – Tề Gia vẫn không an tâm, nhìn nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Nghe nói, bao năm qua đều có thể đút lót cho quan chấm thi...”

“Ha...” – Lời còn chưa dứt, Ninh Hi Diệp đã cười lên, thanh điệu lạnh nhạt nói với Tề Gia: “Tề khanh gia ý nói trăm chưa tận lực với giám khảo gian lận trong khoa khảo sao?”

Tề Gia tay run lên, nước trà trong chung hơn phân nửa văng ra ngoài: “Không, không phải... Không có, vi thần tuyệt đối không có ý này! Thần nói bậy...”

Thấy Ninh Hi Diệp vẫn chưa tin, vội rời khỏi chỗ ngồi muốn cúi lạy thỉnh tội, đến mức mặt đỏ bừng, mồ hôi thấm ướt tóc trên trán.

“Vậy sao?” – Ninh Hi Diệp còn muốn trêu đùa cậu, thấy Lục Hằng Tu liếc mình, chỉ đành hậm hực nói: “Vậy không có thì không có.”

“Đừng ăn hiếp Tiểu Tề.” – Lục Hằng Tu đứng lên đến nâng Tề Gia dậy, lúc đi qua Ninh Hi Diệp nhỏ tiếng răn dạy y.

Ninh Hi Diệp miệng hạ xuống, bỏ đi tâm tư vui đùa, còn thật sự trấn an Tề Gia: “Lần này là Đại lý tự Phương Tái Đạo đại nhân chủ chương giám thi, người không tin người khác, chẳng lẽ lại không tin ngài ấy sao?”

Lục Hằng Tu và Lục Hằng Kiệm ở một bên khuyên bảo, Tề Gia lúc này mới bình tĩnh một chút.

“Xem bộ dáng Tiểu Tề, người khảo thí là thân thích nhà ai?” – Lục Hằng Kiệm hỏi.

Mọi người cũng hiếu kì, nghĩ cậu là con trai độc nhất trong nhà, ngày thường cũng không nghe nhắc tới hảo bằng hữu nào, sao lại thân thiết với người đó như thế.

Tề Gia không ngờ Lục Hằng Kiệm lại hỏi như thế, ngần người một lát mới đáp quanh co: “Bằng... bằng hữu... thôi.”

“Chà? Bằng hữu à? Tên gì? Sau khi trở về trẫm sẽ cho quan chấm thi lưu ý tới.” – Ninh Hi Diệp vốn có ý tốt lại khiến cho Tề Gia càng lo lắng, ngẩng đầu lên biện giải: “Không... không cần! Không cần! Chỉ... chỉ là bằng hữu bình thường, huynh ấy...”

Nhìn thấy vẻ chăm chú lắng nghe của ba người, mới biết bản thân suýt nữa bị bọn họ lừa gạt, cũng không dám buồn bực, thở phào nhẹ nhõm nghiêm mặt nói: “Là một đồng môn cùng đọc sách ở học đường thôi.”

Lúc sau mặc cho ba người hỏi lại, không nói thêm câu nào.

Thiếu tướng quân Tần Diệp Dương thương thế lành hẳn, khí thế quân ta như sấm thẳng liên tiếp mấy trận, Bắc Man sợ hãi hùng uy của ta, tự nguyện lui về phía bắc không dám xâm phạm nữa.

Tin chiến thắng truyền đến, quần thần mặt mày rạng rỡ, đồng loạt quỳ gối khẩn cầu Ninh Hi Diệp noi theo tiên đế năm xưa, xuất thành nghênh

đón tướng sĩ chiến thắng trở về.

Ninh Hi Diệp long nhan mừng rỡ, chính miệng đáp ứng. Chờ đến lúc nghe Linh công công và Thần vương gia nhắc nhở, Tần lão nguyên soái phải ở Liêu Châu nấn ná mấy ngày, người dẫn quân về thành chính là Tần Diệp Dương, muốn đổi ý đã không còn kịp rồi.

“Trẫm không thể không đi ư?” – Trước khi lên long liễn, Ninh Hi Diệp vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi Lục Hằng Tu, trì hoãn không chịu khởi giá.

[35: Long liễn: xe dành cho vua.]

Lục Hằng Tu toàn thân mặc quan bào đỏ rực, đầu đội cao quan nhất phẩm thừa tướng, phong thái tuấn lãng, khí phách hiên ngang, nhìn y thì thào giả bộ mắt diếc tai ngơ, cầm hốt bản cất cao giọng nói: “Cung thỉnh bệ hạ khởi giá.” Ngầm bảo Linh công công nửa đẩy nửa đỡ mà đem hoàng đế không cam lòng nguyện ý nhét vào trong long liễn.

Nghi trượng dẫn đường, trống nhạc vang trời, hoàng đế ngồi trong long liễn vàng rực vẫn còn bực tức: “Dựa vào gì bắt trẫm đi tiếp tiểu tử kia chứ?”

Long liễn hạ xuống trước cổng thành, gió bắc cuồn cuộn, vạt áo tung bay, long kì bay phất phới. Quân sĩ sớm cung kính chờ dưới thành, cờ quạt hạ xuống, chiến giáp lẫm lẫm sinh quang, gương bạc như tuyết. Đại tướng dẫn đầu khoác giáp bạc hông đeo trường kiếm, giữa hai chân là con chiến mã toàn thân đen như mực, đúng là Tần Diệp Dương thương thế đã lành lập chiến công hiển hách.

“Không phải nói là bị thương khó lòng qua khỏi à? Sao sinh khí dồi dào như vậy? Ưống phí nổi khổ tâm của trẫm, suốt đêm viết tế biểu cho hần. Hứ...” – Ninh Hi Diệp đứng trên đầu tường thấp giọng lẩm bẩm.

[36: Tế biểu: giống văn tế.]

Lục Hằng Tu đứng sau y nghe xong, hung hăng nhéo tay y một cái: “Bệ hạ, nên xuống lầu tiếp Tần tướng quân.”

Người từ nhỏ đã không vừa mắt, đến lớn cũng không thấy điểm nào tốt.

Tướng quân giáp bạc xoay người xuống ngựa hô to: “Ngô hoàng vạn tuế.”

Đế vương mặc hoàng bào đứng trước mặt hăn không vội nói chuyện, chờ trong lòng cười đủ rồi mới chậm rì rì nói: “Tần tướng quân xin đứng lên.”

Chúng thần nịnh nọt tung hô: “Tần tướng quân thiếu niên anh hùng, thiên hạ sùng kính.”

Tần Diệu Dương xua tay nói không dám. Thằng lừng đi tới trước Lục Hằng Tu, ánh mắt lại đặc ý liếc nhìn Ninh Hi Diệp bên cạnh hăn: “Khi bị thương nặng đã làm cho Hằng Tu lo lắng, từ nhỏ đến lớn vẫn là Hằng Tu quan tâm ta nhất.”

Thần vương gia thức thời ở bên cạnh cười gượng, cố tình kéo Tề Gia lại nói một câu: “Đúng vậy, hoàng thượng bị bệnh Lục thừa tướng cũng không lo lắng như thế đâu.”

Ninh Hi Diệp chỉ cười cười không nói lời nào, mọi người liền kéo Tề Gia lại nhất loạt ra một thân mồ hôi lạnh.

“Nguyệt thị tộc phía tây trước mặt thì nhả nhận nhưng không ai biết chúng toan tính gì. Tần tướng quân thiếu niên đặc chí, đúng là lúc nên đèn đáp triều đình, không bằng phái hăn đến phía tây trấn thủ hai năm, cứ như vậy đi, Nguyệt thị tộc nhất định rất sợ uy danh của Tần tướng quân, sẽ không dám có vọng tưởng gì.” Lúc trở về thành, vạn dân đầy phố, hoan hô rung trời, Ninh Hi Diệp nhân cơ hội này kéo Sử các lão qua thương lượng:

“Việc này giao cho các lão đi làm. Ngày mai lâm triều, người dâng tấu, trăm phê chuẩn, để hăn ngày một rời đi, cứ như thế đi.”

Sử các lão miệng mở lớn muốn nói không được, có người đã thay ông nói: “Việc này không ổn, thỉnh bệ hạ suy xét lại.”

Ninh Hi Diệp quay đầu, Lục Hằng Tu mới vừa rời còn cùng Phương Tái Đạo nói chuyện đang ở bên long liễn lạnh lùng cười với y.

“Trẫm đã nói... nói...” – Ninh Hi Diệp nhanh cười làm lạnh buông lỏng cổ tay Sử các lão. Đáng thương cho Nguyên lão ba đời là trọng thần trong triều đình, lại bị hoàng đế siết lấy cổ tay để lại một dấu hăn đỏ đỏ, ngay cả nơi kể khổ cũng không có.

Xuân Phong ma ma ở trước Xuân Phong Đắc Ý lâu phát khản gọi: “Công tử ơi, xem tướng mạo đã biết ngài nhất định có thể đỗ rồi, vào đi, để ma ma được mời ngài uống một chén nữ nhi hồng, ngày khác tên đề bảng vàng lại động phòng hoa chúc...”

Mọi người khi rồi rãi lại nghị luận xem trong mười hai vị thiên kim quan gia, vị nào có thể trúng tuyển, nhị thiếu phu nhân của Thừa tướng phủ lại không biết ở cửa hàng nào tiêu nhiều ít bạc, nghe nói Ninh Dao công chúa ngay cả đồ cưới cũng chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ ngày yết bảng sau đó cùng trạng nguyên lang tác thành một đoạn giai thoại nam tài nữ mạo.

Mẫu thân Ninh Dao công chúa – Vĩnh An công chúa – cũng không ít lần chạy vào trong cung, dò la các giám khảo xem đó là tài tử nào, là Bàng công tử phủ Quỳnh Châu từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh hay là Thẩm công tử nơi phủ Kinh Châu chữ viết tuyệt đẹp... Ở trước mặt thái hậu vui vẻ riu rít, chuẩn bị đồ cưới cho Ninh Dao như thế nào, tổ chức yến tiệc như thế nào, một hộp trang sức đầy nhóc của hồi môn năm đó nàng xuất giá, là hoàng hậu của Thái Tổ hoàng đế truyền lại, bên trong còn có chiếc vòng long phượng mà tấu tử năm đó tặng cho muội. A nha nha, thật sự là trai lớn

không bám mẹ, gái lớn không thể giữ... Sang năm có thể ôm tiểu ngoại tôn trắng trắng mập mập...

Thái hậu ngồi một bên lắng lắng nghe nàng khoe khoang, Vĩnh An công chúa vừa đi, đứng dậy khởi giá đến ngự thư phòng đem tức tối ghen đầy bụng khóc cho Ninh Hi Diệp nghe.

Vừa vặn Lục Hằng Tu cũng có ở đó, thái hậu như thấy được cứu tinh kéo hẳn lại hết Lục thừa tướng ngăn lại đến Lục thừa tướng dài, muốn Lục Hằng Tu cùng bà khuyên bảo Ninh Hi Diệp. Nói đến chỗ đau lòng, cũng bất chấp đáng về mẫu nghi thiên hạ gì đó, bi thương nói với linh vị tiên đế trong ngự thư phòng bà thực có lỗi với liệt tổ liệt tông, trăm năm cơ nghiệp của Đại Ninh vương triều đành đứt đoạn trong tay bà, sau này không còn mặt mũi nào đi gặp tiên đế, vân vân.

Ninh Hi Diệp nghe bà nói cái này cái nọ nói đến thiên biến vạn biến, chán ngán quỳ đằng sau bà giả bộ thương tiếc: “Mẫu hậu bảo trọng... Hà nhi bất hiếu...”

Thái hậu cũng không để ý tới, cứ kéo Lục Hằng Tu nói: “Để cho thừa tướng đại nhân nói một câu công đạo đi.”

Lục Hằng Tu lưỡng lự trước sẽ không thể thiếu mình, nhìn chăm chăm vào bóng dáng Ninh Hi Diệp quỳ trên mặt đất nói: “Quốc mẫu sự tình trọng đại, nhất định phải thật thận trọng. Tiên triều từ thịnh mà suy, ngoại thích tham gia vào chính sự cũng là một trong những mầm tai họa. Vì vậy, thần thiết nghĩ không thể lơ đãng. Vả lại, chư châu phía nam còn gặp nhiều tai họa, nhân dân phương bắc lại chịu nỗi khổ chiến loạn, lúc này đại hôn, không tránh khỏi có vẻ như là hoàng gia khoa trương, không biết khó khăn của dân chúng...”

Thái hậu vấp phải sự phản đối, bất đắc dĩ phải bãi giá hồi cung.

Lục Hằng Tu nắm tay Ninh Hi Diệp nâng y lên, mới phát giác tay y thấm đầy mồ hôi: “Người sợ cái gì?”

“Ta sợ người khuyên ta lập hậu.” – Ninh Hi Diệp thành thật đáp: “Thừa tướng của trẫm cho tới bây giờ đều đem trẫm đặt sau quốc sự.”

Lục Hằng Tu lúng túng, thả tay y nói: “Lúc này cũng vậy.”

“Lúc này cũng vậy sao?” – Ninh Hi Diệp đuổi theo hần cười hỏi.

“Lúc này cũng vậy.”

“Ra là trẫm vẫn không quan trọng bằng quốc sự.” – Nhìn thấy thói quen vuốt ve bình an kết bên hông của hần, Ninh Hi Diệp cười đến càng vui vẻ, làm như có thật nói: “Vậy lần tới nếu thái hậu lại phạt trẫm, chẳng lẽ trẫm phải gặt đầu đồng ý ư?”

Quả nhiên, bàn tay đang nắm bình an kết của Lục Hằng Tu siết chặt hơn một chút, cắn răng nói: “Không cần.”

“Ha ha... Trẫm biết là không cần vậy mà.” – Đảo mắt, tiểu dung không có ý tốt hiện lên: “Vậy đồng ý cho trẫm phái Tần Diệu Dương tướng quân đến phía tây trấn thủ hai năm đi.”

“Không được!” – Lục Hằng Tu từ trước đến nay thống hận cái tính được voi đòi tiên của y.

“Không phải trẫm quan trọng hơn quốc sự sao?” – Ninh Hi Diệp vẫn không buông tha, lắc lắc tay áo Lục Hằng Tu nũng nịu: “Tiểu Tu...”

Biết y lại muốn làm nũng, Lục Hằng Tu kéo tay áo kiên quyết không chú ý tới.

Không nghe tiếng y tranh cãi ầm ĩ nữa, xoay người lại vừa thấy, Ninh Hi Diệp trong mắt đầy ai oán buồn khổ nhìn hần.

Khẽ thở dài, Lục Hăng Tu khầu khí mềm mại xuống: “Chỉ một chuyện này.”

Vẻ mặt ủ rũ lại sáng bừng, Ninh Hi Diệp ngẫm suy tính: hiện tại là một chuyện, về sau sẽ có hai chuyện, ba chuyện, rất nhiều chuyện. Tần Diệu Dương, một ngày nào đó trăm sẽ đem người đuổi khỏi kinh thành!

Ánh mặt trời chầm chậm chiếu vào, dừng trên tiểu dung quỹ dị của y, Lục Hăng Tu lại thềm than thở. Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

CHƯƠNG 8

Tề Gia cứ chốc chốc lại chạy tới hỏi một câu: “Yết bảng chưa? Lục đại nhân, kết quả ra sao? Ai là trạng nguyên?”

Cho dù Lục Hằng Tu tính tình tốt cũng bị cậu quẩn lấy đến mất kiên nhẫn.

Ninh Hi Diệp cười trêu chọc: “Sao rồi? Tiểu Tề cũng muốn gả cho trạng nguyên lang à? Ninh Dao cũng cuống quít như người đó.”

Tề Gia nuốt nước bọt nói: “Không phải.” Ngón tay xoắn ống tay áo, không hé môi nữa.

Linh công công cầm một quyển văn thư vội vàng chạy vào, Tề Gia hai mắt sáng lên, nhìn chăm chăm cuộn giấy trong tay ông, hô hấp dồn dập hơn.

“Đây là tấu sớ thái thú các phủ trình lên. Bài thi của các thí sinh Hàn lâm viện còn chưa chấm xong đâu.” – Lục Hằng Tu thấy cậu khẩn trương, tốt bụng giải thích cho cậu.

“Vậy à.” – Giọng Tề gia lại nhỏ xuống, trên mặt một nửa là chờ mong một nửa là mất mát.

Ngày yết bảng, đế tướng hai người cũng chen chúc trong dòng người dưới thành.

[37: Đế tướng: vua và thừa tướng.]

Ninh Hi Diệp nói: “Tiểu Tu, người hôn ta một cái, ta sẽ nói cho người biết ai là trạng nguyên.”

Lục Hăng Tu nhìn thành lâu, không thèm liếc y một cái: “Xem từ lâu rồi.”

“Là ai? Là ai?” – Tề Gia cư nhiên cũng lèn lách trong biển người huyền não ấy, thấy hai người bọn y liền chen tới, dọc đường không biết giẫm lên chân bao nhiêu người rồi, cậu vừa lách tới bên này, chung quanh không ngừng có người oán trách cậu không cẩn thận, “Lục đại nhân, ngài mau nói cho hạ quan biết được không? Là ai? Là ai? Có phải hay không là Thôi...”

Trong đám người bất chợt bùng lên một trận ồn ào, lời còn lại đều bị nhấn chìm trong tiếng nháo nhào chộn rộn.

Lục Hăng Tu cũng hòa vào dòng người tiến đến trước, ở tường thành dán hoàng bảng óng ánh, bút son hồng thư, trên tấm lụa vàng rực nổi bật lên tên một người, người đứng đầu trong khoa này – Từ Thừa Vọng.

“Từ Thừa Vọng, Từ Thừa Vọng...” Từ lúc đó, khắp thiên hạ đều biết, trạng nguyên lang tên Từ Thừa Vọng. Một khi cá chép vượt long môn, tài danh sẽ vang vọng tứ hải.

“Kia không phải là Thừa Vọng nhà quả phụ Tứ nương ư? Úi chà, khó tin thật, cuối cùng lại trở thành trạng nguyên!”

“Quả phụ Tứ nương mà người không biết? Cái người bán đậu hủ ở ngõ tây đó! Thật sự là kim phượng hoàng bay ra từ sơn dã! Đi thôi, còn không mau đi xem!”

“Không thể ngờ được, không ngờ hẳn cũng đi thi. Tứ nương cuối cùng cũng khổ tận cam lai ...”

“Nhanh đi xem trạng nguyên đi! Khi rời nhà ta còn thấy hẳn và mẫu thân hẳn cùng nhau xay đậu hủ mà. Đi nhanh một chút, mau đi xem... Khi đó ta nói cái gì nhỉ, hài tử kia thiên đình sung túc, ấn đường hồng nhuận, vừa nhìn đã biết là người có tướng đại phú đại quý, người nhìn xem người nhìn xem, người đó! Khi dễ người ta là cô nhi quả phụ, mua đậu hủ cũng ương bướng đòi một ly sữa đậu nành, bây giờ thì tốt rồi, xem Từ trạng nguyên người ta sau này sẽ trừng trị người thế nào!”

[38: Thiên đình: phần giữa trán.][39: Ấn đường: phần giữa mũi và miệng.]

Mọi người dưới tường thành đều tản ra, không khí vui vẻ lớn tiếng la hét muốn đi xem trạng nguyên lang. Lục Hăng Tu cùng Ninh Hi Diệp nhìn nhau cười.

“Đi thôi, ta đến nơi khác chơi.” – Náo nhiệt xem xong, Ninh Hi Diệp kéo tay Lục Hăng Tu đi về phía trước.

“Hiện tại đang ở bên ngoài, bị người khác nhìn thấy còn ra bộ dạng gì nữa?” – Lục Hăng Tu nhìn bàn tay đan vào nhau của hai người, làm sao cũng không chịu.

Ninh Hi Diệp không buông, ngược lại càng siết chặt hơn: “Sợ cái gì, tất cả đều vội tới ngắm trạng nguyên lang, ai chú ý tới người chứ?”

Dừng một chút, tựa hồ nhớ tới gì đó, tầm mắt rời khỏi khuôn mặt Lục Hăng Tu, ánh mắt không tự nhiên nhìn lom lom phía trước: “Trừ bỏ lần còn nhỏ, tới bây giờ trăm ở trước mặt người khác cũng chưa nắm tay người mà.”

Thanh âm y rầu rĩ, có chút ngượng ngùng, có chút buồn bã, có chút bất đắc dĩ, có chút mong đợi, tình cảm xen lẫn vào nhau. Lục Hằng Tu trong lòng nóng lên, tất cả tư vị tuôn ra, chua ngọt lần lượt thay đổi, xúc động đến muốn nói cũng không thể thốt nên lời, nhẹ nhặn mà, rốt cuộc vẫn ngoan ngoãn cúi đầu, lẳng lặng theo sau y, tùy ý y dắt đi.

Lòng bàn tay kề sát, là tay của ai? Dịu dàng mà kiên định.

Khuê tú trên tú lâu xuyên qua song cửa nhìn xuống lầu, trong đám đông trên đường là công tử nhà ai mặc cẩm y vàng nhạt, khóe môi cong cong, cười đến mặt mày rạng rỡ?

Sau đó, Lục Hằng Tu hỏi Tề Gia: “Bằng hữu của Tề đại nhân có đậu không?”

Tề Gia ngẩng đầu cười gượng gạo: “Đậu, là tiến sĩ.”

Lục Hằng Kiệt nói: “Chúc mừng, có thể đậu là tốt rồi.”

Tề Gia nói: “Đúng vậy, có thể đậu là tốt rồi.” Khóe miệng dù cong lên nhưng nhìn thế nào cũng không giống đang cười.

Các tân khoa tiến sĩ xếp hàng ngay ngắn lần lượt tiến vào Thái Cực Điện, Lục Hằng Kiệt tò mò nói: “Rốt cuộc bằng hữu của người là người nào, thần bí thế, sao không nhận ra người ta.”

Tề Gia run lên, ánh mắt hướng về phía nhóm tiến sĩ cách đó không xa rồi cũng không thu lại: “Ta... ta nhìn không rõ, ha ha...”

Lục Hằng Kiệt còn muốn hỏi tiếp, xa xa một cỗ long liễn chậm rãi đi đến, Linh công công cất giọng hô: “Thánh thượng giá lâm!”

Tiếng thông báo sắc nhọn, bách quan quỳ xuống.

Thần vương gia bên cạnh nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy bên ngoài điện không? Chờ đến lúc trạng nguyên ra cửa cung, Ninh Dao công chúa đã đứng ở hành lang ngoài điện... Hớ hớ, tiểu nữ nhân nhà nào cũng tò mò như vậy, không chịu nổi đến liếc mắt một cái, không đợi được đến lúc động phòng, sẽ... Oái!”

Thần vương gia khẽ la một tiếng, đưa tay sờ sau lưng. Lục Hằng Tu nghĩ, đứng ở sau Thần vương gia chắc là Đại lý tự Phương Tái Đạo đại nhân?

Trong lúc nghĩ ngợi, trạng nguyên lang và bảng nhãn, thám hoa cùng các tiến sĩ khác đều đã lên điện.

Ninh Hi Diệp ngồi trên long tọa nói: “Các khanh bình thân.”

Chúng sĩ tử tạ ơn rồi đứng dậy. Lục Hằng Tu trầm ngâm nhìn, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Trạng nguyên lang Từ Thừa Vọng vận đồ đỏ đứng đầu trong chúng sĩ tử. Gương mặt, vóc người bình thường nhưng da ngăm đen, màu áo đỏ càng làm nó nổi bật, giống như bị cháy đen như than, sao có nửa phần bộ dạng trắng nõn nhã nhặn của người đọc sách? Càng tệ hơn chính là, trên mặt phải còn có một cái bớt đỏ to như bàn tay trẻ con, tựa như vết thẹo lưu lại sau khi bị phỏng, da mặt cũng lồi lõm, khiến người nhìn có vài phần kinh hãi.

“Trời ơi, dung mạo này... Tiểu nha đầu Ninh Dao còn không khóc chết?” – Thần vương gia thấp giọng thở dài: “Ui...”

Sau lưng lại có người néo ông một cái, Thần vương gia chép chép miệng, không dám nói nữa.

Quần thần hơi có vẻ bất ngờ, mãi đến khi bãi triều vẫn còn nhỏ giọng đàm luận.

Lục Hăng Tu cũng bị mấy người Thần vương gia kéo lại trò chuyện, vừa nghe bọn họ nghị luận vừa đánh giá nhóm tiến sĩ đang rời khỏi cửa cung. Theo lời các vị lão học sĩ Hàn lâm viện nói, tân khoa lần này tư chất cũng không tồi, nhất là trạng nguyên Từ Thừa Vọng, hành văn kiến giải thâm sâu, vả lại thái độ ngay thẳng, qua một thời gian, nhất định có thể trở thành người tài.

Liếc mắt thấy Tề Gia một mình một góc nhìn thứ gì đó ở bên ngoài, Lục Hăng Tu không nén được nhìn theo tầm mắt của cậu, dường như đang nhìn vị tiến sĩ đầu đội lăng vân quan. Người nọ tuấn tú đoan chính, từ xa nhìn lại, trong chúng tân khoa tiến sĩ càng lộ vẻ lỗi lạc độc lập, phong thái xuất chúng.

“Đó là tiểu công tử Thôi gia, Thôi Minh Húc. Thôi gia cũng là kinh thành vọng tộc đấy, mấy đời đều lấy thư lễ làm nghiệp bên cạnh đó cũng kinh doanh buôn bán, con cháu trong tộc vô luận làm quan hay kinh thương đều là nhân tài kiệt xuất. Thiên kim nhà Trương đại nhân gả cho đại công tử Thôi gia thì phải?” – Chu đại nhân thấy Lục Hăng Tu nhìn người kia, thuận miệng nói.

“Vậy à.” – Lục Hăng Tu gật đầu.

Người khác thấy Lục Hăng Tu có hứng thú, tiếp tục nói: “Nghe nói Thôi tiểu công tử thiên tư thông minh, thường được các vị học sĩ nhắc đến, nói là học vấn cũng không thua gì Cố thái phó thuở trước. Còn tưởng rằng lần này hẳn sẽ chiếm một chỗ trong ba hạng đầu, cũng không biết làm sao lại... Bên kia là Bàn công tử ở Quỳnh Châu à? Chử của hẳn ta đã xem qua, a nha, quả nhiên là danh bất hư truyền, cứng cáp mạnh mẽ, hạ quan còn phải học theo chử hẳn đấy. Lần này thật sự nhiều nhân tài, hậu sinh khả ụy...”

Các tiến sĩ đã rời khỏi cửa cung, Tề Gia vẫn ngơ ngác đứng lạng tại chỗ nhìn về hướng đó. Khi mọi người tán gẫu, hai mắt Lục Hăng Tu chỉ

nhìn cậu, nhớ đến đêm đó ở dưới Xuân Phong Đắc Ý lâu, cậu cũng bi thương lo lắng như vậy.

Ninh Dao công chúa một lòng muốn gả cho trạng nguyên lang từ lúc gặp trạng nguyên xong, sau khi hồi phủ làm âm không chịu xuất giá.

Vĩnh An công chúa mấy đêm liên đều tiến cung gặp thái hậu, cầm khăn tay khóc sụt sùi nói muốn hủy hôn: “Tẩu tử ơi, Ninh Dao cũng là chất nữ của tử, sao tử có thể đang tâm gả nó vào một nhà như thế? Bán đậu hủ không tính đi, nhưng khuôn mặt kia... Nửa đêm tỉnh dậy mà thấy còn không dọa chết người! Việc hôn nhân này nếu thành, tử nói xem nhà muội sao dám nhìn mặt thiên hạ chứ? Ninh Dao còn có mặt mũi nào gặp người khác được nữa? Tiên đế đại ca của muội nếu còn sống, huynh ấy sao có thể nhẫn tâm để Ninh Dao chịu khổ?”

Thái hậu lần trước ghen một bụng tức thần sắc bất động, nâng chén trà nóng thổi hơi chậm chạp nói: “Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, đó là lẽ thường tình. Ai gia nói làm sao được? Trai tài gái sắc. Người ta nếu là trạng nguyên, tài học cũng không cần phải nói, ai gia thấy rất tốt. Bộ dạng xấu thì có sao đâu? Nhân phẩm tốt là được. Nếu hủy hôn, nhà muội làm sao ăn nói với người ta, muội nói mặt mũi hoàng thượng để ở chỗ nào? Không phải ngay cả áo cưới của Ninh Dao cũng chuẩn bị xong rồi ư? Chỉ cần chọn ngày tốt gả đi, năm sau sinh đứa tiểu ngoại tôn mập mập trắng trẻo, không chừng sẽ có học vấn như Từ trạng nguyên.”

Vĩnh An công chúa do không cam lòng, khóc lóc chạy tới ngự thư phòng, vừa vặn thấy bài vị tiên đế bên trong, xoắn bước tiến lên phía trước “Ca ơi ca.” hét lên một tiếng thương tâm.

Ninh Hi Diệp thử khuyên bảo nàng: “Cô mẫu đừng thương tâm quá mức, giữ gìn thân thể quan trọng hơn.”

Vĩnh An vung khăn tay, nói chắc như đinh đóng cột: “Nếu hoàng thượng không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, ta hôm nay sẽ chết ở trước mặt hoàng huynh!”

Ninh Hi Diệp đang lúc lúng túng, ngoài cửa lại có quần thần cầu kiến. Là Vĩnh An phò mã kêu gọi các vị thần tử đến cầu tình, quỳ trước cửa cung muốn y thay đổi ý chỉ, chỉ cần không phải là vị trạng nguyên lang kia, bằng nhãn, thám hoa thậm chí là tiến sĩ, đều nguyện ý gả Ninh Dao.

Ninh Hi Diệp giận dữ, đập bàn quát: “Các người xem ý chỉ của trẫm là trò đùa sao? Tùy vào các người muốn ban là ban, muốn sửa là sửa! Đừng nói Ninh Dao là công chúa có thể nói không xuất giá là không xuất giá, nếu ở dân gian, đừng nói là trạng nguyên, cho dù là kẻ vô lại chân què mắt chột cũng không phải chỉ có thể lấy chồng theo chồng sao? Lần này nếu Ninh Dao hủy hôn, sau này trẫm còn thể diện gì để đối mặt với hàng vạn lê dân! Việc hôn sự này trẫm đã ban, mười ngày sau gả Ninh Dao cho Từ trạng nguyên! Của hồi môn nên có trẫm cũng sẽ không để mọii ấy thiệt thòi, bằng không... Hừ!”

Mọi người im lặng, không dám nói gì nữa.

Ninh Hi Diệp đang lúc hả dạ, Vĩnh An công chúa “Ô...” khóc một tràng dài, dựa vào linh vị tiên đế.

Trong phòng ánh nến lay động, ngoài cửa sổ lá rụng lất phất, tiếng báo canh lạnh lạnh, bất chợt cửa thư phòng nhẹ nhàng mở, lộ ra một căn phòng lung linh như tuyết. Lục Hằng Tu từ trước bàn ngẩng đầu, trên mặt sừng sốt lại rất nhanh nở nụ cười.

Người cạnh cửa búi tóc tán loạn, châu quan xiêu lệch, vạt áo cẩm bào màu vàng nhạt bị xé rách nát, cái bát bưng trong tay vẫn tỏa hơi nóng.

“Ta nhớ chó canh cửa bị buộc lại hết rồi mà.” – Lục Hằng Tu nghiêng đầu cười nói.

“Chó trong cung không bị cột.” – Ninh Hi Diệp cảm hận nghiêng rặng, động tác buông bát cũng rất nhẹ.

Lục Hăng Tu nhìn bát mì hoành thánh trên bàn nói: “Bệ hạ đêm khuya ghé thăm, thần không khỏi sợ hãi. Ngài thế nào còn có thể mang theo thứ này đến được?”

“Tiền thuê phòng như thế nào?” – Ninh Hi Diệp nhăn mày, thần tình bất đắc dĩ: “Cô mẫu ta vẫn còn ở trong cung khóc lóc.”

“Nếu chỉ tính tiền thuê phòng, giá cả của Thừa tướng phủ cũng không rẻ đâu.”

Trong cung nhiều chỗ như vậy, chỉ cần y muốn trốn là sẽ có thể trốn được, sao lại chỉ đặc biệt muốn đến phủ Thừa tướng trốn? Trong lòng biết y chỉ viện cớ đến quấy rầy hăn, Lục Hăng Tu tuy ngoài miệng giấu cợt y nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào, đứng lên lấy lược chải đầu cho y.

“Phải không?” – Răng lược chạm vào da đầu, lược chải vừa vặn, ngứa ngứa mà dễ chịu, Ninh Hi Diệp nhắm mắt lại hưởng thụ. Đợi Lục Hăng Tu chải tóc xong, khước miệng y nhếch lên, xoay người đặt hăn ngồi xuống ghế, kéo cây trâm cài tóc của hăn ra, từng chút từng chút chải tóc hăn: “Vậy từ giờ về sau trăm ngày ngày đều chải tóc cho ngươi, được không?”

“Thế thì thật không cần. Có thể được bệ hạ quang lâm đã là vinh hạnh cho Thừa tướng phủ ta rồi.” – Lục Hăng Tu học theo bộ dáng y nhướn đuôi lông mày, khước môi ngậm cười: “Hàn xá đơn sơ, chỉ sợ phải ủy khuất bệ hạ tạm cư ngụ trong thư phòng của thần.”

Dứt lời, đứng dậy đẩy cửa bước đi.

“Vậy ngươi ngủ ở đâu?” – Ninh Hi Diệp bỗng cảm thấy không ổn, vội hỏi.

“Thần tất nhiên là ngủ trong phòng của mình.” – Người đã đứng ngoài thư phòng, Lục Hằng Tu tiểu dung khả cúc.

[40: Tiểu dung khả cúc: dáng cười xinh xắn có thể lượm lấy được, cúc trong này không phải là hoa cúc, mà là lượm lấy.]

“Tiểu Tu...” – Lúc này nếu không đuổi theo, mười ngày này chỉ sợ thật phải ở trong thư phòng đếm sao. Trong nháy mắt trước khi cửa đóng lại, Ninh Hi Diệp chạy nhanh tới giữ chặt hăn, “Trẫm và người cùng nhau... Ôi! Người đóng cửa chậm một chút, ngón tay trẫm...”

Đêm khuya thanh tĩnh, tiếng canh lạnh lạnh, còn có tiếng cầu xin của ai đó: “Tiểu Tu, ngủ cùng trẫm đi, trẫm cam đoan sẽ không ra tay...”

Tên tiểu tư tuần tra ban đêm nghe thấy, run rẩy sờn gai ốc.

Lão bá bán mì hoành thánh nói: “Hài tử Thừa Vọng kia, a không, hiện tại nên gọi là Từ trạng Nguyên, từ nhỏ tâm nhãn tốt. Cha cậu ấy mất sớm, Tứ nương một mình nuôi cậu khôn lớn thật không dễ dàng. Nhỏ như vậy mà đã giúp mẫu thân làm việc, vết sẹo trên mặt kia là do trước đây trong lúc làm việc bị phỏng mà lưu lại, nếu không đáng dập cũng có thể đoan chính hơn một chút. Cậu ta cũng thường giúp đỡ quan tâm hàng xóm láng giềng, không có việc gì thì giúp viết thư, dạy mấy đứa con nít học bài, giống mẫu thân của mình đều là người nhiệt tình.”

Lục Hằng Tu nhớ tới trạng nguyên lang ban ngày đến đăng môn báii phỏng, khiêm tốn mà thành thật, ngay cả chữ trên thiệp mời nhất bút nhất họa đều thấy rõ sự mạnh mẽ. Vừa ngồi xuống liền nghiêm trang nói: “Văn bối ngu dốt, sau này nguyện cùng Lục đại nhân cố gắng chút tài hèn lực mọn giúp giang sơn chúng ta.” Một chút xu nịnh, khách sáo cũng không có.

Các vị tiến sĩ đi cùng đối đề tài: “Lục thừa tướng đức cao vọng trọng, văn bối ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay gặp mặt, xúc động khó có thể nói nên lời.”

Còn nói: “Bức hoành này là do Thái Tổ hoàng đế ngự ban cho? Lục phủ hiền đức, thiên hạ khó có người có thể sánh kịp.”

“Ồi, đây chính là bút pháp của Lục thừa tướng ư? Thật là kim câu thiết hoa, muôn hình vạn trạng. Văn bối cho rằng danh gia xưa nay, có mấy ai có thể sánh bằng một phần của Lục thừa tướng?”

[41: Kim câu thiết hoa: kim là vàng, câu là nét móc – nét móc như vàng thiết là sắc, hoa là nét ngang – nét ngang như sắt thép. Ý nói chữ đẹp, thể hiện sự mạnh mẽ.]

Giữa lúc chuyện trò, cậu ta một mình ngồi đó không nói, vẻ mặt nhẩn nại. Khó trách Thần vương gia cười nói cậu là Phương Tái Đạo thứ hai.

Lão bá tử trong nôi vớt mấy miếng hoành thánh đã nổi lên, hỏi Lục Hằng Tu: “Đúng rồi, đại nhân, mẫu thân của trạng nguyên có thể phong mấy phẩm cáo mệnh? Hoàng thượng có ban thưởng mũ phượng hà bì không?”

Ninh Hi Diệp ngồi đối diện Lục Hằng Tu cười hỏi lại lão bá: “Lão nói nên phong mấy phẩm?”

“Chuyện này ta cũng không hiểu nhiều? Ta lại chẳng biết chữ.” – Lão bá xoa tay nói: “Nhưng ngài cân nhắc lại đi, dù sao cũng có thể không quá nhỏ được chứ? Công tử ngài nghĩ đi, nàng dâu là công chúa, tương lai nếu vào cửa, là mẹ chồng phải quỳ trước con dâu hay là nàng dâu hành lễ với mẹ chồng? Không phải sẽ làm loạn phép tắc sao? Vừa thấy đã biết ngài chưa lấy vợ, cưới vợ rồi ngài sẽ biết, dù cho đầu đầy học vấn tới đâu, tương lai nếu mẹ chồng nàng dâu cãi nhau, lúc đó mới thấm thía được tư vị bị kẹp giữa hai bên. Lão nương không nhận ngài, nương tử không cho ngài vào phòng, ha ha.”

“Không cho vào phòng? Còn chưa xuất giá đã đóng cửa chốt người ta ngoài phòng rồi.” – Ninh Hi Diệp ai oán nhìn Lục Hằng Tu lằm bằm.

Người phía sau sắc mặt khẽ biến, chiếc thìa đựng hoành thánh đưa ra một nửa lại quay về, đút vào miệng mình.

“Miếng đó, Tiểu Tu, của ta...” – Kẻ chờ mong sẽ có người đút lập tức bất mãn đòi lại.

“Cái gì?” – Cúi đầu nhìn nhả húp canh, Lục Hằng Tu ngạc nhiên nói: “Sao ta lại không biết?”

“Tiểu Tu...”

Tiểu công tử Thôi gia cũng từng tới thăm hỏi, tất cả mọi người đã tới đủ, chỉ có mình hãn thông dong đến trễ. Lục Hằng Tu để ý quan sát, hai chùm tua dài trên lẳng vân quan màu bạc khảm ngọc rơi xuống hai bên, vạt áo xanh lục dùng sợi tơ sậm màu thêu lên hoa văn tường vân thúy trúc, người như cây tùng, tóc đen như mực, mày như viễn sơn, môi mỏng khẽ mím, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng lơ đãng quét qua, khí thế bức người. Mới vừa đến trước cửa đã khiến các sĩ tử khác lép vế.

Hãn chấp tay nói với Lục Hằng Tu: “Văn bối bá kiến Lục thừa tướng.”

Ngay cả tiếng nói cũng giống như suối lạnh rét mướt, khẩu khí xa cách.

Lục Hằng Tu nói: “Chúc mừng Thôi tiểu công tử đã đỗ, tiền đồ ngày sau tất sẽ rộng mở.”

Nhếch khóe môi cười xã giao, Thôi Minh Húc trả lời: “Không dám, bất quá so với người thi rớt thì tốt hơn.”

Lời vừa nói ra, kiêu ngạo đến mức khiến những kẻ khác trong phòng nhìn y khó chịu, cong miệng thấp giọng nói: “Hừ, Từ trạng Nguyên cũng

không kiêu ngạo như vậy, bất quá tiếng tăm nổi hơn ta một chút đã như thế...”

Các tân khoa tiến sĩ đã rời đi, Tề Gia mới thập thò thập thò xuất hiện cạnh cửa.

Lục Hằng Tu dắt cậu đến chỗ ngồi: “Tiểu Tề đại nhân đến rồi à, vừa mới nghe hạ nhân nói, sao mời ngài ngài cũng không vào?”

“Hạ quan... hạ quan vừa rồi có chút chuyện.” – Tề Gia đáp, hạ mắt nhìn hoa văn trên tách trà trong tay, muốn nói lại thôi.

“Tề đại nhân có việc đừng ngại nói thẳng.”

Tề Gia là người thẳng tính, có chuyện gì cũng đều viết hết lên mặt, nhìn vẻ khó xử của cậu, Lục Hằng Tu đã biết cậu nhất định có vấn đề.

Tề Gia ngẩng đầu nhìn Lục Hằng Tu hỏi: “Lục đại nhân, tân khoa tiến sĩ lần này ngài thấy thế nào?”

“Tất thảy đều là lương tài.” – Lục Hằng Tu không ngờ cậu sẽ hỏi câu này, trầm ngâm.

“Kia, cái kia...” – Tề Gia truy hỏi, phát hiện ra gì đó, vội im lặng, thần sắc dè chừng nói: “Nghe nói Bàng công tử phủ Quỳnh Châu từ nhỏ là một thần đồng nổi danh...”

“Bàng công tử gia học uyên thâm, từ nhỏ đã được hun đúc, chỗ này đọc, chỗ kia nghe, so với những người khác ít nhiều cũng hơn hẳn.”

“Hôm trước trong lúc tình cờ nghe Chu đại nhân nói, văn chương người đậu bảng nhãn rất được các vị các lão yêu thích.” – Tề Gia nhìn chòng chọc vào tách trà, sắc mặt mất tự nhiên.

Lục Hằng Tu nghe cậu vòng vòng quẩn quẩn nói về các tân khoa tiến sĩ thì đã biết ý đồ của cậu, cũng không vạch trần, thuận theo nói: “Các hoa nhập các nhãn, văn chương hay hay dở không ai nói chính xác được.”

[42: Các hoa nhập các nhãn: hoa nào cũng nhìn vào mắt, ý nói dù văn vẻ thế nào thì cũng chấp nhận được.]

“Thế à. Còn có... còn Thẩm công tử chữ viết rất đẹp?” – Tề Gia tiếp tục hỏi, chung trà thanh hoa bị cậu nhìn đến mức đào ra hai lỗ thủng.

“Kim câu thiết hoa, khí thế bất phàm.”

“Như vậy...” – Tề Gia ủ rũ gục đầu xuống, hai tay nâng chén trà, hỏi hết mỗi người trong tân khoa tiến sĩ, duy chỉ có cái tên Thôi Minh Húc là không nói ra. Rồi tự mình mắng mình không nói được chuyện nào khác, chân muốn rời đi, vẻ mặt thì lại muốn nói tiếp, chớp đôi mắt đen nhánh nhìn Lục Hằng Tu: “Vậy... vậy không quấy rầy Lục đại nhân.”

“Thôi tiểu công tử thiên tư thông minh, tài giỏi phi thường, Tề đại nhân chớ nên lo lắng.” – Lục Hằng Tu thấy cậu nhăn nhó, tới đây cả nửa ngày cũng không dám nói rõ mục đích đến, chỉ có thể nói thẳng ra.

Tề Gia ngẩn ra, chung trà trong tay nảy lên, cuống quýt giữ chặt lại, lắp bắp biện giải với Lục Hằng Tu: “Không... không phải... Hạ, hạ quan chỉ là... Hạ quan hỏi Từ trạng nguyên, Từ trạng nguyên, ha ha...”

“Ồ, Từ Thừa Vọng, Từ trạng nguyên.” – Lục Hằng Tu thấy cậu không chịu thừa nhận, không muốn làm khó, tùy theo ý cậu nói: “Từ trạng nguyên là người chất phác ngay thẳng, có thể sẽ rất hợp với tính cách của Phương Tái Đạo đại nhân.”

“Đúng, đúng vậy. Hạ quan cũng cảm thấy như thế.” – Tề Gia ngượng ngùng nói.

Bị ánh mắt Lục Hằng Tu quan sát đến ngời không yên, nóng rát như ngời trên đồng lửa, liền buông chén trà muốn cáo từ.

Lục Hằng Tu cũng không giữ cậu lại, chỉ nhìn bóng lưng cô đơn của cậu cười khở.

Trên sân khấu khoa chiêng gõ trống diễn một vở tài tử giai nhân, thư sinh phong lưu phóng khoáng, tiểu thư xinh đẹp động lòng người. Thái hậu vừa xem vừa nói: “Về sau kêu bọn họ ít diễn một chút, nhìn xem Ninh Dao đã xem thành cái dạng gì rồi? Chính là cả ngày xem diễn kịch, lúc trước là nó làm âm ỉ muốn gả cho trạng nguyên, bây giờ có trạng nguyên lại không ưng thuận. Thật là, việc trong kịch nào có thật? Tìm đâu ra trạng nguyên tài hoa lại tuần tú như thế? Nếu không như vậy sao ai cũng nói Cố thái phó lúc trước là nhân trung long phượng chứ? Không phải bởi vì có rất ít à. Dù có cố gắng nuôi thì đó chỉ cũng chỉ là vịt hoang thôi. Lúc này coi như còn tốt, khi còn tiên đế, ai gia đã từng gặp qua trạng nguyên hơn sáu mươi tuổi bị cụt một tay đấy! Chính là Phan đại nhân hai năm trước cáo lão hồi hương, tôn tử người ta khi đó đều lớn như thế. Ông ta mà đi dạo phố thì người ta đều nhón nháo cả lên...”

Thần vương gia nói tiếp: “Đúng vậy, lúc ấy đệ cũng đến khuyên nó như thế, tiểu nha đầu không chịu nghe. Con bé năng nặc muốn đệ đến chỗ bệ hạ cầu xin cho bằng được, bây giờ thì sao, bốn vương không phải là người của bên nào hết.”

“Lúc này còn nói chuyện đó làm gì?” – Vĩnh An công chúa ngồi ở ghế dưới đôi mắt đỏ hoe ai thán: “Thánh chỉ bệ hạ đã ban. Chỉ khở cho Dao nhi của muội...”

Thái hậu thấy nàng như thế, mềm giọng: “Được rồi được rồi, dung mạo tuy xấu, nhưng ai cũng nói nhân phẩm cậu ta không tồi. Ninh Dao sau khi được gả đến đó, nhất định sẽ không bị bạc đãi. Con cháu đều có phúc của con cháu, muội cưỡng cầu không được.”

Vĩnh An chỉ đành gật đầu.

Ngày Ninh Dao công chúa xuất giá náo động kinh thành.

Thoạt tiên còn có người nói trạng nguyên lang lớn lên thành cái dạng này, công chúa nhất định sẽ không chịu gả đi. Ngay cả Từ Thừa Vọng cũng mấy lần tìm tới Lục Hằng Tu, nói công chúa là kim chi ngọc diệp, không dám trèo cao.

Thần vương gia cùng cậu nói: “Hiện nay hoàng bang trên tường thành đã đậm màu, người nói còn có thể sửa lại sao? Chẳng lẽ người có chỗ nào ghét bỏ công chúa?”

Từ trạng nguyên vội nói không dám, khi dắt công chúa đến bãi thiên địa vẫn lo sợ mà câu nệ tiểu tiết.

Những lúc như vậy luôn không thể thiếu việc xã giao, Lục Hằng Tu không thích những thứ đó, đợi sau khi buổi lễ kết thúc liền lặng lẽ lánh đi. Lúc rời khỏi đám người đến dự lễ, nhìn thấy Thôi Minh Húc đứng trong đám đông cách đó không xa, cao quan cằm y, nét mặt cao ngạo mà khinh thường. Tề Gia đi bên cạnh hẳn, miệng mở ra lại khép vào, thao thao bất tuyệt nói gì đó. Thôi Minh Húc cũng không đáp lại cậu, lạnh mặt giống như không quen biết.

Đi ngang qua Xuân Phong Đắc Ý lâu, mọi người đều đi coi trạng nguyên đón tân nương, lại là ban ngày, cửa dưới lâu đóng chặt, trên đường cũng vắng vẻ. Xuân Phong ma ma dựa vào cạnh lầu lách cách gảy bàn tính hạt châu, thấy Lục Hằng Tu thì reo lên: “Á, Lục tướng gia sao không tới xem trạng nguyên thành hôn? Chà chà, sao chỉ có mình ngài? Công tử mặc y sam hoàng sắc đâu? A ha ha, lần trước thật ngại quá, còn bắt ngài phải lấy quần áo làm tín vật, không phải ma ma ta keo kiệt, thật sự là người thiếu nợ ta nhiều lắm, ta chỉ phòng ngựa thôi. Không sao không sao, vị công tử kia sau đó đã chuộc y sam về rồi, ngài lấy lại chưa? Hì hì...”

Nhớ tới chuyện đêm kia và sáng sớm ngày hôm sau, Lục Hằng Tu mặt ửng hồng, cũng cố chào hỏi rồi thì buồn bực rời đi. Bộ quần áo kia bị ai đó giữ rồi. Mỗi lần đều cười hì hì nói mặc lại cho hắn, nhưng mỗi lần không phải đều mặc được một nửa lại cởi ra? Nhớ tới liền tức giận đến nghiến răng ken két.

Xuân Phong ma ma phía sau còn hô: “Lục thừa tướng, tháng sau Phiêu Phiêu của chúng ta sẽ hứa hẹn với nhân gia, ngài nhớ đến nha...”

Vừa đi tới giao lộ, bỗng dừng xuất hiện một gương mặt tươi cười, bị dọa đến lui nhanh về sau một bước lớn.

“Trẫm chỉ biết trẫm vừa đi, Tiểu Tu chắc chắn cũng sẽ ngây ngốc rời khỏi.” – Hoàng y nhân đứng trước mặt tay đang đưa một cây quạt giấy cười đến dương quang sáng lạn.

“Người không phải hồi cung rồi sao?”

Từ trạng nguyên phúc khí thật lớn, khi lấy vợ có thể được hoàng đế đến góp vui. Đương nhiên cũng chỉ lộ mặt, xem bái thiên địa xong liền bái giá hồi cung. Làm cho tân lang quan mới từ trên mặt đất đứng lên lại phải nhanh nhanh quỳ xuống.

“Trẫm cũng muốn cùng Tiểu Tu bái thiên địa.” – Ninh Hi Diệp nháy mắt nhìn Lục Hằng Tu.

“...” Vẫn không biết tại sao da mặt y dày như vậy, trên đường lớn cũng có thể mặt không đỏ khí không suyễn mà đem lời ân ái nói thật đồng dục, Lục Hằng Tu vừa thẹn vừa giận, xoay người vào một tửu lâu.

Tửu lâu có thuyết thư tiên sinh đang kể chuyện, trên bàn để một khối kinh đường mộc hơi dài, lão giả tóc bạc áo dài trong tay cầm quạt giấy, đem chuyện xưa kia Thái Tổ hoàng đế khởi nghĩa xưng đế kể rất trầm bổng du dương lộ ra phần khích.

[43: Thuyết thư tiên sinh: người hành nghề kể chuyện.][44: Kinh đường mộc: khối gỗ dùng để đập bàn xử án trên công đường.]

Bên cạnh còn có người nghị luận, Thái Tổ hoàng đế là anh hùng cái thế, văn thao vũ lược, trước trận bộ dáng oai phong như thế nào, dưới trướng lại bày mưu tính kế quyết thắng ngàn dặm như thế nào. Từng có một lần quan binh vây thành, mắt thấy sẽ không chống đỡ được, trong một đêm ngoài thành vốn trống không lại hiện ra ngàn binh vạn mã, người vốn bị nhốt ở trong thành bỗng chốc lại xuất hiện trước trận, uy phong凛冽, giống như thần tướng dưới trướng Thiên đế. Nam chinh bắc chiến, đánh đông dẹp tây, ngồi trên lưng ngựa đoạt được một cội non sông quý báu này.

Lại có người nói Thái Tông hoàng đế cũng là thánh quân, trước lo trị quốc sau lo an dân. Sau khi qua loạn lạc thì trấn định nông nghiệp, hưng phát công thương, tuyển chọn lương sĩ, trọng dụng hiền tài, trong hai mươi năm quốc thái dân an, tứ hải thái bình.

Văn Tông hoàng đế, Nhân Tông hoàng đế, Cảnh Tông hoàng đế vân vân, nhiều đời Đại Ninh triều đều xuất ra nhiều hiền chủ, hoặc giữ nước thành công, hoặc khai cương thác thổ, đều là nhất đại nhân quân lưu danh muôn thế.

Cuối cùng nhắc tới tiên đế Đức Tông hoàng đế, lại là một minh chủ rất giỏi. Khi kế vị mới chỉ là thiếu niên nhỏ tuổi, lại thông minh tháo vát, vùng thoát khỏi sự khống chế của phụ chính đại thần lập ra một đại nghiệp của riêng mình. Trước Đức Tông đế đều là những vị vua ngu dốt, hoang phế triều cương, gây hại quốc gia, cũng có các hoàng thân khác mưu đồ soán vị. Đức Tông hoàng đế trong chăm lo triều chính, bình ổn phản nghịch ngoài tiêu diệt Bắc Man giải trừ hiểm nguy biên cảnh, trọng dụng Lục Minh Trì, Phương Tái Đạo được xưng là danh thần chính trực, có thể coi là thời kì hưng thịnh nhất.

Người trong tửu lâu bắt đầu ồn ào, đem lịch đại quân vương nhất nhất kể ra, Ninh Hi Diệp lom lom nhìn ly rượu, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt bàn loang lổ, tiểu dung cứng đờ.

Chợt có người nói: “Vậy đương kim hoàng thượng được xem là quân vương gì?”

“Không công lao không sai quấy, bất quá chỉ là dung quân.” – Có người thân nhiên nói: “Đây cũng là tổ tiên tích đức đấy.”

Ninh Hi Diệp trong mắt lạnh băng, trên gương mặt cứng đờ lóe lên một tia xấu hổ.

Lục Hằng Tu thấy sắc mặt y biến ảo, tay dưới bàn nắm lấy tay y.

“Gia tổ chịu ân trọng của Thái Tổ hoàng đế, vào sinh ra tử đều hầu hạ hai bên, được Thái Tổ hoàng đế khen ngợi trung thuận hiền lương, càng ưng thuận cho Lục thị muôn đời làm thừa tướng. Công lao to lớn, một nhà Lục thị không ai có thể bì kịp. Linh Tông hoàng đế tàn bạo, quần thần ai cũng không dám can gián, duy chỉ Lục thừa tướng trượng nghĩa trực ngôn, chống gậy ngã xuống trước triều đình, thế nhân kính người cương trực. Ai Tông hoàng đế không màng chính sự, thường đùn đẩy cho hạ thần, lúc ấy Lục thừa tướng một ngày ngàn việc, lao lực quá sức, chết bệnh trên triều, chúng thần thương cảm. Gia phụ phò trợ tiên đế, cả đời gửi tình vào quốc sự, thiên hạ đều biết kì hiền này.”

Ninh Hi Diệp nâng mắt nhìn hẳn, mắt phượng tràn đầy nghi vấn.

“So sánh với liệt tổ liệt tông, ta bất quá cũng chỉ có thể được hai chữ “tâm thường”, không có trí tuệ trời sinh, lại không thể giữ mình ngay thẳng. Nếu không có tổ tiên phù hộ, sợ là ngay cả khoa cử cũng không thể thi đậu, tài cán như vậy sao có thể làm thừa tướng một nước? Nhưng mà việc đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể chăm chỉ cần kiệm, cố gắng hết sức, không mong thanh danh hiển hách, chỉ cầu không phạm sai lầm to

lớn, nếu không, trên đường xuống hoàng tuyền sẽ không còn mặt mũi nhìn đến liệt tổ liệt tông.”

Lục Hằng Tu nắm tay y chậm rãi nói.

“Tiểu Tu...” – Ninh Hi Diệp sáng tỏ, tâm tư vừa rồi của y đều lọt vào mắt Lục Hằng Tu, cho nên hẳn mới giải trừ nỗi lòng phiền muộn của mình như vậy, không khỏi cảm động, cầm tay hẳn run giọng nói: “Trẫm... Trẫm...”

“Người hiện tại làm rất tốt.” Tuy có khi không ngoan, có khi tùy hứng, có khi không làm việc đàng hoàng, nhưng ít nhất, khi người đốt đèn phê duyệt tấu chương, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy. Chúng thần cũng thường nói, bệ hạ cần cù.

“Hằng Tu...”

“Ừ?”

“Trẫm bây giờ muốn hôn người.”

Rầm, cái bàn trở mình sao?

Mọi người quay đầu lại nhìn, bộ đồ hoa lệ như vậy sao lại dính xì dầu nước canh thế?

Chú thích: Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

CHƯƠNG 9

Nhị thiếu phu nhân Lục gia Kim Tùy Tâm mang thai, lúc thì ồn ào kêu chóng mặt buồn nôn, lúc thì chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành mua về một sân đồ hữu dụng có vô dụng có, chỉ là quần áo tiểu hài tử thôi mà đã lôi về tới bảy tám xe, tiểu thiếu gia Lục gia sợ là đến hai mươi tuổi cũng mặc không hết. Trước cửa Thừa tướng phủ trong một đêm thuê đến ba bốn tiểu hài tử để biểu diễn.

Lục Hằng Kiệt ôm bàn tính mà đau lòng, kéo tay áo Kim Tùy Tâm cầu xin: “Bà thím của ta à, nàng thế này làm sao sinh con, bạc bỏ ra nhiều đến nỗi có thể đúc được ba bốn bức tượng lớn nhỏ.”

Bởi vì Kim Tùy Tâm hiện giờ đang có thai, nghiêm nhiên được cưng chiều như là tổ tông của Thừa tướng phủ, ngay cả Lục lão phu nhân đang ở cổ hương tỉnh dưỡng cũng trong đêm tối gấp rút quay về, đứng trước liệt tổ liệt tông thắp ba nén hương, cảm tạ tổ tông phù hộ, Lục gia cuối cùng có hậu. Xoay người lại liền kêu “Tùy Tâm, Tùy Tâm”, nét cười lan khắp khuôn mặt nhăn nheo.

Lục Hằng Kiệt bị hai nữ nhân trên sảnh đường trừng mắt, chỉ biết đem oán khí nuốt trời nuốt vào bụng, ôm bàn tính ngoan ngoãn lui về một bên, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Thái hậu trong cung suốt đêm cứ gọi Ninh Hi Diệp, chiếc khăn lụa thêu bức tranh bách tử thiên tôn trong tay phát tới phát lui: “Nghe nói nhị thiếu phu nhân Thừa tướng phủ có thai, trời ơi, ngay cả Thừa tướng phủ

cũng đã có hậu... Hôm qua ai gia lại mộng thấy tiên đế, tiên đế cũng không chịu đáp lại ai gia... Trời ơi, Thừa tướng phủ cũng có hậu rồi, nhị thiếu phu nhân Thừa tướng phủ có thai đấy...”

[45: Bách tử thiên tôn: trăm con ngàn cháu.]

Nói đi nói lại chỉ có mấy câu này, ngữ điệu còn chua hơn trái nho.

Ninh Hi Diệp đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị bà kêu dậy, gật gù nghe bà oán giận, nghe chưa được vài câu lại ngủ gà ngủ gật. Thái hậu tức đến nổi lửa giận cùng sự ghen tuông cùng nhau bốc lên, “xoẹt” một tiếng, chiếc khăn lụa thêu hình bách tử thiên tôn bị xé làm hai mảnh.

“Đầu xuân năm sau, người làm gì thì làm phải cho ai gia ôm một đứa tôn tử!”

Phong cảnh ngự hoa viên vừa chín thì, kỳ hoa dị thảo muôn hồng nghìn tía đua sắc.

Ninh Hi Diệp cười nói: “Hằng Kiệt đại nhân thật tốt phúc, qua mấy tháng nữa sẽ làm phụ thân. Tiểu công tử nhất định có tướng mạo như lệnh phu nhân, giỏi giang như Hằng Kiệt đại nhân, mai sau sẽ là rường cột của nước nhà.”

Lục Hằng Kiệt chấp tay nói: “Nhờ hồng phúc bệ hạ. Là nam hay nữ còn chưa biết mà.” – Miệng lại ngoác ra rất lớn, mặt đầy hồng quang.

Tề Gia nghiêng đầu nói: “Vậy nếu là một tiểu thư, sẽ có dung mạo như Hằng Kiệt đại nhân, hào phóng như lệnh phu nhân ư?”

Lục Hằng Kiệt cả người run rẩy, hồng quang trên mặt biến thành trắng bệch, trước mắt như thấy được bạc trắng không ngừng tuôn ào ào khỏi cửa, trong lòng gào khóc như rơi vào cảnh cùng đường mạt lộ. Vội lắc

đầu lẩm nhẩm trấn an bản thân: “Sẽ không, sẽ không, không trùng hợp thế đâu...”

Ninh Hi Diệp cười ha ha: “Không sao, nếu đúng như vậy, Thừa tướng phủ không nuôi nổi, chẳng phải còn có trẫm sao?”

Chờ mọi người đổi sang đề tài khác mới tiến đến bên tai Lục Hằng Tu nhẹ giọng nói: “Ai kêu cô bé là chất nữ của trẫm, tương lai khi xuất giá trẫm còn phải cho một phần hồi môn nữa.”

“Đừng nói bậy.” – Lục Hằng Tu trách cứ y, mọi người ở đây cũng không dám gây khó dễ cho hắn nên cũng không cố ý nhỏ giọng, âm cuối kéo dài, giảm đi ngữ khí răn dạy ngược lại lộ ra vài phần ý vị oán trách.

Ninh Hi Diệp nghe được tâm tình lay động, đôi mắt phượng như sóng nước dịu dàng càng thêm ái muội.

Bên kia chợt có tiếng xôn xao, một đám thị tòng cầm nghi trượng chậm rãi đi tới, mọi người đều nhìn chăm chăm, ra là thái hậu cũng đến hoa viên dạo chơi. Vội vàng quỳ xuống tiếp giá.

[46: Nghi trượng: gồm vũ khí, quạt, dù, cờ... mà hộ vệ mang theo khi vua chúa đi đâu đó.]

“Nghe nói Thừa tướng phủ có tin vui, ai gia tại đây chúc mừng Lục thừa tướng cùng Hằng Kiệt đại nhân. Lục phủ có hậu, Lục lão phu nhân có phúc, thật khiến cho ai gia ái mộ.”

Thái hậu mở miệng lại nhắc đến tử tự. Tim Lục Hằng Kiệt đập một cái, sau khi các quan gia thiên kim nhập cung, thái hậu đối với chuyện lập hậu cũng không còn cấp bách như lúc trước, việc này khiến cho Ninh Hi Diệp và Lục Hằng Tu cùng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ Ninh Dao quận chúa thành hôn, Lục nhị thiếu phu nhân mang thai, thái hậu nhìn thấy, như

cây kim đâm vào tâm sự bấy lâu, lần này cũng không biết phải đối đáp với bà thế nào nữa.

Trong lòng đoán chừng như thế nhưng Lục Hăng Tu ngoài miệng lại nói: “Nhờ hồng phúc của thái hậu. Chỉ chút việc nhỏ khiến thái hậu bận tâm.”

“Có sao? Lục thừa tướng khách khí.” – Thái hậu nhẹ nhàng nói: “Nói trắng ra, nhà đế vương cũng chỉ như những gia đình bình thường thôi, kể thừa hưởng hỏa là đại sự hàng đầu. Lúc này trong lòng ai gia chỉ có chuyện này vẫn không yên, ban đêm thường không thể say giấc. Nhìn người người vui mừng cưới vợ sinh con, ngẫm lại bản thân, sao ngăn được bản thân ham muốn?”

“Bệ hạ hồng phúc tề thiên lại trẻ tuổi, thái hậu không cần lo lắng như thế.”

“Nói là vậy nhưng ai gia chỉ là một nữ nhân gia, hiểu biết ít, làm cho các khanh gia chê cười.” – Thái hậu thấy hấn miễn cưỡng, không nói tiếp. Xoay mặt nói với mọi người: “Chuyện hoàng tự là chuyện lớn, là cái gốc của triều đình ta, việc này cần dựa vào tài lực của các khanh gia, cùng nhau phò tá bệ hạ kéo dài cơ nghiệp muôn đời của Đại Ninh triều ta, như vậy thôi cũng đã là an ủi cho vong linh thiên đế trên trời rồi. Ngài nói đúng không, Lục thừa tướng?”

“Phải.” – Lục Hăng Tu vội chấp tay nói đúng, nâng tầm mắt, đối diện với đôi mắt sắc sảo của thái hậu, giật mình, trong từ đường ở cố hương, cái nhìn của mẫu thân cũng như vậy, sắc bén như dao, giống như việc gì cũng bị bà nhìn thấu.

Triều vụ bận rộn, khó có được một phút nhàn hạ, cho mọi người lui xuống chỉ còn hai người trong ngự thư phòng, Ninh Hi Diệp nắm lấy tay hấn nói: “Không có việc gì, mấy ngày nay mẫu hậu không đến tìm thăm.”

Nhớ tới ánh mắt thái hậu ngày ấy, vẫn cảm thấy không thể an tâm, Lục Hằng Tu nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

Ninh Hi Diệp vừa ngồi nói những câu chuyện phiếm như không hồi kết, vừa buồn tẻ ngồi xoay xoay người bên khung cửa sổ. Hoàng đế tuy không để tâm vào chính vụ nhưng trước mặt các thần tử vẫn phải ra dáng cẩn mẫn, thế là trên bàn giấy lớn thật lớn bày đầy mấy thứ linh tinh, nếu chỉ nhìn sơ thì thấy y quả rất chịu khó.

Trên những bài thỉnh biểu ca công tụng đức trong một năm nay của vị thái thú ở một châu nào đó không hiểu chuyện, thì trong tập thơ của vị đại tài tử ấy, Hằng Kiệt, Tề Gia hay là bất cứ ai giúp sao chép Đế sách cũng đều lần lượt xuất hiện... Đông tìm tây kiếm, trong đồng tấu chương chông chất như núi cư nhiên còn lấy ra một bản xuân cung đồ khổ nhỏ. Không để ý tới nét mặt nhăn nhó của Lục Hằng Tu, Ninh Hi Diệp hưng trí bừng bừng mở ra xem: “Tư thế này... Chúng ta cũng đã làm qua, trong tranh là bên sông nhỏ, chúng ta là ở cạnh hồ sen trong ngự hoa viên.”

Đoạt lấy món đồ trên tay y đưa đến trước ngọn nến đốt trụ, Lục Hằng Tu mặt đỏ bừng, cũng không biết là do xấu hổ hay vì tức giận: “Loại chuyện này...” Trong lòng biết là được rồi, sao lại không biết xấu hổ mà nói ra?

Nhìn dáng vẻ cợt nhả tùy tiện của y đã không muốn nhiều lời với y rồi, lấy một đồng tấu chương ra ném tới trước mặt y: “Đều là việc khẩn, ngày mai lâm triều phải nghị luận.”

Ngụ ý, người không đọc xong trong đêm nay thì đừng mơ đến việc ngủ.

“Trẫm thà chép Đế sách còn hơn.” – Ninh Hi Diệp trề môi nhỏ giọng oán trách. Sao lại dễ thẹn thùng như thế, đã làm nhiều lần rồi mà... Ngoài

miệng không dám nói ra, chọc giận Thừa tướng đại nhân của y, lại là mười ngày nửa tháng không có một nét cười.

Lục Hằng Tu ngẫm cười cái tính trẻ con của y, đang muốn giảm đi hai xấp rồi lại thấy y nghiêm trang buông tấu chương nói: “Hằng Tu, nếu thái hậu tới tìm người, người sẽ trả lời như thế nào?”

“Ta...” – Lục Hằng Tu ngẩn ra, dưới ánh nến nhìn thấy đôi lông mày y co lại, mắt sáng như đuốc, bộ dáng nghiêm túc, đang muốn mở miệng trả lời.

Đôi môi mỏng của Ninh Hi Diệp khẽ nhếch, lại nở nụ cười phóng dăng: “Nhất định là nói người thích trẫm, không bắt trẫm lập hậu, về sau cho dù là núi đao biển lửa, lưu lạc thiên nhai cũng vẫn ở bên trẫm, không rời không bỏ.”

“Không đúng.” – Biết lại bị y trêu đùa, Lục Hằng Tu tức giận, thần thái ung dung, nhếch khóe môi nhìn y từ dương dương tự đắc chậm rãi chuyển thành ai oán: “Thần sẽ cùng thái hậu nói, hoàng tự là gốc rễ của một quốc gia, không thể khinh thường, nên giục bệ hạ lập hậu ngay lập tức, sớm ngày sinh hạ long tử, trấn an dân tâm, củng cố cơ nghiệp trăm năm của Đại Ninh triều ta. Tiểu thư Chu gia xinh đẹp khôn khéo, hiền lương thực đức, phù hợp làm quốc mẫu. Mười tám cuối tháng là ngày hoàng đạo, hợp với cưới hỏi, nên chọn ngày đó làm ngày đại hôn, ngô hoàng đại xá thiên hạ, toàn nước chung vui, nhất định sẽ là việc tốt nhất trong buổi thái bình thịnh thế này!”

“Tiểu Tu...”

“Bệ hạ, xấp này cũng là việc khẩn, ngày mai lâm triều phải nghị sự. Bệ hạ cần chính, nhất định được chúng thần ca tụng.”

Ngoài phòng nổi lên một trận gió, thối tình Linh công công đang ngủ gật, chép chép miệng đổi tư thế muốn ngủ tiếp, thấp thoáng nghe được

tiếng cầu xin của ai đó ở bên trong, trong mộng cũng trộm cười ngọt ngào.

Khi hạ triều, bỗng xuất hiện một tiểu thái giám, mặc y phục đỏ sẫm, phát trần trong tay đong đưa đong đưa: “Lục đại nhân, thái hậu cho mời ngài.”

Thầm biết sẽ không tránh khỏi, Lục Hăng Tu cười khổ, đồng ý đi theo thái giám đến Ninh cung.

Thái hậu khi chưa xuất giá là thiên kim tiểu thư khuê các của hầu môn, thông minh xinh đẹp, đoan trang thanh nhã, sau khi nhập cung cũng không màng triều chính, chuyên tâm quản lý hậu cung, dưỡng dục hoàng tử, tiên đế đối với bà kính yêu càng tăng. Mũ phượng vàng, trâm ngọc bích, một thân cung trang phượng vũ cửu thiên, châu ngọc linh lung. Dung nhan không thay đổi nhiều, mày lá liễu, môi đỏ tươi, vẫn có thể thấy được tư sắc khuynh thành năm nào.

[47: Hầu là chức quan đứng thứ hai trong ngũ tước. Ngũ tước gồm Công, Hầu, Bá, Tử, Nam.]

Thái hậu thần sắc từ ái ôn hòa như thường, uống một ngụm trà thơm, thông thả nói: “Mười hai vị thiên kim quan gia tiến cung đã lâu, ai gia quan sát rất nhiều, vẫn do dự không thể quyết định. Cố ý xin thỉnh giáo Lục thừa tướng, theo cái nhìn của Lục thừa tướng, vị nào có thể gánh vác trọng trách quốc mẫu?”

Lục Hăng Tu hiểu được thái hậu tìm hãn đến nhất định là vì chuyện lập hậu, đến khi đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác, mới cất cao giọng nói: “Chuyện quốc mẫu không phải nhỏ, cần chọn người tài đức vẹn toàn, tính nết dịu dàng lại phóng khoáng độ lượng, ngoài ra gia thế, nhân phẩm phụ huynh, vi nhân mẫu cửu, gia tộc thanh bạch, tất cả đều cần suy xét cẩn thận...”

[48: Phụ huynh là cha và anh.][49: Mẫu cữu là mẹ và cậu, vi nhân là thái độ làm người.]

“A...” – Thái hậu cười khẽ, buông chung trà, cắt ngang lời hăn: “Cái lý do này ai gia nghe đến phát mệt rồi. Không bằng để ta nói đi, trước mặt thiên kim của Chu đại nhân được đánh giá cao nhất, thừa tướng, ngài cảm thấy thế nào?”

“Tiểu thư Chu gia đích xác là khuê tú điển hình, đáng tiếc... Lớn hơn bộ hạ ba tuổi, có vẻ không ổn.”

“Hừm... Tần gia tiểu thư? Nàng cùng tuổi với bộ hạ, còn nhỏ hơn mấy tháng.”

“Tần tiểu thư lanh lợi hoạt bát, người người yêu thích, nhưng mà sinh động có thừa mà đoan trang không đủ.”

“Như vậy... Vậy thiên kim Tiền gia? Ai gia thấy nàng điềm đạm ôn nhã, khí chất bất phàm.”

“Tiền tiểu thư văn chương rất giỏi, có thể nói là tài nữ đương thời, nhưng quá nhu thuận tĩnh lặng.”

“...”

Mười hai vị thiên kim quan gia nhập cung, từ lâu đã thành tiêu điểm bàn luận trong kinh, đó là đề tài cho dân chúng bình dân trong lúc trà dư tửu hậu lấy ra bình phẩm, trong triều quần thần lại càng thảo luận nhộn nhịp hơn, tướng mạo, phẩm đức, tài học... Những gì có thể nói đều nói hết. Lục Hằng Tu cho dù không muốn nghe cũng không tránh được nghe phải vài câu, mà nay thái hậu muốn hăn cho ý kiến, trong lòng chua chát lại bối rối, sợ rằng nếu tán thưởng quá mức hay không khen gì cả sẽ làm cho thái hậu nhìn ra mối quan hệ không đơn thuần giữa hăn và Ninh Hi Diệp, từng câu từng chữ thốt ra thật gian nan.

“Người người đều nói thừa tướng đại nhân rất giỏi nhìn người, quá nhiên quan sát tỉ mỉ, ngay cả điều nhỏ nhặt nhất cũng không thoát khỏi mắt đại nhân.” – Thái hậu che miệng cười. Đột nhiên nét mặt thay đổi, thu hồi nụ cười, lạnh lùng nói: “Bình an kết bên hông đại nhân rất quen mắt, hình như ai gia đã thấy qua ở đâu rồi, là được ai tặng ư?”

Lục Hằng Tu nghe vậy, cổ tay run lên, theo phản xạ định sờ bên eo, thấy ý cười bên môi thái hậu, lại vội buông ra: “Vâng...”

“Là do bệ hạ tặng à?” – Thái hậu trầm giọng hỏi, vẻ mặt khó lường: “Ai gia còn nhớ rõ buổi yến tiệc trừ tịch năm ấy, khi đó tiên đế cũng bị các người chọc cười. Ha ha... Nhanh thật, nhoáng cái đã nhiều năm vậy rồi.”

“Đúng, là bệ hạ tặng cho.” – Trong lòng biết lừa không được bà, Lục Hằng Tu đành nói thật.

“A. Ra vậy.” – Thái hậu không tức giận, chậm rãi cúi đầu nhấp ngụm trà lại chậm rãi dùng khăn lụa lau khóe miệng rồi thong thả nói: “Xem ra, bệ hạ không lập hậu được.”

Lời nói từ tốn, khẩu khí khẳng định, dường như còn lẫn ý vị cảm thán.

Lục Hằng Tu không biết nên trả lời thế nào, đứng lên rồi quỳ xuống, cúi đầu, lắng lắng nghe bà nói.

“Lục thừa tướng, vậy người nói với ai gia một câu thật tâm, người có nguyện để bệ hạ lập hậu?”

“Thần... Thần không muốn.” – Ngẩng đầu nhìn vào mắt bà, Lục Hằng Tu đáp từng chữ.

“Người có biết người trong thiên hạ bàn tán thế nào về người không?”

“Lấy sắc thị quân.”

“Cứ như vậy, hiền danh của Lục thị sẽ mất trong tay người.” – Ngỡ khí thái hậu như trước không mẫn không nhạt, thẳng thắn và bình thản, lọt vào tai Lục Hằng Tu lại nghe như sấm rền, tràn ngập sự xấu hổ, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt bà nữa.

“Ai gia mệt mỏi, Lục Khanh gia mời trở về đi.”

Khi bước ra cửa, bà ở sau lưng hăn hỏi: “Dẫu vậy, người vẫn không hối hận sao?”

“Đúng.” – Ngoài cửa ánh mặt trời trên cao chói chang đến không thể mở mắt nổi, nheo mắt ngẩng đầu lên, từng chút từng chút áp lực trong tâm quay về, lát sau mở mắt ra, hăn lại là người vận quan bào đỏ rực, đầu đội tiến hiền quan, dung mạo đoan chính – Thừa tướng Lục Hằng Tu.

Nữ tử phía sau nhấp trà, cung trang hoa phục, hào quang lấp lánh.

Lục Hằng Kiệt cất hết những thứ linh tinh Kim Tỳ Tâm đã mua, Kim Tỳ Tâm nhìn từng món từng món bị lấy đi, khóc đến thương tâm, oán giận hăn không biết sấn sóc.

Lục lão phu nhân nói: “Con bé bây giờ có thai, con nhường nó một chút đi.”

Lục Hằng Kiệt mới chọn vài ba món để lại cho nàng, Kim Tỳ Tâm ngừng khóc, cười đắc ý.

Lục Hằng Tu ngồi một bên nhìn đôi vợ chồng trẻ tranh cãi nhốn nháo, luôn luôn âm ỉ không rõ nguyên nhân. Kim Tỳ Tâm trong hai ba ngày mua về biết bao hộp lớn hộp nhỏ, ngày hôm sau Lục Hằng Kiệt lại đem bao lớn bao nhỏ trả về, một mua một trả, không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt, tranh cãi hết bao nhiêu lần, khiến cho cặp đôi khắc khổ này gây đến không biết chán.

Kéo hai người ra hỏi, Lục Hằng Kiệt gảy bàn tính nói: “Chúng ta có bao nhiêu tiền, sao chịu được nàng tiêu tiền như thế! Nhưng cái tính của nàng không đổi được, chỉ có thể để ở phía sau trả về.”

Lại đỏ mặt, khoe miệng lén cười: “Nàng... nàng cũng là nghĩ cho đệ, mấy món đồ đó tuy rằng mua nhiều, cũng đều là cho đệ... Giữ lại một hai món để nàng vui vẻ là được rồi.”

Kim Tùy Tâm xoắn xoắn khăn tay nói: “Chàng ấy tiếc tiền, người ta khổ sở mua đồ cho chàng, thế mà một chút tình cảm cũng không chịu nhận.”

Oán giận cả nửa ngày xong lại nhỏ tiếng nói: “Có thể không để chàng ấy trả lại sao? Cả đêm chỉ thấy tướng công lăn qua lộn lại ngủ không ngon, muội sao có thể nói một chữ không? Chàng cũng vì muốn tốt cho muội, nếu muội tiêu hết tiền sợ nhà huynh sẽ không muốn thấy mặt muội nữa... Hơn nữa, phu thê không phải càng cãi càng hạnh phúc sao?”

Lục Hằng Tu nghe cái hiểu cái không, đại khái hiểu rằng đối với cặp phu thê này coi điều đó như là tình thú, trong lòng thầm thương cảm cho mấy thương gia.

Trong triều, các đại thần liên tục dâng tấu sớ khẩn cầu Ninh Hi Diệp lập hậu, Ninh Hi Diệp cười nói: “Đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi, không cần lo.”

Có người tìm đến Lục Hằng Tu nói: “Lục đại nhân, hoàng thượng tuổi không còn nhỏ, nên lập hậu. Người thấy thế nào?”

Lục Hằng Tu cân nhắc, còn chưa mở miệng đã bị người đó cướp lời: “Nghe nói mấy các lão cũng liên tiếp trình tấu sớ, hoàng tự là việc thiên thu, nhất định phải có mới được. Bằng không vạn nhất nếu có việc gì... A, cũng chỉ là phòng cái vạn nhất, ngài nói đúng không?”

Lục Hằng Tu nói: “Chuyện này còn phải xem ý tứ của bộ hạ.”

“Ôi ôi, đâu nào, đâu nào...” – Người tới lại cười đến không có chừng mực: “Là đám thanh niên thôi, chỉ mấy tên hay xấu hổ mới nói không muốn không muốn, trong lòng nghĩ cái gì lão phu còn không biết sao? Lúc trước tiên đế cũng như vậy, ép tới ép lui vẫn không chịu, sau đó thì thế nào? Chẳng phải cũng lập hậu, có nhị vị hoàng tử? Khi đó, lệnh tôn Lục Minh Trì Lục hiền tướng cũng trình tấu sớ.”

Buổi chiều đang phê duyệt tấu chương, đem mấy đề xuất lập hậu ném qua một bên, chỉ mấy ngày ngăn ngủi mà đã đặc kín gần nửa chiếc bàn, quan viên trong kinh dâng tấu, quan các châu cũng đệ sớ tỏ ý quan tâm.

Lục Hằng Tu nhìn chòng tấu chương cao ngất tâm trạng phức tạp, thâm đấu tranh lại cảm thấy tuyệt vọng mà bất đắc dĩ. Bình thường luôn nghĩ xe đến trước núi ắt có đường, sau núi cao thác ghềnh sẽ có hi vọng, nhưng mà hiện nay đã hạ quyết tâm muốn cùng Ninh Hi Diệp làm bạn cả đời, đứng trước chòng tấu sớ cao như núi vẫn không khỏi xấu hổ không dám lật ra xem.

“Đừng đọc, dù sao mấy lời đó cũng không khác mấy.” – Ninh Hi Diệp đứng bên cạnh hăn, vô vị nói.

“Luôn muốn xem.” – Vô luận né tránh bao lâu đi nữa, luôn phải đối mặt.

“Hằng Tu.” – Ninh Hi Diệp ôm lấy hăn, kề bên tai hăn nói: “Chúng ta học theo Hi Trọng đi.”

Thân thể cứng ngắc, Lục Hằng Tu sững sờ đứng im, không lời đáp lại.

Nguyện hay không nguyện? Cũng không đúng.

Người này vừa rời đi, sẽ dấy lên sóng lớn kinh thiên thế nào! Năm đó lúc thái tử Ninh Hi Trọng trốn đi, hẳn còn nhớ rõ lúc đó trong triều lòng người sợ hãi, ngay cả vị minh chủ mạnh mẽ oai hùng trong một chiều cũng như già đi mấy tuổi. Lúc ấy đối với sự tồn tại của Hi Trọng chỉ là sự xem thường, cho rằng huynh ta rất tùy hứng, rất vô trách nhiệm, chuyện gì có thể quan trọng hơn thiên hạ, có chuyện gì đại nghịch bất đạo hơn so với việc từ bỏ thiên hạ lão phụ?

Không thể ngờ được, gió đổi nước đời, chính mình lại đi tới bước đường này.

“Ta...”

“Suyt, trầm cho người thời gian suy nghĩ.”

Thái hậu vẫn chưa triệu kiến Ninh Hi Diệp.

Khi bãi triều, Lục Hăng Tu mấy lần thấy bà đứng ở cửa cung trông về nơi xa, cô đơn lẻ bóng, khắp người phú quý lại ưu sầu toàn thân. Giống như cảm nhận được gì đó, bà quay đầu, tươi cười hòa ái: “Lục thừa tướng.”

Lục Hăng Tu hành lễ, bà cười nhẹ nói: “Miễn lễ.”

Việc ngày đó tựa hồ chưa từng phát sinh.

Ninh Hi Diệp đi về phía bà thỉnh an, bà cũng không nhắc lại việc lập hậu, nhàn nhã tán gẫu vài chuyện nhà, ngẫu nhiên nhắc tới Di quý phi, thân mẫu Ninh Hi Diệp, đó là mỹ nhân điềm đạm ôn hòa, thông minh độ lượng, cho dù thân mang long tử cũng như thường tiểu kiểm nghênh nhân, không có chút nào được sủng sinh kiêu, đáng tiếc hồng nhan bạc phận.

[50: Tiểu kiểm nghênh nhân tươi cười đón khách.]

“Năm đó Hi Trọng vẫn là một đứa bé ba tuổi, muội ấy đã yêu mến, thường làm điểm tâm đến vui đùa, người ngoài nói muội ấy so với ai gia còn giống thân mẫu của nó hơn.” – Ánh mắt thái hậu xa xăm, cảm thán năm tháng như nước trôi: “Bây giờ muội ấy đã mất, Hi Trọng cũng đi rồi, tiên đế đã băng hà, chỉ còn lưu lại một mình bệ hạ và ai gia, thật đúng là cảnh còn người mất.”

“Trẫm do một tay mẫu hậu dưỡng dục, trẫm xem mẫu hậu như mẹ ruột.”

Di quý phi mất sớm, Ninh Hi Diệp từ nhỏ do thái hậu dạy bảo dưỡng dục, tuy không phải thân sinh, nhưng vẫn có tình cảm mẫu tử. Sau khi Ninh Hi Trọng trốn đi, thái hậu bị thương khôn xiết, càng xem Ninh Hi Diệp như con mình sinh ra. Ngày thường tuy Ninh Hi Diệp luôn mạnh miệng, nhưng từ đáy lòng quả thật với vị thái hậu này tôn kính có thừa, coi như thân mẫu.

“Bệ hạ hiếu tâm ai gia rất cảm động.” – Thái hậu chăm chú nhìn Ninh Hi Diệp nói: “Chỉ là gia đình đế vương chung quy cũng không phải nhà bình thường, tính mạng trăm họ đều ở trong tay con thì không thể để con làm xằng làm bậy. Năm đó khi đăng cơ đế vị, bệ hạ nên hiếu được.”

Nói đến đây, thái hậu không cần phải nhiều lời, ngược lại bà chỉ nói những chuyện linh tinh nhỏ nhặt, thậm chí còn nhắc đến chuyện rất lâu lúc trước, những việc lỗi lầm trước khi xuất giá, hữu ý vô ý đều tránh đi hôn tang giá thú nhà người khác.

[51: Hôn tang giá thú nói chung là chuyện cưới hỏi đám ma.]

“Bá tánh trăm họ quá sức nặng nề, nếu trẫm muốn buông tay?” – Ninh Hi Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi.

Trâm phượng lay động, ngọc thạch khẽ vang, thái hậu ngẩn ra, ngọc châu bên tai lay lay: “Bệ hạ đang nói đùa?”

“Không phải nói đùa.” – Ninh Hi Diệp kiên định đáp.

Khăn lụa trong tay rơi xuống đất, thái hậu thở dài nãy nê: “Năm đó có người đoán mệnh cho ai gia, nói ta phú quý vô cùng nhưng nhất định vô phu vô tử, ai gia cười cho qua, nguyên lai là thật. Ai gia vào cung gần ba mươi năm, tiên đế, ông ấy... chuyên tâm quốc sự, Hi Trọng đi xa, bây giờ ngay cả con cũng muốn rời bỏ ta, con nói ai gia phải thê lương mà sống qua ngày thế nào được? Ai gia không sợ ngày sau bị tiên đế trách cứ, nhưng con bảo ta làm sao đối đáp với văn võ bá quan cả triều? Đối đãi với thiên hạ lê dân làm sao?”

“Thỉnh mẫu hậu thứ cho trẫm tùy hứng.” – Ninh Hi Diệp hất vạt áo quỳ xuống, đầu gối rơi xuống đất, tuy trên mặt đầy vẻ xấu hổ nhưng trong đôi mắt phượng dài mảnh lại lưu ánh sáng ngọc rạng rỡ, rõ ràng là đã hạ quyết tâm.

“Con... Cho dù là diễn một vở kịch con cũng không chịu ư?”

“Trẫm không muốn ủy khuất hẳn, cũng không muốn liên lụy người khác.” – Ninh Hi Diệp nói.

“Không muốn liên lụy người khác...” – Thì thảo lặp lại lời y nói, thái hậu sắc mặt ngờ ngàng, giống như bị gọi lại dòng hồi ức, lại chột bình tĩnh trở lại, thấp giọng hỏi: “Không có cách khác sao?”

Ninh Hi Diệp nhẹ giọng nói: “Lỗi sai của trẫm chính là lúc trước không nên ngồi lên ngôi vị hoàng đế này.”

Ngữ khí hối hận lại ngậm mang theo một tia phẫn nộ.

Lục lão phu nhân đắm chiêu nhìn Lục Hằng Tu trước mặt, sảnh đường lớn như vậy chỉ có hai người lặng im đối diện nhau, bức hoành ngữ ban treo trên đầu, nền đen chữ vàng, yếu ớt tỏa ra vàng sáng u sầm.

“Mẫu thân...” – Lục Hằng Tu bị mẫu thân gọi tới nơi đây.

Lục lão phu nhân không lên tiếng, lẳng lặng nhìn hẳn, con người thâm trầm hiện lên vẻ sắc bén:

“Nghe đồn bệ hạ nhất quyết không chịu lập hậu, con thấy thế nào?”

“Nhi tử...” – Lục Hằng Tu á khẩu không trả lời được, cúi đầu nghe bà răn dạy.

“Aiii...” – Bà thở dài, muốn nói lại thôi.

Sau một lúc lâu mới nói: “Năm đó lúc ta được gả đến Thừa tướng phủ, phụ thân con cũng bằng tuổi con, cũng đã là một đại lương thần thanh danh hiển hách. Cũng là tại đây, dưới tấm kim biển ngự ban, bá đường thành thân, tiên đế chủ hôn, Các lão ba đời làm mai, tửu yến trải dài đến ngõ lớn ngoài cửa, người ngồi đó phi bào tử y, đều là quan lớn. Người ngoài đều nói, vương phủ lấy vợ cũng không vinh hiển danh lưu được như ta, khắp thiên hạ chỉ có Thừa tướng phủ mới có thể vinh quang như vậy, cũng chỉ có Thừa tướng phủ mới xứng đôi. Phụ thân con lại nói, đây là tổ tông bảo hộ, không có hiền đức thanh danh tích góp bao đời nay thì nào có Thừa tướng phủ được vạn dân kính ngưỡng như vậy, cũng bởi vì vậy làm con cháu Thừa tướng phủ rất khó khăn, dưới chịu sự mong chờ của vạn dân, trên nhận ân đức to lớn của tổ tiên, nửa điểm cũng không được sai, từng bước đều phải theo quy củ.”

“Nhi tử thụ giáo.” – Lục Hằng Tu nói, cúi đầu nhìn tấm đá xanh dưới chân.

“Mẫu thân hỏi con, nếu con cháu Lục thị tùy ý làm xằng, bại hoại gia phong, nên xử trí như thế nào?”

“Con cháu cho dù vô năng, không thể phò vua giúp nước, nhưng cũng không được siểm nịnh tham quyền, gây họa triều cương. Nếu như có

chuyện đó, cho dù thiên hạ đại xá, Lục thị cũng quyết không tha thứ.”

Nắm chặt bình an kết đeo bên hông, lòng bàn tay đầy mồ hôi, sớm bị thấm ướt đầm.

“Con đã biết cần gì phải...” – Lục lão phu nhân lẩm bẩm hỏi lại giống như cảm thán.

“Nhi tử... nhi tử thật tâm thích y.” – Ninh Hi Diệp hai lần ba lượt trêu chọc hấn muốn nghe hấn nói một câu thích, hấn lại luôn cắn chặt răng ngượng ngùng nói với y. Dưới tấm kim biển ngự ban, giống như ở trước linh hồn liệt tổ liệt tông, từng chữ từng chữ chậm rãi thốt ra lời từ trái tim, tảng đá trong lòng như rơi xuống, phía trước chẳng sợ mưa to gió lớn cũng chỉ cần gậy trúc giầy rơm, một đường hoan ca.

“...”Lục lão phu nhân không biết rời đi bao giờ, chỉ để lại hấn quỳ trước sảnh đường.

Mấy ngày trước do dự chần chừ không quyết. Thần vương gia không biết vì sao tìm thấy hấn, trong tay cầm một bình rượu cổ cao cùng hai chén rượu thúy ngọc: “Lục thừa tướng, uống với ta một chén được không?”

Khi uống rượu, ông nâng chén như uống như không, đôi mắt chỉ đảo quanh trên người hấn. Lục Hằng Tu hỏi ông: “Vương gia có việc?”

Ông ấy cười không nói, uống cạn ba chén mỹ tửu rồi mới hỏi: “Lục thừa tướng có biết bệ hạ vì sao kế vị không?” Vẻ mặt thần bí.

Lục Hằng Tu trở mặt, thái tử trốn đi, y là nhị hoàng tử, kế vị là lẽ đương nhiên.

Thần vương gia nở nụ cười: “Nó lúc ấy sống chết không chịu. Tính tình nó như vậy sao có thể làm hoàng đế? Điều đó nó tối hiểu được, là bốn vương khuyên nó. Ngài biết bốn vương nói gì với nó không?”

“Nói gì...” – Là do rượu mạnh hay là do chuyện khác mà trái tim loạn nhịp.

Thần vương gia vô tình hỏi hẵn, dừng một chút nói: “Bốn vương nói với nó, người nhà Lục gia trong mắt chỉ có quốc sự, cháu nếu làm vương gia tiêu dao như bốn vương, trong lòng hẵn vĩnh viễn không bao giờ có cháu. Tiểu tử kia liền tin là thật, a... Làm hoàng đế Đại Ninh triều này đã rất khó khăn rồi, huống chi trước nó còn có đường ca thiên cổ minh chủ của ta, lấy tài cán của tiểu tử kia làm sao có thể so sánh cùng ông ấy? Thế nhưng nó thật sự gật đầu đồng ý, chính là vì muốn nói được với ngài mấy câu. Việc này vốn không muốn nói cùng ngài, bất quá bốn vương sau đó ngấm lại, cho ngài biết cũng tốt, tiểu tử kia chính là gốc như thế, sau này ngài quan tâm nó một chút, đừng để người ta bán nó đi.”

Nói xong nhìn Lục Hắng Tu cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch, để lại bầu rượu đứng dậy rời đi.

Người như vậy, hẵn có thể nào phụ y?

“Ngu ngốc.” – Có người tiến vào đến đứng bên cạnh y, Lục Hắng Tu nhẹ giọng nói.

“Ha ha...” – Người tới mỉm cười, cùng hẵn quỳ bên nhau: “Nguyên lai Tiểu Tu luôn vâng lời cũng có lúc bị phạt. Trẫm còn nghĩ chỉ có trẫm khổ mệnh thôi chứ.”

“Nếu người cảm thấy khổ thì đứng lên hồi cung đi.” – Lục Hắng Tu liếc mắt nói.

“Trẫm đã trốn ra, sao mà quay lại được?” – Ninh Hi Diệp vui đùa.

Lục Hắng Tu im lặng, ngược mắt nhìn tấm ngự biển không lên tiếng. Ninh Hi Diệp cũng thu hồi tâm tư, nhìn theo tầm mắt hẵn. Ngọn đèn chớp

tất, tấm biển nền đen chữ vàng dày mà nặng nề, giống như tùy lúc tùy chỗ đều có thể rớt xuống.

“Bệ hạ...” – Lục Hăng Tu bỗng gọi.

“Ừm?” – Ninh Hi Diệp quay đầu lại nhìn hăn, kéo tay hăn, thâm tình chân thành: “Gọi tên ta.”

“Hi Diệp...” – Trên mặt hiện lên sự xấu hổ, Lục Hăng Tu cúi đầu gọi.

“Ừ. Hăng Tu...”

Lưỡng tình tương duyệt, nhịn không được muốn đến gần hôn hăn, lại bị Lục Hăng Tu nghiêng đầu tránh đi, thanh âm cũng lạnh đi vài phần: “Trời sắp sáng, người muốn cùng ta vào triều hay là muốn tiếp tục quý ở đây?”

“A?” – Ninh Hi Diệp còn chìm đắm trong nhu tình mật ý, nhất thời không kịp suy nghĩ.

“Bệ hạ từng gặp qua hai đại nam nhân giữa thanh thiên bạch nhật tay trong tay cùng nhau bỏ trốn chưa?” – Lục Hăng Tu liếc y một cái, khẩu khí lạnh nhạt.

“...” – Ninh Hi Diệp cười khanh khách, lại nghe ngoài phòng có người cất cao giọng nói:

“Hơn nửa đêm bỏ trốn thì tám chín phần mười cũng bị bắt về.”

Ngữ âm hài hước, vạt áo tung bay, dung mạo như tranh, đúng là Thần vương gia. Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11

CHƯƠNG 10

Thần vương gia dắt theo một đứa bé trai chừng bốn năm tuổi, môi hồng răng trắng, giống như được tạo thành từ bột phấn, đứa bé còn chưa cao bằng một nửa Ninh Hi Diệp, đôi mắt đen như trái nho to tròn chớp chớp. “Các người nhìn xem nó giống ai?” – Thần vương gia đẩy đứa bé đến trước mặt hai người.

Hài tử kia cũng không sợ hãi, ngẩng đầu lên không lễ độ đánh giá Lục Hằng Tu và Ninh Hi Diệp.

Khuôn mặt này dung mạo này, còn có hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, thật quen thuộc, nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn không nhớ ra ai. Lục Hằng Tu nhìn đứa bé kia, lại nhìn Ninh Hi Diệp, dưới ánh nến hai người có vài phần giống nhau, nhưng vẫn có nét khan khác không thể lí giải. Hơi cau mày, Lục Hằng Tu nhìn chăm chăm Ninh Hi Diệp đang sững sờ. “Người đừng nhìn ta, trừ người ra, ngay cả móng vuốt của mèo cái cũng chưa từng chạm qua.” Ninh Hi Diệp thấy hấn phỏng đoán quan hệ của mình với đứa nhỏ không biết ở đâu chui ra này, vội hắng giọng nói.

Lục Hằng Tu mắt sáng lên, đúng rồi, chính là điểm ấy không giống. Khuôn mặt và dung mạo thì giống hết nhau, còn thần sắc giữa mi vũ lại không giống, một người cợt nhả không có nửa điểm đứng đắn, một người lại chừng chạc dày dặn, trong hòa nhã có vài phần nhuệ khí.

[52: Mi vũ: vùng trên hai lông mày.]

Tính cách như vậy không khỏi khiến cho người ta nhớ tới một kẻ khác: “Thái tử Hi Trọng.”

“Cuối cùng cũng nhận ra.” – Thần vương gia mỉm cười gật đầu. Cởi bỏ vạt áo của đứa trẻ cho hai người xem, ở giữa lưng có một nốt ruồi đỏ tươi, Lục Hằng Tu còn nhớ rõ Ninh Hi Trọng cũng có một cái bớt giống y như vậy, đứa bé này đích xác là con cháu chính thống của Đại Ninh vương triều, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Hi Trọng...” – Ninh Hi Diệp ngồi xổm xuống mắt đối mắt tỉ mỉ quan sát đứa trẻ: “Có lẽ nào là thật. Nay, tiểu quý, cháu thật sự là chất tử của ta?”

Hài tử kia nhướn mi, trong mắt tràn đầy khinh thường, thanh âm trong vắt đáp: “Gia gia tôi là một đại minh chủ, tôi không có thục thục không tiền đồ như thục.”

Thần vương gia phụt một tiếng, cười nói: “Nói hay lắm. Không hổ là hài tử do Hi Trọng dạy dỗ.”

Tiền thái tử Ninh Hi Trọng, đôn hậu khiêm tốn, chẳng chạc điềm tĩnh, mặc dù không khôn khéo giỏi giang bằng Ninh Đức Đế nhưng biết cách đối nhân xử thế, có thể trở thành một đại thủ nghiệp chi chủ. Ninh Đức Đế khi còn sống thường nói với mọi người: “Mai sau có Hi Trọng, trăm đã có thể yên lòng.” Quần thần đều gật đầu đồng ý. Trong kí ức, thân thể Ninh Hi Trọng luôn không tốt, sắc mặt không hồng hào bằng Ninh Hi Diệp, ngay cả môi cũng tái nhợt. Thái y nói là thể nhược, từ từ điều trị thì sẽ không còn đáng ngại gì. Bao năm dược vật điều dưỡng, trên cơ thể thường thoảng hương thảo dược nhàn nhạt, lộ ra tiểu dung đậm nhạt, không hiện sự gầy yếu, ngược lại làm cho người khác cảm thấy an tâm, định thần. Cùng huynh ấy phiếm chuyện, luôn luôn có cảm giác như mộc xuân phong, không biết từ lúc nào cả hai đã bị địa vị ngăn cách.

Khi tuổi còn nhỏ, Lục Hăng Tu nhận lệnh vào cung làm thư đồng của thái tử, nhị hoàng tử Ninh Hi Diệp chốc chốc lại muốn quậy phá, hôm nay khi viết chữ thì ném bút đi bắt chim, ngày mai lúc tập võ lại thừa dịp người khác không chú ý xoay thân một cái đã ôm về một con thỏ, ngày mốt khi đang đọc sách lại nhảy lên cây đại thụ ngoài cửa sổ, thái phó giảng bài bị y chọc đến giận sôi lên, Lục Hăng Tu cũng dở khóc dở cười. Chỉ có thái tử Hi Trọng không nặng không nhẹ giáo huấn y vài câu y mới chịu nghe, xoay người, kéo kéo Lục Hăng Tu khóc lóc kể lể, bên kia thái tử ho khan một tiếng, y lập tức ngậm miệng, chân thấp xuống, khoe môi khê trễ, trộm làm ra bộ dạng oan ức không phục. Lục Hăng Tu nhìn thấy lắc đầu cười, thái tử cũng cười, trong mắt có thâm ý khác, mang theo vài phần trêu chọc, Lục Hăng Tu hoảng hốt, mặt nóng lên, trước mặt Ninh Hi Trọng cũng không dám nói thêm với Ninh Hi Diệp nữa chữ, Ninh Hi Diệp gấp đến độ giậm chân, Ninh Hi Trọng lại càng cười hai người bọn họ dữ dội hơn.

Từng có một đêm Đông cung bị ám sát, ngày hôm sau Lục Hăng Tu hỏi, Ninh Hi Trọng chỉ cười nói: “Không có việc gì, chỉ là một con mèo hoang.” Khoe môi tràn đầy hứng thú, Lục Hăng Tu chưa bao giờ thấy huynh ta lộ ra thần thái như vậy, giống như con mèo lười biếng trêu đùa cùng chú chuột nhỏ.

Có một ngày huynh ấy bỗng nhiên nói với Lục Hăng Tu: “Sau này làm phiến Lục đại nhân.”

Lục Hăng Tu kinh ngạc, sao đang lúc êm đẹp huynh ấy lại nói ra lời như sắp xa nhau. Sáng sớm hôm sau thì nghe nói thái tử rời cung trốn đi, buông tay lão phụ từ mẫu, quốc gia thiên hạ.

Thần vương gia nói: “Con cháu Ninh thị có người nào thật sự hiền lành?” Văn võ cả triều nhìn tân thái tử cười đến khó coi.

Mấy năm nay tin tức cách biệt, ngay cả mặt mũi trong kí ức cũng đã phai mờ, đột nhiên lại xuất hiện nhi tử của tiền thái tử, Lục Hăng Tu không

khỏi ngây ngốc.

Ninh Hi Diệp trừng mắt, kéo áo của hài tử kia hỏi: “Này, mau nói cho rõ ràng, trăm sao lại không tiền đồ? Hả?”

Đứa bé kia cũng không sợ, vươn ngón tay chọc lên trán y: “Cha cháu nói, thúc đặng cơ ba năm mà chính sự gì cũng chưa làm được.”

“Cha cháu nói không đúng. Trăm kể từng chuyện từng chuyện cho cháu nghe. Có từng nghe nói lũ lụt phía nam chưa? Trăm đem toàn bộ bọn tham quan ăn chặn tiền cứu tế ra xử trí.”

“Cha cháu nói, đó là Phương thanh thiên làm.”

“Trăm đem đám Man tử phương bắc đuổi đi.”

“Cha cháu nói, đó là công lao của Tần lão nguyên soái.”

“Nguyệt thị tộc phía tây vốn dĩ muốn gây chiến với chúng ta, là trăm làm cho bọn họ sợ tới mức không dám làm càn.”

“Cha cháu nói, đó là Hoàng các lão làm, thúc không làm gì hết.”

“Này. Cháu, thằng bé này...” – Lời nói của tiểu hài đồng, còn cố gắng bắt chước cách nói khinh thường của các vị đại nhân khi nói chuyện, nói một câu ngón tay liền chọc Ninh Hi Diệp một cái, Ninh Hi Diệp bị nó nói đến không phản bác được gì, buồn bực nói: “Một tiếng cũng là cha cháu nói, thật đúng là cháu giống hệt với cha cháu, đáng ghét!”

“Thần vương gia...” – Lục Hằng Tu không rõ vì sao đứa bé này lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Thần vương gia thông thả nói với hắn: “Hi Diệp vừa đặng cơ, ta đã biết các người sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế này, cho nên đã cho người lưu ý đến bên Hi Trọng. Cũng là hai năm nay mới có manh mối

của nó, phái người đi tìm, nó lại không chịu gặp ta, chỉ để lại một phong thư, trong thư nói tiểu tử kia năm đó rời cung là vì một chữ tình, cụ thể thế nào thì nó không chịu nói, chỉ nói là đã có nhi tử, còn rất thông minh. Nó không muốn quay về cung, cũng không muốn chúng ta lo lắng... Không biết tiểu tử kia hiện tại đang làm gì, hành tung mơ hồ bất định, bốn vương gần nhất mới biết nó dừng chân nơi nào. Như vậy, hai ngày trước ta rời kinh chính là vì đến gặp nó.”

“Kỳ thật, chuyện hoàng tự quan trọng là ở hoàng tự chứ không phải hoàng hậu, chỉ cần tương lai có người kế vị, trong triều sẽ lại thái bình. Nhi tử này của Hi Trọng là tôn tử chính thống, lại thông minh, là người phù hợp nhất. Hi Trọng phiêu bạt khắp chốn, bên người dẫn theo một đứa con nít rất bất tiện, vậy thì sao, trong cung có thể chăm sóc tốt hơn. Huống chi lấy tính tình của đứa nhỏ này, cùng kiến thức mấy năm nay sống ở bên ngoài, có lẽ sẽ trở thành một đại minh quân cũng không chừng. Chuyện thế này nó cũng hiểu được, nó cũng nói, ngôi vị hoàng đế này để cho Hi Diệp làm nó thấy hơi khó xử, là nó mắc nợ y, thế nên cho ta đem hài tử này về đây. Ai ngờ các người lại nóng vội như vậy, bốn vương nếu đến chậm một bước, các người không phải sẽ bỏ trốn mất rồi sao? Đã chịu đựng hơn hai mươi năm, lúc này sao lại nóng vội?”

Thần vương gia đem nguyên do nhất nhất nói hết còn không quên giáo huấn bọn họ vài câu.

Lục Hằng Tu lắng nghe, đợi ông nói xong hỏi: “Ấn theo quy củ, năm đó bệ hạ nếu không kế vị, người tiếp nhận quốc gia đại sự chẳng phải là vương gia ngài sao?”

Thần vương gia không ngờ hẳn hỏi như vậy, sắc mặt cứng đờ.

Lục Hằng Tu không lưu tâm, tiếp tục hỏi: “Nếu như bệ hạ cùng ta thật sự rời đi, tân quân theo lý cũng là vương gia ngài. Ngài tội gì phải thiên tâm vạn khổ đi tìm Hi Trọng?”

Câu hỏi sắc bén thốt ra, Thần vương gia ho khan một tiếng, ậm ừ: “Chuyện này... Ha ha, có Thái Tổ hoàng đế, Thái Tông hoàng đế, Văn Tông hoàng đế cùng với đại ca ta, nhiều thánh quân đời trước như thế, bốn vương sao có thể so sánh được chứ? Lục thừa tướng, ngài nói có đúng không?”

Thấy Lục Hằng Tu không tin, ông ta cười khở nói: “Lục thừa tướng, bốn vương có thể nhìn ra ngài, ngài nhìn không ra bốn vương sao? Hừm hừ, người kia... người kia ngài cũng biết, tính cách cũng giống như tên của hẳn, bốn vương còn khó khăn hơn bệ hạ nữa. Các người còn trẻ, thân thể khỏe mạnh. Bốn vương đã có tuổi, làm sao chịu nổi áp lực như thế, ngài nói đúng không? Hơn nữa, các người hiện tại... Bốn vương cũng bỏ ra không ít sức, có phải không? Dù sao cũng là chất nhi của ta... Ha ha ha ha ha ha...”

“Nếu Hi Trọng không có con thì sao?” – Lục Hằng Tu hỏi, một cửa này qua được thật sự là may mắn.

“Đó chính là tạo hóa của mỗi người.” – Thần vương gia mỉm cười: “Vận khí của các người cũng là vận khí của bốn vương.”

Ninh Hi Diệp cũng nghe thấy, buông đứa bé ra, quay đầu nói với ông: “Đừng nói như thúc có lòng tốt lắm ấy, năm đó nếu thúc không trăm phương nghìn kế lừa trăm, trăm làm sao lại rơi vào cảnh như ngày hôm nay?”

“Ngốc!” – Một thứ nhỏ nhỏ đâm vào trán y, lại dùng lực kéo kéo ống tay áo của hài tử.

“Cháu mới ngốc đấy!” – Ninh Hi Diệp quay đầu lại trừng mắt liếc một cái, tiếp tục nói với Thần vương gia: “Chúng ta nào dám, thúc giúp trăm, trăm sẽ không bạc đãi thúc, ngày mai lâm triều trăm sẽ triệu Phương đại nhân về.”

“Sao phải đợi đến mai, bây giờ hạ chỉ luôn được không?” – Thần vương gia oán giận nói: “Bốn vương năm đó xem nhẹ người, việc khác thì lơ mơ, mấy chuyện này người sao một chút cũng không hồ đồ?”

“Thừa tướng dạy dỗ có phương pháp.” – Ninh Hi Diệp ôm Lục Hằng Tu đắc ý cười: “Đế sách nhiều như thế trăm cũng không phải chép suông. Nếu không, hoàng thúc, người cũng trở về chép một bản thử xem?”

Trừ tịch năm nay, tuyết trắng tung bay, Ninh Tuyên đế ở Quảng Cực điện mở dạ yến thiết đãi quần thần cùng các quan quyền.

Dưới mái hiên, ngọn đèn lưu ly đón gió lay động, rạng rỡ như trên dải ngân hà. Dưới ánh đèn cừu tí triền chi, châu ngọc quán quanh, kim ngân lấp lánh, cả sảnh đường phú quý.

[53: Cừu tí triền chi: là dây nến được thả trên một thanh gỗ dài.]

Như trước, mời đoàn kịch đến biểu diễn trên điện, tiểu sinh cát phục đỏ thẫm, hoa đán đầu đội hỉ khăn, e lệ xướng một khúc động phòng hoa chúc. Tiếng gió tiếng nhạc tiếng cười, cười đùa vui vẻ, sợ là trên chín tầng mây cũng có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở.

Ninh Dao quận chúa cùng Từ trạng nguyên phu thê thân mật: “Chàng đối với ta tốt lắm.” Trộm nhìn phu quân, hồng sắc lan ra khắp mặt. Trong tiếng cười vang có người nhớ lại, năm đó là ai, cũng là thần thái tiểu nhi nữ như vậy làm cho mọi người giễu cợt tới tận ba tháng sau.

Lục gia nhị thiếu phu nhân suông sẻ sinh hạ một nam một nữ, một đôi long phụng, trong tã bọc hai đứa bé, trên khuôn mặt giống nhau như đúc lộ ra nụ cười cũng giống hệt nhau. Mọi người tranh nhau đến ôm, đó là ước ao của những nữ nhân đã thành thân.

Tiểu thái tử mới được sắc phong cũng đến góp vui, nghiêng đầu nhìn đôi sơ sinh, nhin không được vươn tay chọt chọt nó, bé con quay lại tặng

cho nó một nụ cười thật to.

“Quyết định sẽ cho nó làm nương tử của cháu được không?” – Ninh Hi Diệp cười hỏi cậu bé.

Lục Hằng Tu ở kế bên y nhỏ giọng nói: “Đây là chất tử của thần, tiểu chất nữ là đứa bên kia.”

“Ngốc!” – Tiểu thái tử nhìn y bằng nửa con mắt.

Lúc rạng sáng, trên đường lát đá vắng người, trong yến tiệc lén lút trốn đi, nắm tay nhau bước trên con đường vắng vẻ, không ai nói câu nào, yên lặng đến có thể nghe được tiếng ngáy của người ở đằng sau cánh cửa.

Quán ăn nhỏ của lão bá vẫn còn sáng mờ mờ, ngồi xuống ăn một tô mì hoành thánh nóng hôi hổi, ấm áp và êm đẹp.

Trước cửa Xuân Phong Đắc Ý lâu vẫn náo nhiệt như trước, Xuân Phong ma ma tất bật chạy từ lâu trên xuống lâu dưới, thấy bọn họ liền phát khẩn tiếp đón: “Ôi chao ơi, hai vị công tử sao lại đến đây? Không phải nghe nói trong cung thiết yến sao? Ôi. Ta hiểu ta hiểu, nhiều người thì có gì tốt? Đến đến đến, mau vào mau vào, ma ma tìm một gian phòng cho các người, bảo đảm vừa yên tĩnh vừa sạch sẽ. Cái gì? Không mang tiền? Này... Cái kia... Trời ơi là trời, đúng là số khổ, Phiêu Phiêu của ta... Ta nuôi nấng nhiều năm như thế, học ăn vận, học trang điểm lại học cầm kỳ thi họa, cư nhiên, cư nhiên lại bỏ ta cùng tên thư sinh nghèo chạy trốn! Ôi, mệnh ta khổ quá... Người xem xem, người xem xem, sinh ý của Xuân Phong Đắc Ý lâu ta ít nhất cũng giảm đi một nửa... Ai nha, Vương đại gia, đã lâu không thấy, làm Tiểu Hồng nhà ta nhớ muốn chết...”

Hai người nhìn nhau cười, nắm tay nhau tiếp tục đi về phía trước.

“Hằng Tu, chờ tiểu quý trưởng thành, trăm sẽ thoái vị, chúng ta cùng nhau sống cuộc sống bình lặng.”

“Được.”

“Hằng Tu, chờ trăm thoái vị, trăm sẽ mở một quán ăn nhỏ ở đầu ngõ, chuyên làm mì hoành thánh.”

“Được.”

“Hằng Tu, hay là chúng ta mở kỹ viện đi, quán ăn không kiếm được mấy tiền. Đến lúc đó, đem Tiểu Hồng, Thúy Thúy của Xuân Phong Đặc Ý lâu đưa tới, trăm nói với người, hoa nương đứng đầu nơi đó rất đẹp, giọng hát cũng hay, chỉ cần xướng khúc đã thực hợp hồn người, khiến người đến còn muốn đến nữa... Ha ha...”

“Bệ hạ.”

“Gì?”

“Thái Tổ hoàng đế thánh minh, viết Đế sách để răn dạy hậu thế tử tôn. Thịnh bệ hạ ngự bút viết vài cuốn, ngày mai khi lâm triều ban thưởng quần thần mỗi người một cuốn, để mọi người cùng lĩnh ngộ sự dạy bảo của Thái Tổ hoàng đế...”

“Tiểu Tu... Này, Tiểu Tu, người chờ ta với... Tiểu Tu... Ta sai rồi, ta sai rồi được chưa?”

Phiên ngoại Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cuộc Chia Tay Ngắn

CHƯƠNG 11: CUỘC CHIA TAY NGẮN

Tiểu thái tử Ninh Hoài Ưu đã gần đến tuổi nhập học, Đại Ninh triều chỉ có độc nhất một vị thái tử này, thế nên việc tuyển chọn thái phó phải thật cẩn thận, các vị các lão và vương gia thân thích cùng mấy trọng thần nhất mình trong phòng thương lượng mất mấy đêm, tên những người được chọn ghi trong cuốn sổ dày cộm tăng rồi lại giảm, giảm rồi lại tăng, uống cạn hết mấy cân trà cống phẩm lại đốt sạch mấy trăn đèn lưu ly, mãi đến lúc thân thể tiêu tụy, mỗi người ra khỏi phòng chân đều phát run mới chọn ra được một người.

Lúc này quả thật ai cũng không dám tranh công, Hoàng các lão đẩy cho Sử các lão, Sử các lão lại nhường cho Chu đại nhân, Chu đại nhân trong chớp mắt lại nhường cho Đãng đại nhân... Giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, ngay cả Phương Tái Đạo đại nhân luôn luôn liêm khiết cũng xua tay chối từ, cuối cùng của cuối cùng, vẫn là Thần vương gia có biện pháp, mọi người ở ngoài Từ Ninh cung quỳ cả nửa ngày, mới thỉnh được thái hậu đi đến ngự thư phòng một chuyến.

Chợt nghe thấy tiếng âm âm rền vang từ trong vọng ra, không biết là đá ngã bàn sách hay là đập đổ bình hoa, thị vệ canh giữ ở ngoài ngự thư phòng nhất loạt kéo tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thái hậu trong ngự thư phòng cũng không để bụng, một bình hoa rất lớn rất cao bị đẩy ngã kề bên, Ninh Hi Diệp bên cạnh mới vừa rồi vẫn là bộ dạng nhi tử hiếu thuận nói nói cười cười, đảo mắt liền trở mặt, nói tới nói

lui, mọi chuyện cũng từ việc tuyển thái phó mà ra, người bên trong yên tĩnh một lúc lâu, thái hậu cân nhắc hết lần này đến lần khác, mở miệng nói: “Đã là đế sư, đương nhiên học vấn phải là tốt nhất...”

[54: Đế sư: thầy của hoàng đế.]

“Tân khoa trạng nguyên Từ Thừa Vọng, học vấn không tốt sao?” – Ninh Hi Diệp ngồi sau bàn lạnh lùng mở miệng cắt ngang lời bà.

“Học vấn tốt là thứ nhất, còn phải thích hợp làm thầy, cũng phải có dáng vẻ phong độ...”

“Chu đại nhân Hàn lâm viện không phải được người người tụng xưng là ‘Phiên phiên mỹ nhiệm công’ sao?” – Ninh Hi Diệp nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Một đám trong viện kia, nhớ kỹ đám người đó, nghe nói mấy châu phía tây gần đây hạn hán, cứ đem toàn bộ sung quân cho đi đào hồ nước.

[55: Phiên phiên mỹ nhiệm công: Phiên phiên: nhanh nhẹn, nhẹ nhàng
Mĩ: xinh đẹp
Nhiệm: râu quai nón
Công: giống đực, ở đây chỉ người đàn ông
Vị công tử râu quai nón đẹp trai, nhanh nhẹn.]

“Chuyện này...” – Thái hậu nói đâu cũng bị y chặn lời, ngừng một chút rồi lại tiếp: “Nhân phẩm phải đứng đắn, cương trực.”

“Nói đến đây, không phải Phương Tái Đạo đại nhân càng thích hợp hơn sao?” – Phát hiện hoàng thúc nhà mình cũng đứng trong đám người kia, hừ, nói vậy cái chủ ý thối tha này nhất định cũng có phần của ông.

“Phương Tái Đạo đại nhân không tồi, nhưng chỉ ôn hòa ân cần, dịu dàng nho nhã còn kém một chút...” – Thái hậu cầm chung trà nóng cho đỡ sợ, trộm nhìn sắc mặt Ninh Hi Diệp, khó khăn nói: “Cho nên, ta vẫn cảm thấy Lục thừa tướng thích hợp hơn...”

Không đợi Ninh Hi Diệp mở miệng, lại bổ sung thêm một câu: “Nghe nói ở phủ Dương Châu có một vị thế ngoại ẩn sĩ, có thể đảm đương trọng trách đế sư, ai gia đã lệnh cho bọn họ đi thỉnh, chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, việc học của Hoài Ưu không thể chậm trễ, vì thế muốn để Lục thừa tướng tạm thời thay thế.”

Nói xong lại lặng lẽ nhìn qua Ninh Hi Diệp, trong lòng ngầm hối hận, bản thân thật sự là lão hồ đồ, sao lại đồng ý làm cái chuyện cực khổ này chứ? Lại nhin không được trộm oán giận Ninh Hi Diệp, ngày thường mỗi câu mỗi chữ đều “Trẫm xem mẫu hậu là thân mẫu”, bất quá, khiến cho kẻ ít thể hiện ra như y mà bắt đầu ở trước mặt mẫu thân bày ra vẻ tức giận, thật sự là...

“Hừ...” – Ninh Hi Diệp hơn nửa ngày mới hừ lạnh một tiếng, để thái hậu biện hộ như vậy thì hoàng đế không tình nguyện như y dùng làm cái gì?

Đứng dậy đẩy song cửa, đám người ngoài cửa do Thần vương gia dẫn đầu nghe thấy tiếng động, vội ngừng cười hành lễ với y, cho bọn họ một cái liếc mắt hung hăng như muốn lóc xương, Ninh Hi Diệp mới quay đầu lại buồn phiền nói với thái hậu: “Thực không chọn được những người khác?”

“Nếu có thì sao phải phiền đến Lục thừa tướng?”

Đầu càng thấp xuống, bên tai nghe thái hậu nói: “Chỉ một tháng mà thôi, Lục thừa tướng cũng đã đồng ý, bệ hạ sao lại làm khổ các khanh gia?”

Đợi thái hậu đi rồi, Ninh Hi Diệp vẫn không cam không nguyện, phái người đi tìm Lục Hằng Tu, chỉ trong chốc lát Linh công công đã hồi bẩm: “Lục thừa tướng đang cùng mấy người Tần tướng quân nghị sự, e rằng sẽ đến chậm.”

Vì thế sắc mặt càng khó coi hơn, Ninh Hi Diệp nói: “Vậy đi tìm Tề Gia.”

Gọi cậu đến kể chuyện cười, thư giãn một chút cũng tốt.

Linh công công thân hình bất động, nói: “Tề Gia đại nhân hôm qua nhận lệnh khởi hành đi Tô Châu, bệ hạ ngài đã quên?”

Ninh Hi Diệp lúc này mới nhớ ra, Tề Gia gần đây tâm trạng không tốt, nghĩ rằng cho cậu ở Lễ bộ làm một chức quan nhàm chán khác cũng không phải chuyện tốt, Lục Hăng Tu đề nghị phái Tề Gia đi Giang Nam.

“VẬY...” – Muốn nói đi tìm Lục Hăng Kiệt, lời còn chưa ra miệng đã nghĩ lại, đôi khi nữ nhà Thiết toán bàn Hăng Kiệt hiện giờ đang tập nói, buổi sáng vừa hạ triều đã thấy hăn vội vàng chạy về phủ, làm sao có thể đến chỗ y đùa giỡn?

[56: Thiết toán bàn: người tính toán cẩn thận.]

Thần hoàng thúc của y ngày ngày đều qua lại giữa Đại Lý tự và Hình bộ, về phần các thần tử khác hoặc bề bộn chính vụ không thì cũng sa vào thiên luân, tựa hồ chỉ có hoàng đế y mới thật sự nhàn nhã, đông chơi tây dạo cả ngày không việc để làm.

[57: Thiên luân: các mối quan hệ.]

Vừa nghĩ tới, Ninh Hi Diệp lại càng không hứng thú, một mình ngồi trong ngự thư phòng, trong chốc lát nhớ tới, từ sau khi làm đế sư Lục Hăng Tu càng thêm bận rộn, thường ngày còn có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi vội vội vàng vàng gần gũi với nhau một chút, về sau một tháng này sợ là ngay cả muốn gặp riêng cũng khó khăn, trong chốc lát lại nhớ tới lần trước thân mật, chọc giận Lục Hăng Tu quá mức, hăn phạt y chép Đế sách, y mới chép được một nửa, Lục Hăng Tu sự vụ bộn bề cũng quên mất đến tìm y kiểm tra, càng không cần bàn tới chuyện hai người nửa đêm đến con hẻm nhỏ cùng ăn một bát mì hoành thánh, đấy đều là chuyện hơn nửa tháng trước...

Buồn chán lật qua lật lại mấy bản tấu chương của quần thần, tiện tay phê mấy bản, bất tri bất giác, Linh công công ở một bên mài mực nói: “Bệ hạ hôm nay thật cần mẫn, tấu sớ dâng lên hôm nay đều đã phê xong hết rồi.”

Ninh Hi Diệp ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không ngờ đã hoàng hôn, ánh tịch dương buổi chiều tà nằm bên song cửa phả ra một màu đỏ hồng, một ngày im lặng phê sớ sách, việc này đối với Ninh Hi Diệp mà nói rất hiếm có, bình thường, nếu không phải Lục Hằng Tu liên tục khuyến bảo y, y mới bằng lòng kéo kéo lê lê ngồi trước bàn đề bút? Khó trách hôm nay ngay cả Linh công công cũng cười rạo rỡ.

Cầm chén trà nóng vừa được rót, Ninh Hi Diệp hỏi: “Lục thừa tướng đâu? Còn đang nghị sự?”

“Tiểu nhân vừa mới đến hỏi, chuyện lần này đã nghị luận xong rồi, Lục thừa tướng sợ là đã hồi phủ.”

“Thế à?” – Ninh Hi Diệp tỉnh táo lại, buông chung trà, đứng dậy thay y phục muốn đi ra ngoài.

“Aiii. Bệ hạ, tấu chương ngài còn chưa xem xong mà!” – Linh công công thấy y muốn đi, nhanh chóng, cầm mấy cuốn sớ trên bàn đuổi theo, mới vừa nãy còn khen y chăm chỉ, như thế nào hiện tại lại... Khó trách Lục thừa tướng nói muốn khen y cũng không được.

“Để đó đi...” – Bước chân thoăn thoắt không ngừng nửa bước, Ninh Hi Diệp vẫy tay tùy tiện đi ra ngoài: “Đêm nay trẫm không trở lại, nếu thái hậu hỏi đến, người biết đối đáp như thế nào rồi đấy.”

Nhìn bóng người phía xa, Linh công công cười bất đắc dĩ.

Hoàng đế vạn sự không thay đổi, chỉ giống nhau việc muốn gì được nấy, ra cửa cung rồi đi dọc theo tường cung, đi qua phố Yên Chi rồi xuyên

qua Xuân Phong Đắc Ý lâu, phủ Thừa tướng ngói xanh tường trắng ở ngay trước mắt, Ninh Hi Diệp cũng không tiến lên gõ cửa, đi quanh bức tường trắng của Thừa tướng phủ hơn nửa vòng, mới ngừng bước. Trên tường có khắc hai cái hốc, đem một tảng đá lớn đặt dưới chân tường, Ninh Hi Diệp đạp lên tảng đá rồi thuận thực trèo lên đầu tường nhà Lục thừa tướng, sau tường chính là hậu hoa viên Thừa tướng phủ, y còn nhớ rõ ràng, lúc trước ở cửa sau cột năm sáu con chó lớn, bất quá bây giờ đều đã dắt đến cổng trước.

Hai ngày trước lúc đến, cây hoa hồng trong hậu hoa viên vẫn chỉ là nụ, bây giờ đã nở rộ kiều diễm, còn có một gốc hoa sơn trà, đóa hoa to bằng miệng chén bưng nở như lửa đỏ, rất thu hút. Ở bên cây hoa sơn trà rẽ phải, dọc theo hành lang dài mà đi, đó chính là thư phòng của Lục Hăng Tu, giờ này, Lục Hăng Tu thường ở trong thư phòng đọc sách, cửa luôn đóng chặt, Ninh Hi Diệp từng ôm hẳn hỏi: “Cửa này đặc biệt lưu lại cho ta?”

Lục Hăng Tu cả mặt đỏ bừng dù thế nào đi nữa cũng không chịu mở miệng, Ninh Hi Diệp đem hẳn đặt ở trên giường cọ cọ hồi lâu khiến hẳn khó kìm lòng nổi, Lục Hăng Tu mới căn môi gật đầu.

Nhớ lại, Ninh Hi Diệp cười đến có phần ái muội, tâm trạng phiền muộn bị trêu chọc một ngày nay mới tiêu tán một chút, vừa muốn cất bước đi đến thư phòng Lục Hăng Tu, không ngờ tới mới đi được vài bước, chỉ thấy cuối hành lang gấp khúc có thân người thẳng tắp ngồi đến đoạn trang trịnh trọng, giống như đặc biệt chờ y đến.

Chuyện Ninh Hi Diệp đến trọ ở Thừa tướng phủ, người biết chuyện trong ngoài cung đều là hiểu trong lòng không nói ra, cũng không ra mặt vạch trần, giờ phút hẹn hò bị người khác chặn lại, Ninh Hi Diệp da mặt dày cũng không khỏi có chút chột dạ, kiên trì đi đến lên tiếng: “Lục lão phu nhân mạnh khỏe.” Trong lòng lại lo sợ bất an, so với ở trước mặt thái hậu còn không được tự nhiên hơn.

Lục lão phu nhân cũng trấn tĩnh, đầu tiên là đập đầu cáo tội, mới nói: “Tiểu nhi tài sơ học thiển, không dám khinh nhục đế soái, lúc này đang ở trong thư phòng ra sức traу dồi, không bằng để cho lão thân quá phép tiếp đãi bệ hạ một lần, được không?”

Ninh Hi Diệp liên thanh chối: “Không dám, không dám...”

Hầu chuyện cùng Lục lão phu nhân vài câu ở dưới mái hiên “Xuân năm nay hoa đào nở thật đẹp...”, “Hoa sen mùa hạ cũng không kém...”, “Lệnh tôn hoạt bát đáng yêu...”, “Lục hiền tướng thật là đệ nhất hiền thần của triều ta...”, “...” Thường trộm nhìn về phía cuối hành lang, ngay cả cái bóng người nọ cũng không thấy.

Ở trong lòng ai oán mắng một câu, Lục Hằng Tu, người thật quá tuyệt tình.

Ninh Hi Diệp cao hứng thì đến, mất hứng thì về.

Buổi lâm triều cách ngày, chỉ toàn là sự vụ đáng ghét, quan viên nơi nào bị thiếu, người châu nào lại dâng tấu sớ than bần cùng, hoặc là ở phủ nào đó lại bắt cái gì hái hoa đạo tặc thổ phỉ sơn tặc... Hoàng các lão và Sử các lão một lời không hợp lại cãi nhau, mỗi người đều được một đám môn sinh vây ra ủng hộ, âm ỉ âm ỉ rồi lại bắt đầu muốn động thủ, lại qua ba nén hương, vẫn còn ồn ào, không giải quyết xong.

Ninh Hi Diệp trên long tọa cũng không lên tiếng can thiệp, toàn tâm toàn ý quan sát Lục Hằng tu phía dưới, bất quá chỉ một ngày không gặp đã nhớ đến quay quắt, nhất là nhớ đến một tháng này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, chỉ sợ ngay cả cơ hội để nói chuyện với mình một lát cũng chẳng có, ánh mắt không khỏi lộ ra triền miên, hận không thể kéo tay áo hẳn mang đến tâm thất.

Lục Hằng Tu bị quan sát nháy mắt cũng không nháy một cái, thoát tiên cũng không để ý, trong lòng tuy ngưỡng ngừng nhưng cũng mang theo

một chút ngọt ngào, ai ngờ y ngấm ngấm rồi lại ngấm, Hoàng các lão và Sử các lão đã cãi xong, hoàng đế y vẫn còn mơ màng, bất tri bất giác cứ nhìn thừa tướng hần một cách mãnh liệt.

Thần vương gia bên cạnh đến gần nói: “Lục thừa tướng, bệ hạ đang nhìn cái gì vậy? Linh hồn nhỏ cũng đánh mất rồi...”

Ánh mắt trêu ghẹo đảo qua đảo lại trên mặt Lục Hăng Tu.

Lục Hăng Tu cúi đầu ho khan một tiếng, lại khụ một tiếng, khụ một tiếng thật mạnh, quần thần đều hướng tầm mắt về phía hần, Thần vương gia cao giọng hỏi một câu: “Lục thừa tướng thân thể không khoẻ?”

Người trên long tọa lúc này mới định thần lại, cũng chớp mắt hỏi: “Lục ái khanh, thân thể không khoẻ? Có muốn Triệu đại y khám cho không?”

Lục Hăng Tu hung hăng trừng y một cái, Ninh Hi Diệp rụt cổ, trong đôi mắt phượng cong cong lộ ra mấy phần ủy khuất.

Lục Hăng Tu thấy, trong lòng không khỏi mềm nhũn, Thần vương gia kia tựa sát vào nhiệt tình nói: “Lục thừa tướng hôm nay bắt đầu dạy học cho thái tử, chính là bận đến nhàn hạ cũng không có, vậy hoàng thượng thì thế nào đây?”

“Còn có các vị các lão, không đáng ngại.”

“Chà... Vậy bệ hạ sẽ tịch tịch...” – Thần vương gia cười đến ý vị thâm trường.

Lục Hăng Tu quay sang đáp lại: “Vậy thì phải đa tạ vương gia ngài tiến cử.”

Ánh mắt Ninh Hi Diệp bắn lại, Thần vương gia ngấn ra, tươi cười cương cứng trên mặt: “Đó... đó không phải do Phương đại nhân công vụ bận rộn sao? Trách nhiệm làm đế sư thật sự không nhẹ... Ôi!”

Sau lưng có người nhéo mạnh ông một cái.

Buổi lâm triều hôm nay trời yên biển lặng, sóng ngầm mãnh liệt.

Việc triều chính vẫn như trước tiến hành đâu vào đấy, các vị các lão thay nhau trấn thủ ở ngự thư phòng, thỉnh thoảng thái hậu cũng sẽ đến thăm, tuy thiếu sự giúp đỡ của Lục Hằng Tu, Ninh Hi Diệp dưới sự hỗ trợ của quần thần vẫn làm tốt chức trách hoàng đế có hình có dạng, nhưng mà trong lòng vẫn không thoải mái, Ninh Hi Diệp căn cứ bút dài cổ dò xét ngoài cửa sổ, thấy được hành lang dài bên ngoài cửa, tường viện ở ngoài hành lang dài, rồi sau đó... Nhìn không tới.

“Lục thừa tướng đang dạy thái tử đọc sách, ở đầu khác của hoàng thành.” – Linh công công hảo tâm đi đến nhỏ giọng nhắc nhở.

Đôi mắt phượng của Ninh Hi Diệp liếc một cái. Linh công công nhanh ngậm miệng lại. Ninh Hi Diệp tiếp tục căn cứ bút dùng sức rướn cổ ra ngoài nhìn xung quanh.

“Bệ hạ, ý kiến của ngài thế nào?” – Hoàng các lão thấy y xem một quyển tấu chương tới nửa ngày, nhin không được lên tiếng hỏi.

“A... Nga...” – Ninh Hi Diệp lúc này mới lưu luyện thu hồi tầm mắt, tay chân luống cuống lật giở cuốn sổ trên bàn: “Việc này... Cái kia...”

Ánh mắt bỗng sáng lóe, Ninh Hi Diệp bụm miệng cười không ra tiếng.

“Bệ hạ...” – Hoàng các lão mở miệng lần thứ hai, hoàng đế này hoàn toàn không giống với tiên đế, Nguyên lão ba đời thực bất đắc dĩ.

“A... Được..” – Ninh Hi Diệp vội ngừng cười, nghiêm trang ngẩng đầu: “Về việc này, mới vừa rồi Hoàng các giả nói thật có đạo lý, trầm nghĩ là...”

Đuổi Hoàng các lão đi, rồi lại kêu Linh công công ra ngoài, khi ngự thư phòng không một bóng người, Ninh Hi Diệp thật cẩn thận mở cuốn tấu chương, giữa trang giấy ngay ngắn có đính kèm một con hạt giấy, mở ra, trên giấy chỉ có ít ỏi bảy chữ:

Chuyên tâm chăm chỉ, cấm đùa giỡn.

Dưới phần chữ viết đoạn chính không có lạc khoản, lật tờ giấy, ở dưới góc bên phải dùng thanh gỗ cực nhỏ viết qua quýt hai chữ: Mong nhớ.

Ninh Hi Diệp cẩn cán bút cười lớn.

Cách ngày lại lâm triều, Ninh Hi Diệp giả bộ dạng vô sự.

Thần vương gia đề thấp thanh âm nói với Lục Hằng Tu: “Yêu, linh hồn nhỏ của bệ hạ lại tìm về rồi?”

Lục Hằng Tu mặt đỏ lên bối rối, Ninh Hi Diệp nháy mắt với hắn, đôi môi hé mở, không tiếng động phun ra hai chữ: Mong nhớ.

Trên mặt càng nóng hơn.

“Bệ hạ đang nói cái gì vậy?” – Thần vương gia nghiêng nửa thân hỏi Phương Tái Đạo phía sau.

Đại Lý tự khanh cương trực không a dua ném cho ông cái ngó lơ.

Về sau, trong tấu chương mỗi ngày đều kèm theo hạt giấy, lúc nghị sự, Ninh Hi Diệp lặng lẽ nắm lấy nó giấu trong tay áo, khi không người mới chậm rãi mở ra xem:

Lời thật mất lòng, cấm tự cao,

Làm nhiều nói ít, cấm ngang ngược,

Siêng năng chịu khó, cấm an nhàn.

Chữ viết đoạn chính như trước, khẩu khí dạy bảo như trước, vẫn như trước ở dưới góc bên phải mặt sau tờ giấy dùng chữ nhỏ thật nhỏ viết qua quýt một câu: Mong nhớ.

Dem tờ giấy đặt trước ngực, ngón tay ở hai chữ “Mong nhớ” vuốt ve, khoe miệng cong lên thật sâu, trong ánh dương quang vàng óng, Ninh Hi Diệp cười rạng rỡ.

Chạy tới đầu kia hoàng thành, tiểu thái giám mặc quần áo phớt hồng lấp bắp nói: “Thái tử đang học, đại nhân phân phó không được quấy rầy...”

Ninh Hi Diệp không quan tâm vung tay lên, đứng ở ngoài thư phòng quan sát bên trong.

Thư phòng vẫn y như thuở bé, bức họa thánh nhân treo bên vách tường, trên giá sách bằng gỗ đàn hương chất hàng đống sách vở thư tịch, tiểu thái tử cùng mấy thư đồng ngồi bên bàn cất cao giọng đọc, người nọ đứng ở sau bàn, môi khê mím, mày khê chau, tất cả sự chú ý đều đặt hết vào quyển sách trong tay.

Bỗng nhiên, hần xoay mặt, dường như thấy được Ninh Hi Diệp bên ngoài thư phòng, trong đôi mắt đầy sự sùng sốt.

Ninh Hi Diệp tâm tình tốt, nhếch lông mày làm mặt quỷ với hần.

Lục Hằng Tu ngạc nhiên, lòng thấy ngọt ngào, đôi mày hơi nhíu cũng thả lỏng, không kịp được xoay mặt cười với y một cái, rồi lại nhanh xoay đầu đi, khuôn mặt rớt cuộc cũng không thua kém mà đỏ lên.

Ninh Hi Diệp thấy hấn đỏ mặt, không khỏi cười đắc ý.

Cảm xúc trong lòng rối loạn, Lục Hằng Tu một lát sau lại quay đầu nhìn, không còn thấy Ninh Hi Diệp bên ngoài thư phòng, cảm thấy trống vắng, nhin không được đứng ở cạnh cửa nhìn xung quanh, xoay người đi, Ninh Hi Diệp đang đứng ở phía sau cửa sổ cười với hấn.

Lục Hằng Tu vừa tức giận vừa buồn cười, ánh mắt lại luyến tiếc rời khỏi y.

Hai người xa xa cùng mong mỏi, âm thầm không lên tiếng nhốn nháo vui đùa, so với việc vành tai và tóc mai chạm vào nhau thường nhật lại có cảm xúc hoàn toàn khác.

Thần vương gia cũng đến xem tiểu thái tử đọc sách, đứng ở cửa viện cảm thán với Phương Tái Đạo đại nhân: “Tuổi trẻ thật là tốt...” Ngữ điệu ao ước của một tiểu hài tử.

Một tháng chia lìa, Ninh Hi Diệp lấy ra ba mươi con hạt giấy, mở ra trải trước mặt Lục Hằng Tu, được lời còn muốn được trả vốn: “Tiểu Tu thật nhỏ mọn, lần trước người về gia hương, trẫm viết thư gửi người còn dài hơn.”

Lúc này đã gần đến nửa đêm, trong quán ăn nhỏ lác đác vài vị thực khách, tô mì hoành thánh mới ra lò được đặt giữa bàn, Lục Hằng Tu cách lớp hơi nóng bốc lên của tô mì hoành thánh nhìn Ninh Hi Diệp nửa cong miệng: “Vua một nước sao lại so đo như vậy?”

“Trẫm nếu so đo, thì dù ai nói gì cũng sẽ không cho người làm đế sư trong một tháng này.” – Ninh Hi Diệp trả lời, đuôi lông mày nhếch hấn lên trời.

Lục Hằng Tu gục đầu xuống nở nụ cười, người này... Khó trách mấy các lão ai cũng không dám đến nói chuyện đế sư với y, chiếm một chút thời

gian của Lục Hằng Tu hẳn giống như khoét đi sự yêu thích của mình trong lòng Ninh Hi Diệp vậy.

Bóng đêm dần sâu, các thực khách đều rời đi, trong quán chỉ còn lại để tướng hai người.

Cơm no rượu say, Ninh Hi Diệp ngồi sát vào, đầu ngón tay dọc theo ngón tay Lục Hằng Tu một đường hướng lên, ở vạt áo của hắn quanh quần: “Mong nhớ, mong nhớ... Trẫm với ngươi... Mong nhớ...”

Môi dần dần gần sát với vành tai hắn, lời nói dần trở nên mập mờ, bắt lấy tay Lục Hằng Tu hướng vào nơi giữa hai chân mình: “Nơi này... Cũng mong nhớ...”

Mi mục quán quít, môi hồng nửa mở, bàn tay bắt đầu loạn chạy, cái lưỡi linh hoạt như con sâu muốn động đục...

“Ai ui... Tiểu Tu...” – Ai kia bất chợt đặt miệng ngồi xuống mặt đất.

Lão bá tựa vào bếp lò ngủ gục dụi dụi mắt, còn chìm trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

“Để sách lần trước còn chưa chép xong.” – Ai đó đứng dậy tính tiền chạy lấy người.

“Tiểu Tu...” – Ai nói tiểu biệt thẳng tân hôn chứ?

[58: Tiểu biệt thẳng tân hôn: khi tạm thời xa cách thì lúc gặp lại tình cảm sẽ mặn nồng, thắm thiết hơn cả đêm tân hôn.] Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Năm Xưa

CHƯƠNG 12: NĂM XƯA

Năm xưa, Khánh Đế Long Cảnh thứ mười một, tiết xuân se lạnh. Sao chổi rơi xuống phía đông bắc, thừa tướng Lục Dư Mạt qua đời, vương triều Ninh thị đột nhiên mất đi chỗ dựa.

Đầu tháng ba, thái tử Ninh Doãn Chân phụng chỉ đến Thừa tướng phủ thăm viếng.

Giữa hương khói vẫn vương, trước linh đường trắng thuần xuất hiện một gương mặt văn nhã thanh tú, dung mạo lãnh đạm, đôi mắt màu mực thâm trầm.

Trong nhất thời, tiếng kinh Phật như thủy triều tuôn ra, tất cả lọt vào tai rồi lại trôi đi xa.

“Tạ ngô hoàng long ân.” – Y cúi người bái lạy, mái tóc đen rơi trên đôi vai trắng. Dưới tay áo lụa trắng là mười đầu ngón tay thon dài, trên các đốt ngón tay có những vết chai do cầm bút lâu năm.

“Đây là con trai độc nhất của Lục thừa tướng, Lục Minh Trì.”

Lục Minh Trì, công tử của Thừa tướng phủ, như vậy tương lai sẽ là... Trong lòng chấn động, Ninh Doãn Chân tiến một bước nâng cánh tay dùi y đứng lên: “Lục công tử hãy nén bi thương.”

Lòng bàn tay trượt từ cánh tay đến cổ tay Lục Minh Trì, cùng đôi tay nhiều năm dùng để cưỡi ngựa bắn cung của mình thì cổ tay ấy thật mảnh khảnh, lộ ra vẻ văn nhược của người đọc sách.

“Có thể được thái tử hạ mình đến viếng, Lục thị đội ơn vô cùng.” – Lục Minh Trì nói, lui về sau nửa bước, cổ tay thuận thế gãy ra.

Bàn tay Ninh Doãn Chân trống không, nghiêng đầu cẩn thận đánh giá, nhưng thấy y hai mắt ửng đỏ cũng không rơi lệ, khuôn mặt tiêu tụy, dáng vẻ kiêu ngạo trầm tĩnh. Rõ ràng rất đau thương nhưng vẫn không thất thố.

Không khỏi khen ngợi: “Lục thừa tướng quả thực biết cách dạy con.”

Lục Minh Trì không nói lời nào, chỉ khom người tạ lễ, nâng mắt, cũng yên lặng đánh giá vị thái tử đương triều mi mục phi dương.

Lúc đó, một người không phải là minh quân, người kia vẫn chưa thành Hiền tướng, Ninh Doãn Chân sơ ngộ Lục Minh Trì, trong làn hương khói vẫn vút, người nhìn ta, ta nhìn người, cả hai đều nhớ kỹ gương mặt trước mắt.

Long Cảnh năm thứ mười bốn, tên vua ngu dốt Khánh Đế băng hà, để lại sông núi tiêu điều.

Ninh Doãn Chân chưa làm lễ trưởng thành đã ngồi lên ngôi vua, tuân theo tổ huấn của Thái Tổ hoàng đế, phong Lục Minh Trì của Lục thị làm thừa tướng theo di mệnh của Khánh Đế, Tề Lương Sở Ngụy bốn vị thúc vương phụ chính, cùng các chư huynh đệ ngang hàng tấn phong Lục bộ. Lão thần mất vua, chư vương lớn mạnh, nhìn như giang sơn bền vững, kì thực kết bè kết đảng, bày sới hoành hành.

“Tề Vương âm thầm tiếp quản phòng ngự trong kinh Ngụy Vương vội vã rời kinh, trên danh nghĩa tuần tra, kì thực là thẳng hướng biên quan, lo

sợ muốn đoạt lấy đại quân nơi biên ải Lương Vương cuồng vọng, chuyên quyền độc đoán, quần thần không ai dám lên tiếng...”

Trong ngự thư phòng, Lục Minh Trì chau mày.

Ninh Doãn Chân ngồi sau thư trác, xoa xoa cổ cười như không cười: “Vậy ái khanh nói xem, cái đầu này của trẫm sẽ do ai đoạt lấy?”

“Bệ hạ nói đùa.” – Sắc mặt Lục Minh Trì càng cấp bách.

Ninh Doãn Chân thấy y không vui, cười hỏi: “Xưa nay có vị vua bị phế nào có thể chết già?”

“Không có.”

“Vậy có thể có tân vương thiện đãi với hoàng đế bị phế?”

“Không có.”

“Như vậy nơi vị vua bị phế ấy trở về là?”

“Cái chết.”

Giống như lại nhìn thấy hình bóng thiếu niên cao ngạo dù rất đau thương cũng không chút thất thố kia, Ninh Doãn Chân cười cười nhìn y đột nhiên căng thẳng: “Trẫm chỉ luyện tiệc người – vị thừa tướng này thôi.”

Hai năm, trong cảnh tranh đoạt quyết liệt, Ninh Doãn Chân giấu nhem tài năng, lặng lẽ quan sát tứ đại phụ chính vương làm theo ý muốn.

Xương Khánh năm thứ ba, Tề Vương lớn tuổi, tinh lực không đủ, sớm đã bị ba vị vương còn lại gạt bỏ, chết rất kì bí trong phủ. Ba vị vương còn lại nhất thời như mặt trời ban trưa, trong triều sóng ngầm cuộn trào, ngoài tường cung máu chảy thành sông.

Xương Khánh tháng năm năm thứ tư, Ninh Doãn Chân làm lễ trưởng thành. Vị thừa tướng thiếu niên Lục Minh Trì bị xem thường lên tiếng trước bá quan, sẽ điều tra kĩ lưỡng vụ án của Tề Vương, cả triều xôn xao.

Tháng mười, Sở Vương dền tội. Quan viên Lục bộ bị cách chức, người kế nhiệm là một anh tài vô danh không ai biết đến.

Chúng thần vô cùng kinh ngạc, Ninh Doãn Chân lấy lí do Lương Vương độc đoán hống hách, ngỗ nghịch phạm phải mười đại tội ra lệnh chém dựa vào lão thần Tần thị kiên trung quân tâm, áp chế Ngụy Vương. Sau Ngụy Vương trên đường lưu đày bị bệnh mà chết.

Trong vòng bốn năm, giết thúc vương, chém thủ túc, cốt nhục tương tàn, những tử đệ ở thế cân bằng trong hoàng thất hoặc bị lưu đày hoặc bị trục xuất, đường đi đến đế vương của Ninh Doãn Chân máu tươi đầm đìa.

“Ở Thừa tướng phủ, người không phải ngô hoàng vạn tuế, cũng không là hoàng chất của phụ chính vương.” – Nửa đêm, trong hậu hoa viên Thừa tướng phủ, Lục Minh Trì nói với Ninh Doãn Chân.

Bàn tay cầm chén rượu không ngăn được cơn run rẩy, vị đế vương trong triều sát phạt quyết đoán, năm giữ sinh tử lúc này bất quá chỉ là một thiếu niên hai mươi, chiếc mặt nạ trước sau không để lộ nửa điểm thanh sắc từng chút từng chút bị vỡ nát, một giọt lệ bi thương rơi xuống.

Thừa tướng phía đối diện, luôn đoan túc nghiêm chỉnh chậm rãi thả lỏng nét mặt, lặng lẽ vì hấn rót đầy ly rượu.

Ban đêm, hoa quỳnh trong Thừa tướng phủ nở rộ đầy cành.

Xương Khánh năm thứ bảy, Đại Ninh triều sông lớn trong vắt, bách quan thần phục. Đường như vẫn chưa tận hứng, cung điện nhỏ nhỏ làm hấn không ngăn được bước chân tiến lên long ý.

Ninh Doãn Chân nghe tin cấp báo từ biên quan, khoe môi cong lên một nụ cười thoải mái: “Từ nhỏ trầm đã luyện võ nhưng vẫn chưa từng thấy qua quang cảnh nơi sa trường.”

Thừa tướng nhật lí vạn ky nghe thấy vậy, vội vàng cản lại: “Sự thể trọng đại, mong bệ hạ thận trọng.”

[59: Nhật lí vạn ky: ý chỉ người chăm chỉ làm việc thường rất bận rộn.]

Thân hình quỳ trước điện vẫn gầy yếu như hồi mới gặp.

Thiên tử trẻ tuổi mi mục phi dương rất lưỡng lự, cả hai cùng tuổi nhưng thừa tướng lại không hiểu được chí lớn cao ngất trời của hãn. Ninh Doãn Chân có chút ảo não khó hiểu.

Cuối cùng, “Man tộc phương bắc không thể cảm hóa, lòng lang dạ thú, mưu toan ám hại giang sơn Đại Ninh triều chúng ta...” Thánh chỉ sáng rực tức khắc lan truyền khắp thiên hạ, ngô hoàng muốn ngự giá thân chinh! Tiếng reo hò nổi lên bốn phía, ba tiếng hô vạn tuế âm vang như muốn phá vỡ không trung.

Trước cửa thành, bách quan xếp thành hàng. Ninh Doãn Chân ngồi trên lưng ngựa quay đầu lại, áo giáp sáng choang đập vào nhau phát ra tiếng leng keng, trong ánh sáng lạnh căm của giáp sắt nhìn thấy Lục Minh Trì đang ngẩng đầu nhìn mình, đôi mắt đen chứa đầy ưu phiền. Thừa tướng mặt lạnh tâm lo lắng...

“Lần này đi, việc lớn nhỏ trong triều đành nhờ đến ái khanh.” – Có thể do tiếng trống trận quá mức hùng tráng, hoặc do tiếng la hét quá mức cao xa, yết hầu nghẹn ngào.

Chiến hỏa liên miên, vạn lượng hoàng kim cũng không bằng một lá thư ngắn. Có người nhận được thư nhà, vui vẻ hoa tay múa chân, ngọn lửa

đỏ rực chiếu sáng những khuôn mặt tươi cười đầy hưng phấn. Dưới ánh trăng tròn nơi biên ải, Ninh Doãn Chân cảm thấy phiền muộn.

Nghe tin biên cương đại thắng, Lục Minh Trì khẽ thở phào nhẹ nhõm, gấp lá thư báo tin thắng trận lại cẩn thận cất trong ống tay áo.

Lúc trước lên đường, dương hoa như tuyết rơi, mà nay chiến thắng trở về, tuyết rơi như dương hoa. Người nọ ngồi trên ngựa vẫn như trước mi mục phi dương, chí khí ngút trời.

[60: Dương hoa: hoa dương liễu.]

“Hiện giờ quốc thái dân an, tứ hải thái bình, Đại Ninh triều ta nhất định ngàn năm vạn năm vẫn sẽ căn cơ vĩnh cố.”

Ban đầu có người bóng gió đến dò hỏi, các đại thần dè dặt quỳ trước thềm ngọc chấp tay nói: “Ngô hoàng văn thành võ đức, thiên hạ quy phục. Thế nhưng... Nếu có thêm hoàng tự, cơ nghiệp Đại Ninh hoàng triều ta nhất định bền vững, không thể lung lay.”

Từ từ, có người bắt đầu nghiêm túc dâng tấu chương, thỉnh ngô hoàng lập hậu.

Sau đó, tấu chương càng ngày càng nhiều. Trên mặt các lão thần lộ vẻ ưu sầu, cũng có người muốn nói lại thôi, số người khẳng khái sắp đặt cũng không ít.

Ninh Doãn Chân tức giận lật đổ thư trác nhìn từng người trong bọn họ: “Trẫm không lập hậu, các người có thể làm gì trẫm!”

Nguyên lão ba đời tức giận đến nửa tháng cũng không thương triều.

Giữa tiếng ai thán của triều đình và dân chúng, thừa tướng trước giờ vẫn không lên tiếng xuất hiện trong ngự thư phòng: “Nữ nhi của Trần thị

dung mạo tú lệ, hiền thực thông tuệ, có thể đảm đương trọng trách quốc mẫu.”

Đó là người được quần thần lựa chọn, đức dung vẹn toàn, khiến cho người khác không thể tìm ra khuyết điểm.

Ninh Doãn Chân đột ngột đứng lên, túm lấy cánh tay y hung hăng đè y lên thư trác.

Thân thể từ nhỏ làm bạn chưa bao giờ đến gần như thế, thậm chí có thể nhìn mí mắt run rẩy của y. Cánh tay trong tay mình vẫn như trước gây yếu hơn mình rất nhiều, gương mặt vẫn nhã thanh tú ẩn ẩn lộ ra sự ngạo mạn.

“Nếu muốn giang sơn vững bền, ắt không thể thiếu hoàng tự.”

Ninh Doãn Chân nhìn thấy khuôn mặt cố tự trấn định của y, từ cực kì tức giận dâng lên sự không cam lòng, chậm rãi cúi người, đem mặt vùi vào cổ y: “Trẫm... trẫm không cần giang sơn bền vững!”

“Bệ hạ, ngài là quân vương minh đức.” – Thanh âm thừa tướng rất nhẹ, giống như một tiếng than thở: “Trong nhà đã thúc giục ta thành thân rồi.”

“Người đã nói, người muốn làm một hoàng đế tốt hơn Thái Tổ hoàng đế.”

Giữa thư phòng to lớn, khắp nơi bừa bộn. Ninh Doãn Chân gặt gao ôm thừa tướng của hắn.

Xương Khánh năm thứ mười hai, Ninh Doãn Chân lập nữ nhi Trần thị làm hoàng hậu, cả nước hân hoan, trong kinh thành pháo hoa rực rỡ chiếu sáng cả mấy dặm ngoài thành.

Không ai biết rằng, khi màn đêm buông xuống, từng có người ở bên ngoài tường cung đứng ngây ngốc hồi lâu, giữa ánh pháo hoa rực rỡ chiếu rọi khuôn mặt đầy cô đơn.

Càng không người biết rằng, một năm sau, khi Lục Minh Trì thành hôn, vị thiên tử trên cả vạn người của Đại Ninh hoàng triều từng ở trong hoa viên Thừa tướng phủ ngồi cạn cả một đêm.

Ánh nến trong ngự thư phòng vẫn như trước sáng rực đến rạng rỡ, chỉ là không còn thấy bóng hình văn nhã thanh tú của người kia trên song cửa.

Xương Khánh năm thứ mười lăm, hoàng gia mừng như thấy Lâm nhi, hoàng hậu Trần thị vừa mới hạ sinh thái tử Ninh Hi Trọng. Ba năm sau, Ninh Doãn Chân lại có đứa con thứ hai, người sau nay sẽ kế nghiệp – Ninh Hi Diệp. Cùng năm đó, trưởng công tử Thừa tướng phủ – Lục Hằng Tu – xuất thế.

[61: Lâm nhi: ngày xưa nói hễ có đấng vương giả chí nhân ra đời thì có con lân xuất hiện.]

Thời gian như trở lại năm đó, hai thiếu niên hăng hái:

“Ta muốn làm thiên tử thánh minh hơn cả Thái Tổ hoàng đế!”

“Ta đây muốn làm thừa tướng còn hiền đức hơn cả thừa tướng của Thái Tổ hoàng đế!”

Thời đại Minh quân và Hiền tướng cùng tồn tại, tứ tộc quy tụ, thiên hạ về một.

Ninh Hi Diệp bốn tuổi mạnh mẽ kéo tay công tử Thừa tướng phủ nói muốn cưới hẳn làm nương tử.

Cả sảnh đường cười to.

Giữa lúc yến tiệc linh đình, Ninh Doãn Chân vô ý nắm tay Lục Minh Trì: “Ái khanh, chúng ta kết thân thôi.”

Lòng chua xót nhiều hơn vui mừng.

Năm đó cũng từng như vậy bước lên một bước đến cầm tay người, lòng bàn tay trượt từ bờ vai tới cổ tay. Nhoáng cái hai mươi mấy năm đã trôi qua như con ngựa bạch bất kham, trong ngự thư phòng một cái ôm, trong bữa tiệc một lần trộm nắm tay, chỉ có vậy, không còn gì khác.

Xương Khánh đầu xuân năm thứ ba mươi hai, đại Hiền tướng Lục Minh Trì qua đời. Ninh Doãn Chân sửa niên hiệu Hoài Minh. Một đời tình cảm rồi rằm vướng tâm, trên sách sử chỉ ngưng kết thành hai chữ vô cùng đơn giản, viết tên Ninh Doãn Chân bên cạnh. Cho dù, không có Ninh thị hoàng triều cho dù, thương hải tang điền.

[62: Hoài Minh: hoài là thương nhớ, minh trong Lục Minh Trì thương nhớ Lục Minh Trì.][63: Thương hải tang điền: biển xanh thành nương dâu. Ý nói sự thay đổi to lớn.] Đăng bởi: admin

DUNG QUÂN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bãi Triều

CHƯƠNG 13: BÃI TRIỀU

Nửa đêm, không gian tĩnh lặng, đám cung nữ thái giám làm việc mệt mỏi cả ngày dựa vào cửa cung, mơ mơ màng màng ngủ gật, thị vệ tuần tra ban đêm cầm đèn ***g vừa lúc đi qua trước cửa. Ánh nến trong tâm cung vẫn còn sáng, cách một song cửa giấy tỏa ra thứ ánh sáng uân vàng.

“Ừm... Người... Chậm, chậm một chút... Ha... A a a...” – Tiếng rên rỉ khe khẽ xuyên qua khe cửa, tản mát vào gió đêm, bất giác làm cho tiểu cung nữ còn chưa an giấc đỏ mặt. Một trận thở dốc gấp gáp qua đi, ngọn đèn cây cháy sạch chỉ còn một đoạn ngắn ngùn lung lay chùng như sắp tắt, Ninh Hi Diệp vừa lòng thỏa ý ôm lấy thừa tướng bị y hành hạ hơn nửa đêm, tên trộm cười hề hề: “Cái này không được?”

Lục Hằng Tu thở hển hển không nói lời nào, xoay đầu lại hung hăng trừng y một cái, khước mắt hồng hồng, đôi mắt đẫm nước, khước môi còn vương lại sợi chỉ bạc do nụ hôn nồng thắm gây ra, thấy hạ phúc của Ninh Hi Diệp lại nóng lên, cái kia kia vừa mới an phận một chút vậy mà lại chậm rãi ngẩng đầu: “Tiểu Tu, trẫm còn muốn...”

Đường đường là một hoàng đế, ngồi trên thiên hạ, ra lệnh cho bách quan, thế mà y còn có thể bày ra vẻ mặt ‘người không chịu ta, ta khóc cho người coi’, thừa tướng bị triệu vội vào nghị sự nhưng ngay cả chuyện cần bàn còn chưa tỏ đã bị đẩy ngã xuống long tháp, chột có ý muốn bóp chết y ở trên giường: “Ngày mai còn phải lâm triều.”

Khẩu khí của thừa tướng cứng nhắc như một khối sắt, hoàng đế tinh thần sáng lạng cùng hăn mặt đối mặt, căn lỗ tai hăn chậm rãi nhay nhay: “Không thượng triều là được.” Tiếng cười trầm thấp đầy sự tính toán.

Không thượng triều, thật tốt. Từ lúc ngồi lên long ỷ, cuộc sống của Ninh Hi Diệp cũng chỉ còn lại hai mục tiêu: Lục Hằng Tu, không thượng triều. Không thượng triều sẽ không cần đụng đến tấu chương, không có tấu chương thì sẽ không cần ngồi trong ngự thư phòng, không ngồi trong ngự thư phòng thì có thể thoải mái đi rất rất nhiều nơi khác, tử như ngự hoa viên, tử như Thừa tướng phủ, tử như Xuân Phong Đắc Ý lâu... Có thể mang theo Tiểu Tu của y, ở trong bụi hoa, ở bát bảo lương đình, ở bên hồ, ở trên ngựa... Như vậy, như vậy, còn như vậy, rồi lại như vậy... Chỉ nghĩ đến thôi mà cả người đã khô nóng, một tay phóng túng trượt dọc theo vòng eo của Lục Hằng Tu, một tay đặc ý dằn dặt vỗ cái gối đặt dưới thân Lục Hằng Tu: “Ngồi cũng ngồi không nổi, ngày mai người làm sao thượng triều?”

Ai đó cắn răng một cái, ai kia trở tay không kịp. Bịch, một tiếng nặng nề, người nào đó bị đá xuống giường? Ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng “binh binh bang bang” như là cái mắc áo đẩy ngã bình hoa, tiểu cung nữ khó khăn lắm mới ngủ được an lành nhất thời bưng tỉnh, nhìn cửa phòng đóng chặt bối rối khó xử.

“Không có việc gì, chúng ta cứ ngủ tiếp đi.” – Lão thần Linh công công vừa nói vừa chớp mắt, rõ là đã quen mắt.

Khi tiểu cung nữ tròn mắt nhìn cửa phòng do dự, cửa mở ra, thừa tướng trẻ tuổi thân vận bộ quan phục đồ rực mặc lúc trưa khi bị triệu vào phòng từ bên trong bước ra, vạt áo còn chưa kéo thẳng, hăn nhúm, dễ nhận thấy rằng hăn ăn mặc thật luộm thuộm. Khuôn mặt một màu hồng hồng, còn gì là dáng vẻ nghiêm trang nhã nhặn lúc bình thường, nhưng lại càng toát lên hương vị phong tình không nói nên lời.

Tiểu cung nữ thấy vậy ngán ngờ đôi chút, Lục tướng gia, thật rất ưa nhìn nha...

Bên kia, Linh công công khom lưng cung kính đứng bên cửa, thấp giọng hỏi vị hoàng đế về mặt đau khổ đang nằm sóng xoài trên sàn: “Bệ hạ, có muốn mài mực không? Giấy và bút cũng chuẩn bị xong rồi.”

Buồn chán, đêm dài buồn chán mà, lúc này mới chỉ qua một nửa thôi.

“Nghe nói hôm qua bệ hạ triệu Lục thừa tướng vào cung nghị sự?” – Sáng sớm, Lục Hằng Tu vừa mới đến cửa cung, Thần vương gia mang theo vẻ mặt tươi cười tiến lại hỏi thăm.

Cả hai thúc chất, người này so với người kia càng không đứng đắn. Tiên đế anh minh thánh đức nếu dưới hoàng tuyền mà biết được, sợ là tức giận đến mức đội mồ sống dậy. Lục Hằng Tu cầm hốt bản bằng ngà voi khó khăn xoay người: “Chút việc bình thường thôi.” Trên mặt tuôn ra một tràng mồ hôi, đau, chỗ thắt lưng.

Đối phương cười đến hai mắt sáng rực như sao: “Việc bình thường mà phải thương lượng đến tận canh ba sao? Bệ hạ có Lục thừa tướng phụ tá, thật là ngày càng siêng năng hơn.” Quả nhiên, là đứng ngồi không yên cố ý đến xem náo nhiệt. Đến xem việc chê cười của chất tử quả thực là ham muốn thiết tha nhất của vị tiêu dao vương gia này mà.

“Đâu có, không phải vương gia ngài ở lì trước cửa nhà Phương đại nhân một ngày một đêm muốn ngài ấy viết cho một bức phúc tự nhưng ngài ấy không chịu đó sao?”

“Khụ khụ khụ, đó là... đó là... Khụ khụ... Ha ha ha ha...” – Ông ta cười đến nổi đôi mắt hoa đào híp lại thành một đường, trộm ngắm bóng dáng đầu thẳng lưng cao đầy chính trực kia, thanh âm trầm tới không thể thấp hơn: “Ha ha ha ha... Chữ Phương đại nhân viết rất đẹp đó.” Nói là thẹn thùng, không bằng nói thẳng ra là khoe khoang.

Lúc cùng nhau xếp hàng trên điện, Thần vương gia lặng lẽ kéo kéo tay áo Lục Hằng Tu: “Lục đại nhân, nếu đau quá thì cứ đi hỏi Phương đại nhân, ông ấy có vài mẹo nhỏ đó.” Cặp mắt đảo quanh eo của hắn.

Mặt Lục Hằng Tu phụt một tiếng đỏ bừng. Bên kia, hoàng đế ngồi trên long ỷ vẻ mặt buồn bực, trộm ở dưới ống tay áo xoa cổ tay đau nhức.

Trong triều không có đại sự gì, buổi lâm triều này không mặn không nhạt, ngay cả hai vị Sử các lão và Hoàng các lão cũng không mở miệng đấu đá câu nào. Quần thần cúi đầu, trộm nhón chân nhìn qua liếc lại hoàng đế thần tình ai oán cùng thừa tướng vẻ mặt lạnh lùng: “Hoàng thượng với Lục tướng gia rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói là hôm qua bị triệu vào cung nghị sự.”

“À... Nhưng lúc trước mỗi khi bàn chuyện xong bộ dáng không giống như vậy... Hoàng thượng không phải đều rất vui vẻ sao?”

“Chuyện này, ai biết... Hình như tối hôm qua lại phải chép Đế sách thì phải?”

“Suyt... Nói nhỏ thôi, đừng để hoàng thượng nghe thấy, năm mươi lần chép Đế sách bữa trước lão hủ còn chưa chép xong đâu.”

Lục Hằng Tu đứng trong hàng đệ nhất phẩm, sắp bóp nát hốt bản trong tay.

Thái hậu gần đây rất hào hứng, thường ngồi dưới giàn hoa trong ngự hoa viên thêu mẫu đơn. Qua mười ngày nửa tháng cực khổ lắm mới thêu xong nửa phiến lá. Mắt Thần vương gia dán chặt lên mảng trống trên tấm lụa, mở tròn mắt nhìn cả ngày, vỗ đùi một cái: “Rất đẹp! Nhìn chiếc lá này, màu sắc này, như phi như thúy, không nhìn kĩ còn tưởng đây là thật... Thật sống động! Nếu là ở ngoài cung thì danh hào thiên hạ đệ nhất tú nương nhất định sẽ thuộc về hoàng tấu...”

Ba hoa thiên địa khoác lác đến trơn tru, thái hậu bị tâng bốc đến mặt mày hớn hở, Lục Hăng Tu đứng một bên trộm dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ, cũng may Thần vương gia ngài sinh ra trong gia đình đế vương, nếu là một quan lại tầm thường, chắc chắn sẽ là một đại gian thần a dua nịnh hót, khẩu phật tâm xà.

Đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe thái hậu hỏi: “Gần đây hoàng thượng có khỏe không?”

Lục Hăng Tu vội chắp tay trả lời: “Bệ hạ hết thủy đều mạnh khỏe.”

“Có ngoan ngoãn thượng triều không?” – Thái hậu lại hỏi, thuận tay hạ một mũi kim xuống lớp lụa, ưm... Thêu trật.

“Mỗi ngày đều thượng triều, chưa có ngày nào chậm trễ.” – Trong lòng tuy oán giận tên hoàng đế chơi bời lêu lổng kia nhưng ngoài miệng lúc nào cũng biện hộ cho y, thấy nụ cười có dụng ý xấu của Thần vương gia, Lục Hăng Tu càng khó trả lời.

“Có thượng triều là tốt rồi. Hai ngày trước y còn đến thỉnh an ai gia, cầu xin ai gia nói một tiếng với Lục thừa tướng, có thể cho phép y không thượng triều một ngày không. Ha ha... Đầu xuân, mùa xuân ăn chơi mùa thu lười biếng, ai gia thấy y sáng sớm không chịu rời giường, cứ như trẻ con!” – Bà lại đâm một kim xuống, lời nói dù chậm rãi, đường may cũng không chút sai lệch, chớp mắt đã may xong nửa phần lá còn thiếu: “Y tốt xấu gì cũng là vua một nước, làm sao có cái đạo lý không rời giường nổi thì sẽ bãi triều chứ. Sau này còn phải làm phiền Lục thừa tướng nghiêm khắc đốc thúc... Miễn cho y vô duyên vô cớ bị bách quan chê cười.”

Lục Hăng Tu cúi đầu liên tục nói vâng, thái hậu ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy hai đứa bé đang chạy tới, một đứa là tiểu thái tử Ninh Hoài Ưu, đứa kia thì không biết là ai, hai đứa trẻ cùng nhau đi đến, một đường vui cười đùa giỡn, có vẻ thân thiết.

“Đó là hài tử nhà ai?” – Thái hậu chỉ tay, nheo mắt muốn nhìn cho rõ: “Nhìn rất quen mặt, là tiểu thư phủ Thừa tướng ư?”

“Đó là đại chất tử của thần.” – Lục Hăng Tu bầm báo.

Lại là Lục gia... Tiếng cười của bọn trẻ vờn quanh, bàn tay cầm kim của thái hậu khẽ run lên, sợi chỉ tinh tế đứt phụt.

“Sắc mặt hoàng tấu không tốt lắm.” – Thần vương gia bước lên trước đỡ bà.

Nữ nhân sắc mặt tái nhợt quay đầu lại, giọng nói nghẹn ngào: “Mệnh ai gia thật khổ...”

Nửa đêm, Thừa tướng phủ, thư phòng.

Lục Hăng Tu đọc sách trước ngọn đèn, trong ngoài Thừa tướng phủ cảnh vật an bình. Cửa phòng nửa khép nửa mở bị đẩy ra, hoàng đế mặc thường phục tựa bên khung cửa, trên mặt bày ra đủ loại ủy khuất: “Trăm triệu người tiến cung, ái khanh dám cả gan kháng mệnh!”

“Trong triều gần đây vô sự, có rất ít tấu chương, không biết bệ hạ khó nghĩ chuyện gì?” – Lục Hăng Tu buông sách nghiêm trang hỏi.

Ninh Hi Diệp dấu môi không nói lời nào. Nghị sự, chăm sóc Hoàng các lão, Phương Tái Đạo biết cách ăn nói thông minh khôn khéo, hẳn còn bận tâm gì đến hoàng đế này? Cái gọi là triệu thừa tướng một mình nghị sự, đơn giản... đơn giản chỉ là... Hoàng đế tâm không chí lớn liên tiếp không để vào mắt, đã nghĩ sẽ bảo vệ thừa tướng cứng nhắc bướng bỉnh của y cả đời, vậy mà trong hoàng thành tựa hồ việc nắm tay cùng nhau trò chuyện cũng trở thành một thứ xa xỉ, chỉ có thể nhân lúc nửa đêm không người, trèo qua đầu tường Thừa tướng phủ lấy tán gẫu làm an ủi. Như vậy không phải là tình nhân, mà là kẻ trộm.

“Bệ hạ, ngài là thiên tử, sao lại...” – Bất giác lại muốn giáo huấn y, người ngoài cửa lập tức bậm môi nhếch mày, vẻ mặt không kiên nhẫn. Thấy y phục đơn bạc của y nhẹ bay trong gió đêm, thở dài, Lục Hằng Tu bất đắc dĩ đứng dậy kéo y vào: “Mau vào phòng đi, ngoài cửa lạnh, coi chừng cảm lạnh.”

Ngón tay đan lấy ngón tay, một bên ấm áp một bên thấm hơi lạnh, đan vào nhau, sưởi ấm cho nhau. Lục Hằng Tu xoay người đóng cửa rồi quay đầu lại, khuôn mặt Ninh Hi Diệp càng phóng lớn hơn, tà khí trong đôi mắt phượng tràn ngập: “Người...”

Lời nói chưa kịp thốt ra đã bị một cái ôm bao bọc, từ ngữ đều bị cuốn trôi, tất cả hơi ấm trên người dường như đều bị y hút đi.

“Tiểu Tu thật là dễ chịu.” – Ninh Hi Diệp ôm Lục Hằng Tu bùi ngùi cảm thán: “Trẫm đã nghĩ phải ôm lấy người thật chặt.”

Lời nói người ấy luôn ôn nhu như thế, kề bên vành tai, hơi thở nóng hổi đều phả vào lỗ tai. “Tiểu Tu, ta thích người”, “Tiểu Tu, ta muốn ở bên người”, “Tiểu Tu, ta nghiêm túc đấy”... Qua bao năm tháng dằng dằng, y luôn không ngại phiền hà theo sát mình hoặc nghiêm túc hoặc đùa vui, đường đường là cửu ngũ chí tôn, thân là đế vương lại hạ thấp bản thân trước mặt hần, cam tâm tình nguyện, thử hỏi hần làm sao có thể không cảm động, cũng chẳng biết từ khi nào đã bắt đầu quyến luyến những tình cảm ấm áp của y.

“Trẫm phải đi rồi, hồi cung chậm người lại cẩn thận nữa.” – Y lưu luyến buông tay, hơi ấm quanh thân dần dần bị gió đêm thổi bay.

Lục Hằng Tu lặng người nhìn Ninh Hi Diệp đi đến cửa, mở cửa phòng, trong bóng dáng ấy chất chứa sự cô đơn khó nói thành lời, ngậm lại nụ cười của y, sự săn sóc của y, ủy khuất của y, chua xót dâng lên yết hầu. Được rồi, được rồi, chỉ làm thế này một lần này thôi... Duỗi tay ra, tóm lấy

ống tay áo của y, hạ dừng khí giường mắt nhìn y: “Bên ngoài gió lớn, người... Đêm nay... Ở, ở lại đi...”

Giảng co, sau đó yên tĩnh, sau đó nữa ánh nến trong thư phòng Thừa tướng phủ cứ thế mà tắt.

Trong thư phòng tối đen, có người hỏi: “Tiểu Tu, người ở lại với trẫm?”

Không tiếng đáp lại.

Y kiên trì không ngừng hỏi: “Tiểu Tu, trẫm cũng không được ôm người?”

Vẫn không có tiếng nói chuyện, nhưng có thể nghe thấy tiếng soạt soạt, như là tiếng quần áo rơi xuống nền đất.

Cuối cùng của cuối cùng, hoàng đế cảm thấy mỹ mãn nuốt nước bọt hỏi: “Tiểu Tu, trẫm ngày mai không thượng triều được không?”

“Không được.” – Thừa tướng trả lời không chút chần chừ.

“Tiểu Tu, lúc này không cần bất cận nhân tình như vậy... Trẫm sẽ không làm vậy đâu mà.” – Hoàng đế đành bất đắc dĩ kìm nén bực bội.

[64: Bất cận nhân tình: ko hợp tình người.]

Hoàng đế bướng bỉnh hình như quyết tâm muốn làm ấm lên, hai ba bữa nay không chịu vào triều, mấy tối liền đều kêu đau đầu, triệu vài thái y vào chẩn bệnh, mạch tượng lại bình thường đến không thể bình thường hơn, làm cho lão thái y sắp cáo lão hồi hương bị làm khổ đến nổi ngã bệnh.

Khi lâm triều, vẻ mặt y cũng đầy vẻ không cam nguyện, nghe qua loa vài câu rồi kết thúc.

Thần vương gia trưng lên nụ cười không đứng đắn đi đến chỗ Lục Hằng Tu: “Lục thừa tướng, ngài nói bệ hạ vì sao lại huyền não đến như vậy?” Đôi mắt hoa đào đảo quanh Lục Hằng Tu từ trên xuống dưới.

Lục Hằng Tu nói: “Vương gia, trên người thần có gì không ổn ư?”

Ông cười quở trách: “Tiểu vương nhìn thì có gì bất chính sao?”

Đây là đang làm rõ, hoàng đế nháo như vậy, Lục tướng gia, ngài nhất định không thể thoát khỏi liên can.

Hai ba nhóm quan lại đang tán gẫu hữu ý vô ý đều hướng về phía này, Hoàng các lão ho một tiếng, chậm rãi tách ra khỏi đám đông đi đến, cúi đầu, hạ giọng xuống nhỏ như tiếng trẻ con nói: “Chứ không phải là cãi nhau sao?”

“Nói mấy lời đại bất kính, nếu là bệ hạ... Khụ... Lục thừa tướng, ngài nhin một chút...”

“Hoàng thượng quậy phá không thượng triều, nếu truyền ra ngoài sẽ làm dân chúng chê cười.”

“Nếu để ngoại tộc nghe thấy, cũng rất mất mặt...”

“Trước mắt thái tử còn nhỏ, qua hai năm nữa... Khụ khụ... Sẽ...”

Tại sao mỗi lần hoàng đế có việc gì thì mọi nghi ngờ đều đổ lên thân hần? Việc hoàng đế làm ầm lên còn có thể do hần – thừa tướng này xúi giục ư? Thừa tướng cần cù lần đầu tiên có loại xúc động dù đang ở trên triều nhưng lại muốn co chân bỏ chạy.

Thần vương gia phát phát quạt che trước mặt, nét mặt lộ vẻ thấu tình đạt lý: “Lục thừa tướng, bệ hạ muốn gây chuyện, quậy một hồi không phải là muốn cho ngài xem thôi ư?”

Những người khác đồng loạt xoay đầu sang chỗ khác làm bộ như không nghe thấy gì, Lục Hằng Tu hiếm khi lúng túng, mặt đỏ đến mang tai.

Hoàng đế trong ngự thư phòng thật ngoan ngoãn, vừa thấy Lục Hằng Tu vào cửa liền đem một chõng tấu sớ đặt gọn gàng lên thư trác. Bình thường thúc giục ba bốn lần mới có thể dỡ y phê vài cuốn, hôm nay lại tự giác phê chuẩn tấu chương của các bộ vừa nhận được trên triều, ngồi sau thư trác đã gọn gàng sạch sẽ cười lấy lòng hân: “Tiểu Tu, hôm nay đến tìm trẫm bàn chuyện gì?” Hệt như con nít xin khen thưởng.

Lục Hằng Tu tiện tay mở một quyển ra xem, chữ viết nắn nót, thật rất dễ nhìn: “Tối hôm qua triệu thái y mấy lần?”

Ninh Hi Diệp nghiêng đầu, mở bàn tay ra đếm, Linh công công đứng bên cạnh mệt mỏi ngáp lên ngáp xuống, giờ bàn tay hướng về phía Lục Hằng Tu.

“Aiii... Năm lần... thì phải...” Hoàng đế không sợ trời không sợ đất chỉ sợ thừa tướng khởi binh vấn tội, cúi đầu, chỉ dám trộm nhìn lên.

Khó trách trên đường tới đây, vẻ mặt bọn cung nữ thái giám đều mệt mỏi, xem ra tối hôm qua huyên náo không nhỏ. Đường đường là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, chỉ vì một chuyện thượng triều mà làm cho gà bay chó chạy, còn ra thể thống gì. Lục Hằng Tu hít một hơi, hỏi: “Bệ hạ thân thể không khỏe?”

Y cong môi, vẻ mặt ảo não: “Thái y không chẩn ra bệnh.” Giống như thái y mới là người sai.

Dần hồi tưởng lại, lúc trước đôi khi Ninh Hi Diệp cũng nhắc đến chuyện bãi triều, lần nào cũng cự tuyệt y. Lúc trước nữa, việc y ngồi lên ngôi hoàng đế tuy rằng hoang đường nhưng chưa lần nào chậm trễ, dạo gần đây mới bắt đầu làm loạn: “Thần cả gan, xin hỏi bệ hạ vì sao không muốn thượng triều?”

Ninh Hi Diệp ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lục Hằng Tu, bàn giấy to lớn ngăn cách hai người, cố gắng vươn tay ra nhưng không chạm được vào mặt hắn: “Đêm nay người ở lại đây, ta sẽ nói cho người biết.”

Đầu ngón tay y dừng trước mặt hắn, rất gần rất gần, chỉ cần tiến thêm một bước là có thể chạm đến. Dưới ánh mắt dịu dàng như nước của hoàng đế, Lục Hằng Tu ngây ngẩn cả người.

Ngày hôm sau, các quần thần ngoài cửa cung đã hào hứng chờ đến buổi bãi triều này từ lâu, Thần vương gia đong đưa phiến quạt lạng lẽ kéo Linh công công sang một bên: “Lục thừa tướng? Ừm?”

Linh công công khép hai bàn tay thần bí cười: “Bệ hạ làm loạn, rốt cuộc không phải là muốn quản thúc Lục thừa tướng sao?”

“A...” – Cả hai nhìn cảnh tượng náo nhiệt trộm cười.

“Vẫn còn ngủ?”

“Chuyện này... Nô tài cũng không biết.”

Hoàng đế và thừa tướng không ở trong cung.

Trên thành lầu cao cao, cao cao, mặt trời ban mai nhô nửa vầng dương khỏi mặt đất, hào quang vạn trượng bao bọc hai bóng người thân mật tựa vào nhau.

“Tiểu Tu, trăm vẫn muốn cùng người ngắm mặt trời mọc.”

“Đồ ngốc.”

Hoàng đế này lúc bình thường luôn làm hắn dở khóc dở cười sao đột nhiên lại làm hắn bất ngờ đến vậy?

Sau đó của sau đó của sau đó, lúc gần hoàng hôn thị vệ tuần thành bắt được hai đứa nhóc trên thành lâu, tiểu thái tử Ninh Hoài Ưu và một đứa bé xa lạ.

Thái hậu híp mắt nhìn đứa bé mặc hồng y bên cạnh thái tử: “Đây là... thiếu gia của Lục gia?”

Lục Hằng Tu cúi người trả lời: “Đây là tiểu chất nữ của thần.”

Thái hậu thật cao hứng, thật cao hứng, thật cao hứng...– Hết –

Edit by Táo

Beta by Hasu Đăng bởi: admin

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Mở Đầu](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12: Cuộc Chia Tay Ngắn](#)

[Chương 13: Năm Xưa](#)

[Chương 14: Bãi Triều](#)